

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRILMIŞ SERİSİ - II

J.L. DRAKE

PARÇALANMIŞ

Parçalanırken hayata nasıl tutunabilirsin?
“Aşkla”

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KIRILMIŞ SERİSİ - II

J.L. DRAKE

PARÇALANMIŞ

Bu eve her şeyimden
koparılmış hâlde
geldim ve sen beni
yeni baştan bir
varlığa
dönüştürdün.
Seninle tanışana dek
hiç bir bütün
olduğumu
hissetmemiştim,
aidiyet duygusunu
hiç yaşamamıştım,
gerçek aşkı hiç
tatmamıştım.

Tutsaklık, ihaneti ve
gerçeği öğretir mi?
Parçalar mı tüm ruhunu ve
bir kenara atar mı tüm
doğru bildiklerini,
inandıklarını? Kurtarır mı
seni içinde bulunduğun
koca yalandan? Ve kendini
ararken, bir aşka inanırken
her şeyi bir bir önüne serer
mi? Parçalanmış bir
hayatın hikâyesi...
yalanıyla gerçeğiyle.

PARÇALANMIŞ

J. L. DRAKE

Çeviri
Başak Bekişli

aspendos

Kırılmış Serisi - II

Eser Adı: Parçalanmış

Orijinal Adı: Broken

Yazar: J. L. DRAKE

Editör: Gökçe SOYSAL

Çeviren: Başak BEKİŞLİ

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ

Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2015 J. L. Drake

Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Eylül 2016

ISBN: 978-605-9641-10-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Annem,
Bir kez parçalanınca daha da güçlendik.
İçimizdeki yara izleri hatırlatıyor bize,
Hayatın kıymetli ve kırılgan olduğunu.
Sana teşekkür ederim,
Annemiz, dayanağımız, en yakın dostumuz olduğun için.

GİRİŞ

Yaşamak ve hayatta kalmak arasında bir fark vardır ve benim yaptığım ikisi de değildi. Hayatım hiçbir şekilde ilerlemiyordu. Diğer herkesle -annemle, babamla, beni esir tutanlarla- uğraştığım süre boyunca hep askıdaydım. Sonunda mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha hayat dolu hissetmemi sağlayan bir adama âşık olarak geçirdiğim birkaç ayla ödüllendirildim. Şimdi ise, benim yüzümden, o adam hayatımdan koparıldı, hepimizin şahit olması mümkün olan en korkunç şekilde öldürüldü ve planlanmamış bebeğimizi kaybettim. Kendimi toparlamama yetecek hiçbir şeyim kalmadı; bunu istemiyordum da. İşte o yüzden bu noktadaydım, kafama dayadığım silahla diğer taraftaki küçük aileme katılmayı bekliyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Meksika’da bir yer

Cole

“Ne yaptım dedin sen, Raul?” Amerikalı, uzun boynuzlu sığır şeklindeki gülünç kemer tokasını takan adama hırladı.

“Hayır, hayır, *señor*, adam hayatta, gördünüz mü?” Bir adım atıp Amerikalı’nın görüş alanından çıkarak benim gerçekten de hayatta olduğumu gösterdi. “Hiç zarar gelmedi.”

“Hiç zarar gelmedi mi?” Amerikalı bir bıçak çıkardı, Raul’un elini yakaladı, duvara yapıştırdı ve adamın işaret-parmağı göz açıp kapayıncaya kadar yere yuvarlandı.

Raul, “Ahhh!” diye bağırdı.

“O bizim tek kozumuz! Şimdi de onun öldüğünü sanıyorlar. Siktir!” Amerikalı, kan sıçramış duvarı yumrukladı. Bembeyaz olmuş suratıyla kaybettiği parmağına bakan Raul’e döndü. “Kuzenimle evli olmasaydın, yemin ederim kelleni kendim uçururdum.”

Adam güçsüzce, “Sı,” diye karşılık verdi.

Luka ağzını bir bezle sildi. Kan kokusu ona dokunuyor olmalıydı. Onları izlediğim sırada bana bir bakış attı. Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Luka’nın zayıflıklarını görmek hoşuma gidiyordu.

Savannah

Ellerim titreyip gözyaşları yüzümden akarken ileriye baktım. Onlara çok yakındım. Sadece...

Keith’in telefonunun zil sesi sessizliği delip geçti, parmaklarımın buz kesip tetiğin üzerinde titremesine sebep oldu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve odaklanmaya çalıştım.

“Ne?” Keith’in pürüzlü sesi telefona cevap verdi. “Dur, geri sar. Ne?” Gözlerim yavaşça açıldı ve Keith’in başının bana doğru çevrildiğini gördüm. “Bekle!” Telefonunu düşürdü ve Keith ayağa fırlarken telefon yerden sekti. “Savannah?”

“Dur,” diye haykırırken başımı iki yana sallayıp silahımı sıkıca şakağımda tuttum. Keith hareket etmeyeceğini göstermek için ellerini kaldırarak yatağın ucunda durdu.

“Lütfen, Savi, silahı bana ver. Mark şimdi aradı-”

Bir yandan hıçkırırken tekrar, “Dur!” diye haykırdım. Çok yaklaşmıştım. “Sadece beni rahat bırak.”

“Hayır.” Hiç uzatmadı.

“Kimseye zarar vermek istemiyorum. Çok acı çekiyorum. Onsuz yaşamak istemiyorum. Bebeğimiz olmadan yaşamak istemiyorum.” Başımı öne eğip dizlerimi yukarı çektim. Keith her şeye bir son vermeme saniyeler kaldığını görebiliyordu. *Sadece tetiği çek, Savannah!* Şakağımda iz bırakan silahı sıkıca tutmaya devam ettim. Anılar içimden taşarken, “Kader hangi noktada mutlu olmayı hak etmediğime karar verdi?” diye bağırdım. “Ben çilemi çektim zaten. Annemin ölümünü izledim. Babamın kendini geri çekip beni sevmeyi bırakmasını izledim. Kaçırıldım ve bir doğum günümü kutu gibi bir odaya hapsolmuş hâlde geçirdim. Şimdi de sevgilimi ve bebeğimi kaybediyorum! Sırada ne olduğunu bilmek istemiyorum, Keith. Kaldıramam!” Hıçkırıklarımın sesi gittikçe artarken silah kafamda sekip duruyordu. “Sevdiğim herkes beni terk ediyor. Sadece bunun bitmesini istiyorum!”

“Biliyorum, Savannah.” Keith yatağın üzerine diz çöktü ve bana doğru kaydı. “Ama bunun çözümü bu değil.” Yanıma ilerledi sağlam ve yavaşça elini kolumdan yukarı kaydırıp elimin üzerine koydu. Parmaklarını benimkilerin etrafına dolayarak, “Şunu bana ver tatlım, lütfen,” diye fısıldadı.

Aniden acımın ağırlığı çok fazla geldi. Bu ağırlık, Keith’in silahı benden kurtarmasına yetecek kadar elimi gevşetti. Keith omuzlarımı kavradı ve beni kendine çekti. Titremeye başladığını hissettim.

Zar zor duyulan bir sesle, “Onu ben de özlüyorum,” diye fısıldadı.

Beni bitiren bu oldu; tamamen dağıldım.

Ben bir korkağım.

Mark

Aceleyle merdivenleri çıkıp Cole'un odasına giden uzun koridoru geçtim. Yatak odasından içeri daldım ve tortop olmuş hıçkırان Savannah ile dehşete kapılmış gibi görünen Keith'i gördüm.

"Ne? Neler oluyor?"

Keith silahı havaya kaldırırken başını iki yana salladı. Ne yaşanmış olabileceğinin farkına vardığımda suratımdan hızla kan çekildiğini hissettim. Düzgün düşünmeye çalıştığım sırada saçlarımı kavradım. Keith ve Daniel'la *he-men* konuşmam gerekiyordu.

Sessizce, "Keith," derken hastalandığımı hissediyordum, "Cole'un ofisinde görüşelim, beş dakika sonra." Keith başını salladı.

Dönüp koşarak odadan çıktım ve Abigail'in kız kardeşi June'la paylaştığı odaya girdim.

"Abby!" Bir anda ışığı yakarken fısıldadım. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ha?" June aniden parlayan ışığa doğru gözlerini kıstı.

Abigail sabahlığına uzandı. "Mark, canım, sorun ne?"

"Yardıma..." Karmakarışık olmuş düşüncelerimi kontrol altına almak için durakladım. "Sue nerede?"

"Savannah'nın yanında. Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Cole'un odasına gidip Savi'nin yanında beklemen lazım. Bir şey oldu ve yalnız kalmasını istemiyorum. Ben-"

Abigail terliklerini giydi. "Ne oldu? Keith nerede?"

“Benim bir toplantı yapmam lazım. Sa...sanırım bir şey buldum.” Çıkmak için hareketlendim ama geri döndüm. “Abby, sen Cole’un odasında neralere silah saklamış olabileceğini herkesten daha iyi bilirsin. Lütfen onlardan kurtul.”

Abigail şaşkınca June’a baktı, sonra bana başını salladı.

Bağıra bağıra Daniel’a seslenerek misafir odasının kapısını yumrukladım. Daniel’dan önce yorgunluktan tükenmiş gibi görünen Sue kapıya geldi.

“Sue! Gidip Savi’ye bakman lazım.” Sue’nun yüzü düştü, beni ittirip koridorun diğer tarafına koştu. Ben de odaya girip Daniel’ın üzerine bir tişört geçirdiğini gördüm. “Seninle hemen konuşmamız lazım.” Cole’un odasından gelen çığlıklar üzerine gözlerimi sımsıkı kapattım.

Kahretsin, bu iş kontrolden çıktı.

Diğer herkes birbirine olan biten hakkında bilgi verirken ben de dosyayı çıkarmakla meşguldüm.

“Yüce İsa!” Daniel, Keith’in anlattıklarını dinlerken başını ovdu.

“Mark aramasaydı...” Keith’in elleri sertçe iki yanına düştü. “Be...ben iyi olduğunu düşünmüştüm. Çok sessizdi, tüm bunlarla kendi yöntemiyle başa çıkıyor sandım. Bu kadar ileri gideceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Arkadaşlar,” diyerek araya girip düz ekran televizyonu işaret ettim, “bana ne gördüğünüzü söyleyin.” Amerikalı’dan gelen DVD için oynat tuşuna bastım. Daniel bana pis bir bakış attı. “Biliyorum, inan bana, biliyorum ama sadece izle. Lütfen.”

Daniel derin bir nefes aldı ve oğlunun öldürülmesini yeni baştan izledi. Fakat bu sefer ekrana biraz daha yaklaştı.

“Bekleyin,” dedim ve Keith, Daniel’in yanına geçti.

“Aman Tanrım!” Daniel’in başı bana doğru çevrildi. “Dövme yok!”

“Aynen öyle.” Adamın omzu görüntüde kalacak şekilde videoyu durdurduğum sırada başımı salladım. “O adam Cole değil.”

Daniel şaşkınlık içindeki grubumuzun yanına dönmeden önce telefonu alıp hızlı bir görüşme yaptı. “Frank bir saat içinde burada olacak. Çocukları kaldırın. Toplantı yapmamız lazım.”

Keith, “Sence ne yapmalıyız?” diye sordu.

Daniel kollarını kavuşturdu. “Çocukları hazırlayın. Bu gece çıkıyoruz.”

“Ben de geliyorum.” Kol askımı çıkarırken sert bir sesle konuştum.

“Evet, geliyorsun.” Daniel başını salladı ve John’a baktı. “Paul gelemmez. Derek onun yerini alsın.”

Yarı yolda durdum, ekibimin Derek’ten bu kadar nefret etmesi sinirime dokunuyordu. “Keith ya da Mike olmaz mı?”

Daniel, Keith’e döndü. “Savannah mı Cole mu?”

Keith elini alnında gezdirdi. Onun Savannah’yla yakın olduğunu ve Savannah’nın da ona evdeki herkesten daha çok güvendiğini biliyordum; ama Cole’u geri getirme fikri insanın aklını çeliyordu. “Cole.”

Daniel, “Pekâlâ,” diyerek kabul etti. “Saat ikide salonda toplantı yapıyoruz.”

Yarım saat sonra dalıp gitmiş halde bekliyor, düşüncelerimi düzenlemeye ve yaşanacaklara zihinsel olarak ha-

zırlanmaya çalışıyordum. Ya çok geç kaldıysak? Ya Cole o videodan sonra kaçmaya çalıştıysa ve onu öldürmek zorunda kaldılarsa? Mike dizlerini sallayarak oturmuş benim salonda dolanıp durmamı izliyordu. Derek ise uykuyla uyanıklık arası bir halde Mike'ın yanında oturuyordu. Yüksek sesle esneyerek Mike'ın kızgın bakışlarını üzerine çekti.

“Biraz saygılı ol, Derek.”

“Mışıl mışıl uyuyordum, Mike. John'un beni uyandırma şekli karşısında doğal bir tepki bu sadece.”

“Konuşmayı kes-”

“Çocuklar,” diye fısıldarken başımı iki yana sallıyordum. Sidik yarıştırmamanın sırası değildi. Duygular fazlasıyla yükselmiş durumdaydı.

John, yakın zamanda bacağından aldığı bıçak yarası yüzünden bir koltuk değneğiyle topallayan Paul'ün arkasından geldi. Daniel da eşi Sue'yla birlikte göründü. Kadını bir sandalyeye oturttu. Sue kafası karışmış gibi görünse de dönüp dönüp merdivenlere bakıyordu. Burada diğer herkesle bir arada olmaktansa Savannah'yla birlikte olmayı tercih edeceğine şüphe yoktu.

Frank ön kapıdan içeri dalarken, “Geldim,” diye ilan etti. Kanepeye otururken botlarını çıkarma zahmetine girmedi.

Daniel, “Pekâlâ,” diyerek tüm odaya hitap etti. “Hiç uzatıp da tadını kaçırmayacağım. O video kaydında öldürülen adam Cole değildi.” Oda o kadar sessizdi ki insan birinin duraklatma tuşuna bastığını zannedebilirdi. “Görüntüdeki adam eğildiğinde omzunda dövme görünmüyor ve Cole'un Özel Kuvvetler dövmesi olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Paul, “Evet, doğru,” diye araya girdi. “Yani-”

“O olmadığından ne kadar eminsin?” Frank dikkatini Daniel’a çevirdi.

“İki kez daha izledim ve o videodaki adamın oğlum olmadığından yüzde yüz eminim.”

Frank ayağa kalktı ve cep telefonunu çıkardı. “Benim için yeterli. Bir dakika izin verin.” Mutfağa doğru ilerledi.

Sue oturduğu sandalyeden, “Dan?” diye fısıldadı. “Bence karşımızda nasıl bir durum olduğunu öğrenene kadar Savannah’ya bir şey söylememeliyiz. Bunun üstesinden gelebileceğini sanmıyorum.” Yanağından bir damla yaş düştü ve midem iyice kasıldı. “Onu sağlam tutan son parçayı da tuzla buz etmesini görmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.”

Daniel odanın diğer ucuna yürüyüp eşinin elini kavradı. “Aynı fikirdeyim, canım.”

“Sen de gideceksin.” Sue kaskatı kesilerek ayağa kalktı, kamburunu çıkarmış hâlde hırkasına sarındı. Duygularına zar zor hâkim olabiliyor gibi görünüyordu.

“Evet.”

Sue başını salladı. “Gidip oğlumuzu eve getir.” Daniel uzanıp Sue’yu yanağından öptü ve onun merdivenlere doğru ilerleyişini izledi. Akşamın olaylarıyla yaşadığı şok, kadının hareketlerini zombiye benzetmişti. Daniel iç geçirdi, sonra da tam Frank geri gelirken herkese bakmak için döndü.

“Pekâlâ, elimizde muhtemel bir konum var. İki gözümüz evi izliyor. Tijuana’nın hemen dışında küçük bir kasabada.”

Daniel terlemiş avuçlarını yıpranmış yüzüne sile-

rek öne çıktı. “Paul’ün gitmesi mümkün olmadığından Keith onun yerini alacak ve Mike da evden sorumlu olacak.” Derek itiraz etmeye başladı, ama Daniel başını iki yana sallayarak onu durdurdu. “Ekibin mutlak bir güvene ihtiyacı var, Derek. Sen bir bütün içinde iyi çalışmadığını gösterdin. Kendini ispat edene dek burada kalıyorsun.” Derek kendi kendine homurdanarak arkasına yaslandı.

Frank, “İhtiyacınız olan her şeye erişiminizi sağlayacağım,” diyerek onları bilgilendirdi. “Bu işin hızlı bir kurtarma operasyonu olmasını istiyorum. Biz şu pisliklerle daha da büyük bir savaş başlatmadan onu oradan çıkarın. Gerçi çıkarken bütün evi ateşe vermenize itiraz etmem.” Frank sertçe yüzünü ovdu. “Helikopter otuz dakika içinde burada olacak.”

Daniel, “Tamam, çocuklar, harekete geçelim,” diye talimat verirken herkes hızla dağıldı. “Frank, evin planını görmem lazım.”

Abigail boğazını temizledi. “Peki ya-”

Daniel, “Hayır,” diye fısıldarken tatsız görünüyordu, “öyle sorular yok.”

Abigail başını salladı ve bana hızlıca sarıldı. “Dikkatli ol, oğlum benim.” Beni yanağımdan öptü. “Yemekte kaburga var.”

Hafifçe sıırıttım. “Eh, madem öyle...” Acı veren yumru boğazımda yükselirken kendimi durdurdum.

“Biliyorum, tatlım.” Elini yanağımda gezdirdi. “O iyi olacak.”

“Evet,” diyerek iç geçirdim. En yakın arkadaşımın hayatta olması için sesimi duyan herkese dua ediyordum.

Savannah

Cole'un küvetinde oturup pencereden dışarı baktım. Abigail banyoya girdiği sırada June ve Sue'nun bir şeyler hakkında fısıldaştığını duyabiliyordum. Abigail kapıyı kapattı, sonra da gelip karşımdaki deri sandalyeye oturdu. Saat gecenin ikisiydi ve acınası intihar girişimim başarısızlıkla sonuçlandığından beri evdeki herkesi uyandırmıştım.

Abigail, "Seni duvarları yastıklı bir odaya kapatmamız mı gerekecek, Savi?" diye sorarak kalbimi sıkıştırdı. "Acı çektiğini biliyorum; hepimiz acı çekiyoruz. Hayatına son vererek bu aileye daha fazla acı çekirme." Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Abigail iç geçirdi, sonra boğazını temizledi. "Çok üzgünüm, Savannah. Bebek için yani."

"Lütfen," deyip boğazıma yerleşmiş bir hıçkırığı bastırmak için yutkundum, "yapma."

Arkama geçti ve saçlarımdan aşağı ılık su dökmeye başladı. Abigail saçlarımı yıkayıp beni kurularken, sonra da alt kata indirip mutfığa götürürken bir daha konuşmadık. Evdeki havanın fazlasıyla farkındaydım ve buna, yaptığım şeyin sebep olduğundan emindim. Ortamdaki kaygıyı görmezden gelmek mümkün değildi. Biz yaklaşınca konuşmaya hızla son veren bir-iki adamın yanından geçtik. Bana bakmadılar. Daniel bir görevdeymiş havasında odaya girdi. Bakışlarımı kaçırdım; ama kollarını omuzlarıma dolayıp eskiden oğlunun yaptığına çok benzer şekilde beni kendine çekti. Gözyaşlarımı durdurmak için deli gibi mü-

cadele ettiysem de faydası olmadı. Lanet olasıca kürdanlardan yapılmış bendi yıkıp geçmeye her daim hazırdılar.

Daniel, “Bazılarımızı bir göreve çağırdılar,” derken bana bakmak için geri çekildi. “Keith, Paul’ün yerine geçeceği için evden Mike sorumlu.” Abigail’e baktı. “İşimiz kırk sekiz saatten uzun sürmez herhalde.” Geriledi ve odadan çıktı. Onun neden gittiğini sormak istiyordum ama onun yerine sinir bozucu gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Annemin ölümü üzerine deli gibi ağlamıştım; fakat bu farklı türden bir kayıptı. Kalbim sonsuza dek parçalanmıştı ve bugün hayatımı sonlandırmamış olsam da devam etmek için hiç istek duymuyordum.

Keith, “Savannah,” diyerek yanımdaki tabureye geçti, “ben yokken idare edebilecek misin?” Çok yorgun hissederek başımı salladım. Keith beni çenemden yakaladı. “Savi, Mike insanın rahat konuşabileceği biridir ve Derek de etrafta normalden daha fazla dolanıyor olacak. Yine o ortadan kaybolma işlerine başlamayacaksın, beni duydun mu? Şimdi bir de Amerikalı-”

“Bir şey yapmayacağım,” diyerek onun sözünü kes tim. Bir yandan da kendimi iterek tabureden iniyordum. “Dikkatli ol,” diye fısıldayıp odadan çıktım, salona geçtim ve şöminenin karşısında en sevdiğim yere oturdum. Evin küçük haylaz kedisi Scoot hemen bana gelip sırtüstü yattı, bir anda bacaklarını açtı ve ben ona dikkatimi verene dek mırladı. Zihnimi dalıp gitmesi için serbest bırakıp Cole bana ilk kez katıldığında yerde oturmuş Scoot’u kaşındığını hatırladım. Cole kedinin karnını, yüzünde dünyanın en sıcak gülümsemesiyle ovmuştu. Yanaklarımı sildim. Başımı yere koyarak ateşin çıtırtılarına konsantre oldum.

Scoot'un tüylü kafasını öperken, "Mutlu Noeller," diye fısıldadım ve yavaşça uykuya daldım.

Cole

Ağzımı duvardaki küçük deliğe bastırarak, kafamı toplamak için gecenin temiz havasını bir nebze içime çekmeye çalıştım. Bileklerim su borusuna kelepçelenmişti; soyulup açılmış ve su toplamaya başlamış durumdaydı. Ayak bileklerim de halatla bağlanmıştı ve üzerimde yalnızca askerî kıyafetimin pantolonu olduğu için donuyordum. Ayakkabılarımla tişörtümü dayanın başlamasından hemen önce almışlardı.

Başımı geriye atıp beton duvara dayadım. Savannah'nın tatlı sesi beni buldu ve kendi düşüncelerimde kaybolup gittim.

"Bana döneceğine söz ver." Kara gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. İsteddiği şey ordu ve personele ilişkin tüm kurallara aykırıydı ama o bakışın kaybolması için gereken buysa ona dünyaları bile vaat edebilirdim.

"Söz veriyorum, bebeğim." Kollarımı ona doladım. "Seni bırakmak istemiyorum." Yola devam ederken elini tuttuğum sırada Savannah başını salladı.

"Burası çok güzel," diye fısıldarken durumun üzücü havasını kırmaya çalışıyordu. "Orman kilometrelerce devam ediyor. Sonu olmayan bir yol, kim bilir nereye gidiyor..." Boğazını temizledi. "Ne büyük özgürlük." Elini sıktım. "Hiç öylece ay ışığını takip etmek istediğin oldu mu?"

Şöyle bir bakıp ay ışığının ormanın derinliklerine doğru uzanan bir yol oluşturduğunu gördüm. “Bunu düşündüm. Hatta pek çok kez.” İkimiz de derin düşünceler içinde yürüdük.

Aniden yarı yolda durdu. “Benimle uzaklara kaç.”

Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma götürüp parmaklarını öptüğüm sırada dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Seninle uzaklara kaçmaktan daha çok isteyeceğim hiçbir şey yok, Savannah. Ama kaçarak bu işten kurtulamayacağım. Bu benim bir parçam.” Tek bir gözyaşını titreyen çenesinden silip onunla geçirdiğim bu anı içime çektim. “Ben sensiz bir hiçim.” Eğilip dudaklarına uzandım ve onu hafifçe öptüm. “Sen de, bebeğim, benim en iyi yanımsın.”

Dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı. Derin bir nefes verip kendini toparlamak için döndü.

“Geri dönmek ister misin?” Başını yavaşça iki yana salladı. “Ne yapmak istiyorsun?”

Aşağıda kalan eve bakarak kayalığın kenarına yaklaştı. Kollarını mümkün olduğu kadar kocaman açtı.

“Uçmak istiyorum,” diye fısıldadı.

Onun gökyüzüne bakmak için başını eğmesini izlerken telsizimi çıkardım. “Mark, orada mısın?”

“Evet.” Mark telsizin diğer ucundan güldü.

“Benim için Mike’a bir şey getirtmen lazım.”

Birkaç dakika sonra Mike yan tarafta göründü. “İyi eğlenceler.” Koşarak yoldan geri inmeden önce göz kırptı.

Hâlâ düşüncelere dalmış durumdaki Savannah’ya doğru yürürken sırttım.

“Dileğin gerçekleşti.” Gözleri açıldı, sonra bakışları elimde tuttuğum şeye doğru indi. “Uçmak istediğini söylemiştin.”

Dudaklarında beliren gülümseme hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. O manzarayı hafızama kazımak için bir an durakladım.

Tahta kızıağı aşıağı doğru uzanan düzgün bir yola doğrulttum ve Savannah'yı bacaklarımın arasına yerleştirdim.

"Hazır mısın?"

Kollarımı beline doladı. "Hazırım."

Kızıağı ittim ve hareketlenip gittikçe hızlanmaya başladık. Savannah'nın kahkahası dağlardan yankılanarak beni de güldürdü. Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Ben de tutup onu tekrar kucağıma çektim.

Yüzünde bir ifade belirip kayboldu ve yerini minik bir gülümseme aldı. "Mümkün olduğunu düşünmezdim."

Kafam karışmış hâlde, "Ne?" diye sordum.

"Seni řu ankinden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu yanı."

Biri, "Yürü!" diye bağırarak beni yerimden sıçrattı. Savannah bağıran adamdan pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. Dudakları hareket ediyordu ama onu duyamıyordum.

"Savannah?" diye sorarken neredeyse panikle miřtim. "Neler oluyor?"

Ses yeniden, "Kalk!" dedi.

Bir an Savannah ile birlikteydim, sonra kendimi odama dönmüş hâlde buldum...

Kapımın dışında adamlar bağırıyordu. Ensem den akan ter damlasını sildim. Rüya, anı, hayal... Adına her ne dersen de sensin bu bana aitti, yalnızca bana ait. Bunu benden alamazlardı.

Bir ses tüylerimi diken diken ederken dönüp sırtımı duvara dayadım. Soğuktan irkildiğim sırada başka bir anının içine çekildim.

Video hazırlandığında her şey değişti.

Bir kameranın duvardaki Meksika bayrağına doğrultulduğu bir odaya sürüklendim. Uzun boynuzlu sığır şeklindeki kemer tokasını takan, Raul dedikleri adam diğer adamlardan birine çıkmasını emrederken beni dizlerimin üzerine oturtular. Dakikalar sonra aynı adam yanında Hawaii desenli bir gömlek ve hâkî pantolon giymiş beyaz bir adamla birlikte döndü. Adamı yere indirdi ve Raul'e başıyla işaret etti. Yerdeki adam ölmesine ramak kalmış ya da ilaç verilmiş gibi görünüyordu.

Raul'ün bir palaya uzandığını gördüğümde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yüzümden kan çekildiğini hissedebiliyordum, güçlükle yutkundum. Adamın biri gelip ensemini inceledi, sonra da aynısını yerdeki adama yaptı.

Adam, Raul'e, "Aynı," dedi.

"Güzel."

Bunun üzerine tüm bunların kayda alındığı kafama dank etti, ama neden? Kırmızı ışığın yandığını gördüm ve bana kameraya bakmam için talimat verdiler. Parlak bir ışık açıp bana doğrulttular. Raul yanımda ayakta durup bir konuşma yapmaya başlarken izledim. Kamera aşağı indi ve kırmızı ışığın söndüğünü gördüm. Biri beni yakalayıp kenara çekerken bir tabancayı suratıma doğru tutuyordu. Diğer adamın gömleğini yırtarak çıkarıp adamı kaldırmalarını dehşet içinde izledim.

Adam tabancayı bana doğru sallayarak, "Tek kelime etmek bile yok," diye uyardı.

Kamera Raul'ün belinden yukarı çıktı, sonra yerdeki adamın yüzünü hiç göstermeden ensesine geçti. Bir an sonra adamın boğazı kesilmişti. Kan kollarım ve göğsüm de dahil olmak üzere her yere sıçradı. Adam dönüp yere yapıştı. Bir anda bu görüntüleri ailemin izleyeceğinin farkına vardım; ama ben kafamda başka bir düşünce oluşturmadan dolaptan bozma odaya geri sürüklenip bir kez daha boruya kelepçelendim.

Amerikalı'nın geri döndüğünü, Raul'ün kendi bilgisi dışında videoyu hazırlayıp gönderdiğini duyunca çılgına döndüğünü duymuştum. Belli ki Amerikalı ve Luka Donovan'ın o görüntülerle ilgisi yoktu. Sonraki günlerde ailemin başımın kesildiğini zannedecekleri görüntüleri izlemesiyle ilgili çeşit çeşit korkunç senaryo hayal ederek kendimi delirttim. Annemle babamı geçtim, Savannah'nın böyle bir şey karşısında vereceği tepkiyi düşünmek beni hasta ediyordu.

Korkunç bir kâbustan daha sıçrayarak uyanınca ellerimi çaresizce borudan aşağı kaydurdım ve önceki gece bana fırlattıkları su şişesini aldım. Çok hızlı içip midemi bulandırmamak için dikkatle yudumluyordum. Hareket ederken karnımdaki kocaman, açık kesiği hissederek yüzümü buruşturdum. Bu pislik içindeki yaşam koşullarında muhtemelen iltihaplandığını biliyordum. Neyse ki ihtiyacımı görmem için beni dışarı çıkarıyorlardı. Bir seferinde gözümü düzgün bağlamamışlardı ve etrafıma iyice bakmıştım. Artık en sonunda harekete geçtiğim zaman ne tarafa gideceğimi bilecek kadar çok kez çıkmış bulunuyordum.

Kapı açıldı ve Amerikalı tepedeki lambayı yakarak odadan içeri girdi. Bir protein barı bana doğru savurdu, almak için uyuşmuş parmaklarımla uğraşırken barı eve baskın yaptığımız gece giydiğim yelekten aldıklarını gördüm. Teçhizatımı karıştırdıklarını fark ettiğim anda mideme bir taş oturdu.

Amerikalı, "Eh," dedi. Gülümsüyordu. "Tahminimce bunu bulduğumuz şu anda kafana dank etmiştir," derken fotoğrafı havaya kaldırdı. "Yeleğinin astarına sıkıştırılmıştı. Sevdiklerine ulaşmamızı sağlayacak hiçbir şey taşımaman gerektiğine dair bir kural yok mu?" Savannah'nın fotoğrafı

rafına baktığım sırada çenem kasıldı. Amerikalı ise, “Yani Luka haklıymış,” deyip başını salladı, “kıza sen de âşıksın.” Başparmağı Savannah’nın yüzüne değip geçerken fotoğrafa şöyle bir bakıp sıırttı. “Olaylar ne kadar da beklenmedik şekilde gelişti.” Saatine baktı, sonra bir an için beni inceleyerek ayağa kalktı ve ışığı söndürüp gitti.

Siktir.

Adamın biri uyuduğumu düşünerek bana, “Kalk!” diye bağırdı. Aslında etrafta başka adamlar olup olmadığını anlamak için fondan gelen sesleri dinliyordum. Her yer sessizdi.

Mükemmel.

Adam bacağıma bir tekme attı. “Kalk dedim!” Gözlerim yavaşça açıldı.

Herif uzanıp kelepçeleri açmak için anahtarla uğraştı. Gözleri kocaman açılmıştı ve bir şeyle kafayı bulmuş gibi bir hâli vardı. O beni serbest bırakırken sabırla bekledim. Evde kimse olup olmadığını görmek için beklemem gerekiyordu. Adam öyle kendinden geçmişti ki gözlerimi bağlamayı unuttu ve diğer bileğimi geçirdikten sonra kelepçe anahtarını nereye koyduğunu takip ettim. “Dışarı.” Beni tüfeğiyle iki kürek kemiğimin arasından itti.

Başımı öne eğik şekilde tuttum ama kafası en az yanımdaki kadar güzel iki adamın, önlerinde kokain dolu bir tepsiyle, kanepede neredeyse sızmış olduğunu fark ettim. Adamlardan biri bize doğru bakıp henüz *gringo*’yu dışarı çıkarma vakti gelmediğiyle ilgili bir şeyler homurdandı; ama yanımdaki yalnızca ilerlemeye devam etmem

için beni zorladı. Duvardaki saate şöyle bir baktım ve saatin gece yarısını henüz geçtiğini öğrendim. Hâlâ karanlığı kendi lehime kullanabileceğim epeyce vaktim vardı.

“Ağaca.” Adam en yakındaki ağacı işaret etti. “Acele et!”

Başımı salladım, sonra da bir şey görmüş gibi adamın omzu üzerinden bir yere baktım. Koruma hızla döndü ve ben de kolumu adamın boynuna dolayıp sıkıca tuttum. Bacağımı onunkine geçirerek tüm gücümle sıkıttım sırada onu kendime iyice yaklaştırdım, en sonunda da beklediğim çatırtıyı duydum. Koruma gevşeyip ellerimden kurtularak yere yığıldı. Cebinden anahtarı hızlıca çıkardım, kendimi kelepçelerden kurtardım ve hepsini gölgelere doğru fırlattım. Silahı yakalayıp adamı çalılığın içine yuvarladım; tüm bunları yaparken bir yandan da diğer iki adamın gelmesi ihtimaline karşı kapıyı takip ediyordum. Görünmediler. Tam adamın cesedini iterek doğrulduğum sırada cebinde kare bir şey hissettim. Bir cep telefonu çıkardım.

Mükemmel.

Silahı omzuma atmış, cep telefonunu da cebimde güvenceye almış olarak seyrek ağaçlı alana koştum ve hem yüksekte bir bölge hem de iyi bir saklanma noktası bulabileceğim dağa doğru kuzeye yöneldim. Koştum, koştum, koştum. Yıldızların bana rehberlik etmesine izin verdim. Nefes alıp vermek her şeydi; insanın daha uzun süre koşabilmek için nabzını sabit tutması, onun için de nefesini kontrol etmesi gerekirdi. Şansıma çalılıkların arasından hızla koşmamı sağlayan uzun bacaklarım vardı. Dosdoğru koşmakla geçen yaklaşık kırk dakikadan sonra karnımın derinliklerinde bir acı hissederek yavaşladım. Durup bir ağaca tutundum. Elimi aşağı uzattım ve pantolonumun üst kısmını sıırıslıklam eden kana dokundum. *İrade gücü*

fiziksel sorunlardan üstündür. İhtiyacım olan şey bir miktar temiz su ve gövdeme sarabileceğim bir parça kumaştı.

Sol tarafımdaki bir şey dikkatimi çekti. Yere eğilip silahımı hızla önüme aldım ve ağaç gövdelerini gözden geçirdim. Karanlıktı, ağaçlar da bazı bölgelerde yoğundu; ama ben avını takip eden bir panterin yerini o daha beni görmeden tespit edebilirdim.

Bana aşına gelen bir ıslık, sessiz geceyi delip geçti. Melodiyi tanımam birkaç saniye sürdü. Tekrar duyduğumda gözlerimi kısıtım.

Bir erkek sesi mükemmel bir İngilizceyle, “Kuzgun Bir,” diye seslendi. “Ben Şahin Göz Bir’in gözcüsüyüm.”

Vay canına, herif Frank’in lanet olasıca gözcüsüymüş!

“Adın ne?” diye seslendiğim sırada silahımı hâlâ indirmemiştim.

“Başçavuş Mills, albay.”

“Ortaya çık!” Bir hışırtı duyuldu, sonra koyu renkli giysiler içinde, ellerini havaya kaldıran bir adam görüldü. Silahı sıkıca kavradım ama adam gömleğini kaldırıp hangi birlikte olduğunu doğrulayan ABD ordu dövmesini gösterdiği anda indirdim. Kesinlikle Frank’in ekibindendi. “Yalnız mısın, Mills?” diye sorarken ağırlığımı ağaca vererek kendimi dinlendirdim.

“Hayır, efendim. Ben sizi bulmak için buraya indim, Çavuş Hahn da tepede bekliyor.”

“Evi mi izliyordunuz?”

“Evet, efendim.” Mills başını salladı ve saate bakarken bana yaklaştı.

“Birini mi bekliyorsun?”

“Evet, efendim. Blackstone yola çıktı.”

“Bir dakika,” deyip ağırlığımı diğer bacağıma verdim.

“Blackstone buraya doğru mu yola çıktı?” Mills başını salladı. “Ne zaman?”

“Yirmi dakika içinde gelmeleri lazım.”

Yok artık.

“Telsizine bir bakayım, Mills.” Mills altıncı kanalda olduğumuzu söyleyerek telsizi bana uzattı. Ağzıma yaklaştırıp düğmeye bastım. “Blackstone Bir’den Blackstone İki’ye; duyuyor musunuz?” Ben cevabı duyana kadar yedi uzun saniye geçti.

“Blackstone İki’den Blackstone Bir’e; sesin hiç bu kadar güzel gelmemişti, kardeşim.” Mark’ın yorumu üzerine sırtıttım. “Şahin Göz Üç’ün gözetleme noktasında buluşalım.”

“Anlaşıldı, Blackstone İki; Şahin Göz Üç’ün gözetleme noktasında buluşuyoruz.” Telsizi Mills’e verip başımla ağaçları işaret ettim. “Yolu göster bakalım.”

“Evet, efendim.” Mills önce tereddüt etti, sonra pantolon cebine uzanıp bana streç filme sarılı küçük bir hap uzattı. Başımı iki yana salladım, ABD topraklarına dönene dek hiçbir şeyin zihnimi bulandırmasını istemiyordum. Dağlara doğru ilerledik. Yarı yolda Mills’i yere eğilmesi için çektim. Bir araba farından gelen ışık dağın kenarından geçip gitti; kaynağının bizden yaklaşık üç kilometre ötede bir Land Rover olduğunu gördüm. Mills’e telsizini bana vermesi için işaret ettim ve karşı tarafın da aynı şekilde bastığını duyana dek düğmeye defalarca bastım. Telsizi cebime atıp Mills’i hem eğilmeye hem de ilerlemeye devam etmesi için uyardım. Tam da uzaktan gelen helikopter sesini ve Mors alfabesiyle bana mesaj ileten telsizi duyduğum sırada tepeye ulaştık. Mesaj hâlâ peşimizde birilerinin olup olmadığını merak eden Mark’tan geliyordu.

Adamların birkaç yüz metre arkamızda olduklarını doğru-
layıp hazırlıklı olmalarını söylemek için telsiz düğmesine
basarak karşılık verdim.

Mills iki kayanın arasından, esir tutulduğum yeri kuş-
bakışı gören ufak bir çukura girdi. Küçük bir erzak kutusu,
su, bir battaniye ve eşya çantasını çıkardı.

Mills'in çantasına şöyle bir göz attıktan sonra ona bak-
tım. "Ne zamandır buradasın, Mills?"

"Bir haftadır, efendim. Burada birinin tutulduğunu
öğrendik, o yüzden Frank bize evi izleme talimatı verdi.
Hahn'la ikimiz tutulan kişinin siz olduğunuzu düşündük
ama video işin içine girince başka biri olması gerektiğine
karar verdik. Hiçbir şey söylemedik. Şahin Göz Bir'e rapor
vermeden önce oradakinin siz olduğunuzdan emin olma-
mız gerekiyordu." Mills ateş etmeye hazırlanarak makineli
tüfeğini kaldırdı. "Sizi üzerinizde tişörtünüz olmadan dı-
şarı çıkardıkları gün o kişinin siz olduğunuzu doğrulaya-
bildik." Mills başıyla dövmemi işaret etti. "Dövmeniz on-
ların foyasını meydana çıkardı." Bana başka bir silah verdi,
sonra da tekrar açık alana çıkmak için hareketlendi.

Açıklığa çıktığımızda helikopter tam da inişe geçmişti.
Mills kenara çekilip Kartel üyelerinin yakında olduğunu
işaret etti. Tam helikoptere doğru başımla işaret verdiğim
sırada Mills gövdesine yandan isabet eden iki kurşunun
kuvvetiyle aniden geriye savruldu. Öne fırlayıp Mills'i ko-
lundan yakaladım ve onu iniş yapmakta olan helikoptere
doğru geri çektim. Mark bir anda yanımda bitiverdi.

Mills'in diğer koluna yapışıp onu helikoptere bindir-
meme yardım ederken, "Gitmemiz lazım!" diye bağırdı.

Helikoptere kalkış için sinyal verdiğimiz sırada, "Diğer
gözcüyü de almamız gerek!" diye bağırdım.

“Bu çok riskli!”

“Diğer gözcü dedim!” diye emir verirken bir an için babamı gördüm. Bakıştık.

Babam pilota, “Diğer gözcüyü alacağız!” diye seslendi. Bana gergin bir şekilde gülümsedi, sonra bakışlarını kan içindeki gövdeme indirdi. “İyi misin, oğlum?”

“Evet.” Uzanıp babamı omzundan yakaladım ve hafifçe sıktım. Pilot da telsizle Frank’e ulaşıp Hahn’ın koordinatlarını aldı. Dakikalar içinde Hahn’ı almak için inişe geçtik. Hahn helikoptere atladı ve hemen elini yaralarından birine bastırmakta olan Mills’e doğru eğildi. Keith’e baktı, kendisi oraya ulaşana kadar ortağıyla ilgilendiği için ona teşekkür eder gibi başıyla belli belirsiz selam verdi.

“Vurun!” Sesim helikopterin tamamında yankılandı ve herkesin yerine fırlamasını sağladı. Üç küçük bomba beni tuttukları eve ânında isabet etti.

Oturduğum yerde arkama yaslandım, nihayet acının bedenime nüfuz etmesine müsaade ettim. Mark yerde sürünerek yanıma ulaştı ve gövdemdeki kesiğe şöyle bir baktı.

“Bu fena bir yara, Cole.” Mark’ın babama bir bakış attığını gördüm. Babam da benim zimba dikişlere ve ciddi şekilde kuvvetli antibiyotiklere ihtiyacım olacağını bildiğinden başını salladı. Gözkapaklarım ağırlaştı ve yavaşça uykuya daldım.

Helikopterden indirildiğimi zar zor fark ettim. Doktorun bana ne yapılması gerektiğini anlatmasını ve gövdeme boydan boya zimba dikiş atıldığını da hayal meyal hatırlıyordum. Kafatasımda bir çatlak olduğu ve buna bağlı olarak da beyin sarsıntısı geçirdiğim söylendi. Uyku bastırıp

Savannah'ya sarıldığım rüyaları da beraberinde getirdiğinde onu mutlulukla karşıladım.

Sözümü tuttum, bebeğim.

İKİNCİ BÖLÜM

Ayaklarımı yatağın kenarından sallandıracak şekilde yana savurdum ve kalkmaya yeltendim. İki gündür Kuzey Dakota'daki bu özel hastane odasıındaydım, artık canıma yetmişti. Gövdem fena hâlde yanıyor, başım da biri orada oturmuş bıkıp usanmadan balyozla kafatasıma vurarak eğleniyormuş gibiydi. Fakat kalkıp hareket etmem gerektiğini biliyordum.

“Hop!...” Sinirli, ufak tefek ve kızıl saçlı hemşire odaya girerken ellerini havaya kaldırdı. “Nereye gittiğini sanıyorsun, koca oğlan?” Molly’yi birkaç yıldır tanıyordum; yaralandıkları zaman tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan çocuklar buraya gelirdi. Eve dönmek için çıkış izni almaları gerekirdi. Molly tatlı bir kadın olabilirdi ama çok sağlam bir iradesi vardı. O yüzden ayağımı denk almam gerektiğini biliyordum.

“Gitmem lazım, Molly. Burada yeterince kaldım ve çok

daha iyi hissediyorum.” Tişörtüme uzanıp homurdanarak başımdan geçirdim.

Molly ellerini beline koydu. “Henüz sana çıkış izni vermedim.”

“Ver o zaman.”

“Cole, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Hâlâ başının durumuyla ilgili endişelerimiz var.”

“Başımın bir şeyi yok.”

“Cole,” diyerek beni azarladı.

Bıkkınlıkla karşı çıktım. “Molly, istersen çıkış iznini verebilirsin ya da bana şu âna kadarkilerden daha fazla evrak doldurarak günümü berbat edebilirsin; ama öyle ya da böyle gidiyorum.”

Molly iç geçirdi ve beni inceledi, sonra da gerginlik içinde gülümsedi. “Bana on dakika müsaade et.”

Kapı hızla açıldı ve babam elinde iki kahveyle içeri girdi.

Molly odadan çıkarken, “Belki sen onu kalmaya ikna edebilirsin,” diye söylendi.

Başımı iki yana salladım. “Hiç başlama, baba. Eve gitmem lazım.”

Babam kahvemı bana verdi ve bir sandalyeye oturup pantolonumu giyme mücadelemi izledi. “Seni eve götürmemiz gerektiği konusunda sana katılıyorum.”

Sesindeki bir şey yüzünden pantolonun düğmesini ilikleme girişimime bir son verdim ve babama baktım. “Ne oldu? Savannah iyi mi? Ona bir şey mi oldu?”

Babam derin bir nefes alıp yüzünde yorgun bir ifadeyle bana dönmeden önce parmağını kupasının kenarında gezdirdi. “Odasında uyuduğunu sanıyorduk ama biz video kaydına bakarken aşağı inmiş.”

“Siktir!” Yavaşça otururken acı içindeki başımı ovdum. Videoda benim dublörüm olma şanssızlığını yaşayan zavallı adamın anısıyla birlikte, duyduğum bu bilgiyi de sindirebilmek için zihnimi serbest bıraktım.

“Evet, şey, ahhhh...” Babam boğazını temizledi. “Sen gittiğinden beri çok şey oldu. Bence, eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan, seni geri götürmeliyiz. Hasar kontrolü yapmak biraz zaman alacak. Savannah korkunç bir şok yaşadı.”

İç geçirdim, sonra da acıyla yüzümü buruşturdum. “İyi olduğumu biliyor mu?”

“Seni sağ salim eve götürene kadar bir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşündük. Halihazırda yaşadığı duygusal gelgitlere daha fazlasını eklemek istemedik.”

“Bana her şeyi söylemiyormuşsun gibi geliyor, baba. Bana daha önce hiç yalan söylemedin, o yüzden lütfen şimdi başlama.”

Babam öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Hayır, oğlum, yalan söylemiyorum. Sadece seninle konuşmanın bana düşmeyeceği bazı konular var.”

Yüzünden acıya benzer bir ifadenin hızla geçtiğini görünce bir an için babamı izledim. Ortada dönen bir şeyler olduğunu ve bunun iyi bir şey olmadığını çözmem uzun sürmedi. Bunun üzerine midem düğümlenmiş gibi oldum. “Bana sadece şunu söyle, o iyi mi?”

Babam, “Evet, iyi,” derken ayağa kalktı, “ama cevaplanması gereken çok soru var, Cole. Öncelikle seni buradan çıkarmamız lazım. Hazır Molly’nin senin çıkış iznini çıkarmasını bekliyoruz anneni aramalısın.” Bana bir cep telefonu uzattı.

“Evet,” diyerek telefonu aldım, “elbette.”

“Ben hemen dışarıda olacağım.”

Numarayı aradım ve ne söyleyeceğimi düşündüm.

Annemin endişeli sesi telefonun öbür ucundan yükseldi. “Daniel?”

Derin bir nefes alıp konuştuğum sırada gözyaşlarım akmaya hazırdı. “Anne?” Dünyanın en uzun sessizliğinin ardından karşı taraftan sessiz bir hıçkırık sesi geldi.

“Ah, tatlım,” demeyi başardı.

“Ben iyiyim, anne, gerçekten. Birkaç çürük ve çizik var işte ama her şeyi düşünürsek iyiyim. Babam burada, yanımda ve yakın zamanda geleceğiz. Bu gece geç saatlerde evde oluruz herhalde.”

“Pekâlâ, oğlum, ben...” Sesi titriyordu.

“Anne, lütfen geldiğimi Savi’ye söyleme. Babam bu durumu gizli tutmakta haklı... sadece ben dönene kadar. Ben yokken bazı şeyler olmuş ve-”

“Elbette, tatlım, aynı fikirdeyim. Öyle çok şey atlattı ki...” Tekrar ağlamaya başladı. “Ne zaman ulaşacağınız hakkında daha net bir bilgi vermek için babam beni sonra yine arasın. Seni seviyorum, Cole. Hem de çok.”

“Ben de seni seviyorum, anne. Yakında görüşürüz.” Savannah’yla konuşmak, ona hayatta olduğumu, iyi olduğumu söylemek istiyordum. Fakat içimden bir ses, her ihtimale karşı, önce onu kollarıma almam gerektiğini söylüyordu. İki arada bir dereye kaldığımı hissediyordum, ama annemle babamın davranışlarına bakınca işlerin yolunda olmadığından emin olabiliyordum.

“Of, berbat görünüyorsun.” Mark, tipik Mark tarzında hızla içeri dalarken sıırttı. *Tanrım, onu özlemişim.* “Gitmeye hazır mısın yoksa yaralı numarası yapmaya biraz daha mı

devam edeceksin? Molly minik bir ateş parçası, değil mi?”

“Cidden mi?” Mark bana bir sakız fırlatırken gözlerimi devirdim. Sakızı ağzıma atmadan önce hiç tereddüt etmemiştim. Ta ki korkunç bir tat ağzıma yayılana kadar... “Ah kahretsin!”

“Ne var?” Mark sakızı bana çiğnettiği için resmen keyiflenmiş görünerek omuz silkti. “Adı Cool Cola.” Suratımı buruşturdum ve sakızı çöp kutusuna tükürdüm. “Artık bana iki tane Hubba Bubba borcun var, ahbab.”

“İğrenç.” Suyuma uzandım, tat alma tomurcuklarımı rahatlatmaya çalışarak ağzımı çalkaladım.

Mark güldü. “Haydi, helikopter bekliyor. Bizi dağlara kadar götüreceksin, sonra yolun kalanını arabayla devam edeceğiz. Ne olur ne olmaz diye değişiklik yapıyoruz.”

“Güzel plan.”

Savannah

Bu sabahtan beri Sue’nun ruh hâlinin değiştiğini fark ettim. Gerçekten tam bir öğün yedi, insanlarla etkileşim içinde görünüyordu ve başka yerlere uçup gitmiş gibi görünen, olağan hâlinin yerini eski kişiliğine daha çok benzeyen biri almıştı. *Şanslı kadın*. Öte yandan ben içi boş bir kabuk gibi hissediyordum. Sırf insanlar başımı beklemeyi bıraksın diye bir nebze normal davranmak için çok uğraşıyordum. Eve ilk geldiğim zamanlarda olduğu gibi hissediyordum: acı içinde, ait olduğu yeri kesin olarak bilemeyen, tam bir yabancı. Elimi bile sürmediğim tabağımı alıp

tezgâha koydum. Abigail ve June'un beni izlediğini hissedebiliyordum. Koridora döndüm, dışarı çıkmak üzere mantomu ve botlarımı giyerek ön kapıya doğru ilerledim.

Hafif bir kar yağışı vardı, her yer sessizdi. Beklendiği üzere ön kapı açılıp kapandı ve arkamdan gelen ayak sesleri duydum.

Lütfen git başımdan.

"Yalnızca biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Derek."

Öyle yorgunum ki...

"Birincisi, sakın bana o bencil pisliğin adıyla seslenme," diyen Mike bana yaklaştı. "İkincisi, ben de sadece çıkıp biraz temiz hava almak istiyordum." Gözlerimi devirdim ama onun yanımda olması hoşuma gitti. Mike son iki gündür Cole'un... yani kendi ofisinde saklanmakla meşguldü. Ah, Tanrım, adını aklımdan geçirmek bile beni titretiyor, içimde gökyüzüne doğru küfür etme isteği uyandırıyor. Gerçekten aklımı kaybediyordum.

Yumuşacık karların arasından ilerlediğimiz sırada, "O kadar da kötü biri değil, biliyor musun?" diye fısıldadım.

"Kim, Derek mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Derek bana dostane bir tavır ve saygıyla yaklaşıyor."

Mike hafif bir alaycılıkla, "Eh, iyi bari," dedi. Konuyu uzatamayacak kadar yorgun hissettiğimden işin peşini bıraktım.

"Şu tarafa gidelim." Dağların tepesinde en sevdiğim yeri işaret etti.

"Elbette." Hiç düşünmeden onu takip ettim. Yürüdükçe botlarım karda çığırđıyordu. Bu eskiden en sevdiğim seslerden biriydi, ama artık pek de öyle sayılmazdı.

“Geç olduğunu biliyorum ve hakkında konuşmak isteyeceğin son konu bu, ama bebeğin için üzüldüm, Savi.”

Tam o anda mideme yumruk yemiş gibi hissettim, ama kendime hâkim olmayı başardım. “Sağ ol, Mike,” diye fısıldarken onun iyi bir dost olduğunu hakikaten biliyordum. Tepeye ulaşip güzel manzaraya baktığımızda zihnimi serbest bıraktım. Derin, titrek bir nefes verdim. “Bebeğimiz bana Cole’dan kalan son küçük parçaydı.” Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak yutkundum. “Yaşamaması tamamen benim suçum.” Mike’ın kolları omzuma dolandı. “Kalan tek şey oydu, Mike.” O bana sarılırken sessizce ağlamaya başladım. Kolunu çekip saatine baktı.

“Hayır, değil,” diye fısıldadı.

Kolunu kıpırdatarak üzerimden çektim. “İnançlı olmakla ve Tanrı’nın yaptığı her şeyin bir sebebi olmasıyla ilgili bir şey duymak istemiyorum. Tanrı bazen kötü, acımasız şeyler yapıyor-” Öfkemin yükseldiğini, hıncımı arkadaşşımdan çıkarmak üzere olduğunu hissetmişim ki bir motor sesi duydum ve bize doğru gelen bir çift araba farı gördüm. Çocuklar son görevlerinden dönüyor olmalıydı.

“Üzgünüm, Savannah, benden öyle bir konuşma duyamayacaksın. Ben Tanrı’ya inanmam.” Mike gülümsedi. “Karmaya ve büyük patlamaya inanırım.”

“İyi,” diye cevapladım, ama gittikçe büyüyen sırtışı beni huzursuz ediyordu. SUV durdu ve Mike oraya doğru yürümeye başladı.

“Haydi, Savi, gidip çocukları karşılayalım.” Üşümüş yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Tanrım, ağlamaktan bıktım! Buz gibi ellerimi montumun ceplerine soktum ve

kafamı toparlamaya çalıştım. Şu anda çocukların görmeye ihtiyaç duyacakları son şey “kırılgan Savannah”ydı. Topuğum üzerinde döndüm, bir adım attım ve kalakaldım.

Ne?

Cole üzerinde siyah bir mont, şapka ve askeri pantolonla benden birkaç metre ötede duruyordu. İnanamaya başımı iki yana salladım, bir yandan da kendi kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyordum. Olamaz...

“Savannah,” diye fısıldarken bana yarım yamalak gülümsedi. Diğer çocuklara şöyle bir baktım, hepsi de şapşal şapşal sırtıyordu. Cole bana doğru yürümeye başladı. Hafifçe topalladığını fark ettim; yüzünü, tedirgin gülümsemesini gördüm. Tüm bunlar gerçek olamazmış gibiydi. Hareket edemiyordum.

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda, “Ama ölümünü izledim,” diye fısıldadım. Elleri sıcacıktı. “Rüya görüyorum.” Hıçkırmaya başladım. “Bu lanet olasıca bir rüya, acımasızlık bu.” Son birkaç günde neredeyse bu olayların hiçbirinin yaşanmadığına inanıp, sonra da hepsinin gerçek olduğunu korkuyla fark ettiğim anlarda olduğu gibi paniklemeye başladım.

Cole, “Hayır, bebeğim,” derken bana doğru eğildi, “bu gerçek.” Dudaklarını benimkilere yapıştırarak onu hissetmemi sağladı. Uzanıp boynuna sarıldım ve yalnızca bir an için bile olsa sırf bir şey hissetme isteğiyle öpücüğün şiddetini artırdım. Cole yavaşça geri çekildiği sırada başparmağı gözyaşlarımı sildi ve onun gözlerinde de yaşlar olduğunu gördüm. “Selam, bebeğim.” Ellerim saçlarında, yüzünde dolaştı, omuzlarına indi. Sersem bir kahkaha koyuverdim, ama boğazımda takıldı. Şok hafif hafif azalırken

ne söyleyeceğimden emin olamayarak başımı iki yana salladım; sonunda en bariz olanı seçtim.

“Selam,” diye karşılık verdim. “Nasıl olur?”

O da *ben* gerçek değilmişim gibi gözlerimin derinliklerine bakarak başımı iki yana salladı.

“Haydi içeri girelim de sana her şeyi anlatayım, tamam mı?” Kollarını indirdiğinde yüzünü buruşturdu.

“Sen iyi misin?” Onu inceleyerek bir adım geri çekildim. Bariz şekilde acı çekiyor ama sağlam görünüyordu.

“Şimdi iyiyim.” Elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Sonra kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı, dudaklarına götürüp öptü. Resmen burada, karşımda durduğunu kavradıkça gözyaşları yüzümden hızla aktı. Cole’um, aşkım, yaşama sebebim geri dönmüştü.

Sessizlik içinde yürüdük, çocuklar da arkadan bizi takip etti. Cole’un eli benimkini sıkıca tutmayı sürdürdü. Ne söyleyeceğim ya da ne düşüneceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kalbimdeki buzların sadece biraz da olsa çözüldüğünü hissedebiliyordum.

Sue kapıdan dışarı fırladı. Kadın kollarını oğluna dolarken Cole’un elini bıraktım. Annesi mutluluk gözyaşları döküyordu. Abigail ve June da sırayla onun sağ salım döndüğünden emin olurken aynı durumdaydı. Kafamın çok karıştığını hissederek birkaç adım geri çekildim ve Daniel’a çarptım; bana yandan sarılırken gülümsedi.

“Bu yalnızca şok, tatlım. Yakında kendine gelirsin. Tüm bunları sindirmek için kendine biraz zaman ver.”

Bugün sanki sekizinci kez kendimi toparlamak için herkese arkamı döndüm. Tanrım, duygularıma hâkim olabilmek için neler vermezdim... Cole’un elinin benim-

kini yeniden yakaladığını hissettim ve dönüp onu yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakarken buldum.

“Bir daha bırakma, tamam mı?” Beni kendine doğru çekti ve eve yönlendirdiği sırada alnıma bir öpücük konurdu.

Hepimiz Cole’un dönüşünü kutlamak için salonda toplandık. Herkes gülüyor, sohbet ediyordu. Kendimi şoktan ve beni hâlâ etkisi altında sıkıca tutan üzüntüden bir türlü kurtaramıyordum. Neyim vardı benim böyle? Mutluluktan havalara uçuyor olmam gerekirdi, ama onun yerine yüzlerce farklı duygu arasında yüzüp duruyordum. Herkesle ilgilenmeye çalıştım. Mark bana kendi özel Marcus Martini’sini uzattı. Alıp ona teşekkür ettiysem de içkiye sadece bakmakla yetindim.

Sue herkes sakinleştiğinde, “Pekâlâ, tatlım, neler olduğunu anlat bakalım,” dedi. “Benim öğrenmem lazım, eminim diğer herkes de öyle düşünüyor.”

Cole başını salladı, sonra da sevgili konyağından büyük bir yudum aldı ve elimi sıktı. “Bakalım, hatırladığım son şey çocuklar evden çıkarken gözcülük edişim. Oradan çıkmamız gerekiyordu. Mark ve Paul’ün tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Başımın arkasından darbe almış olmalıyım. Uyandığımda biri elektrik-” Sonra kendini tuttu ve bana baktı. “Beni biraz hırpaladılar, evin yerini öğrenmek istiyorlardı. Beni küçük bir odada bir boruya kelepçelenmiş hâlde tuttular, hayatta kalmama yetecek kadar yiyecek verdiler. Amerikalı gelinceye dek bu bir süre devam etti. Biraz konuştuk ve en sonunda sorularına cevap vermememden bıktı. Günler biraz birbirine karışıyor, ama çoğunlukla bilgi almak için ağzımı aradılar. Bir gece Amerikalı evden ayrıldı, işte o gün Raul diye bir adam videoyu hazırladı.”

Titremeye başladım. Bacaklarımda başlayıp sonra sırtımdan yükseldiğini, kollarımla ellerime ulaştığını hissettim ve dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Elime döküldüğü için tek bir yudum bile almadığım içkimi bıraktım. Keith benimle göz göze geldi ama ben fark etmemiş gibi yaptım.

Paul, “Peki madem görüntülerdeki kişi sen değildin,” derken bilmek isteyip istemediğinden tam olarak emin olamıyormuş gibi gözlerini kısıyordu, “kimdi o zaman?”

Cole’un elimi daha da sıkı tuttuğunu hissettim. “Önceden ilaç verdikleri bir adam vardı. Fiziki yapısı bana benziyordu. Zavallı herifin kim olduğunu bilmiyorum ama ailesine haber vermek için öğrenmemiz gerek. Belli ki bu işi düzgün planlayamamışlardı çünkü dövmemi hiç fark etmediler.” Cole derin derin nefes alarak başını öne eğdi. “Bunun epey kötü bir gün olduğunu söylemek durumu hafife almak olur.”

“Evet, öyleydi.” Mark bana baktı. Ona bakarak başımı iki yana sallarken bir damla gözyaşını hızlıca sildim.

Cole başını eğip önce bana, sonra da odadaki herkese baktı. “Bakın, millet, teşekkür ederim. Yarın size daha ayrıntılı bilgi veririm, ama şu anda Savannah’yla biraz baş başa zaman geçirmeye ihtiyacım var ve hepimizin de uyu-ması lazım.” Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

Yatak odasına ulaştığımızda duvara dayalı duran, yatağa dönüştürülmüş kanepeyi şöyle bir inceledi ve bana baktı.

“Keith,” diye fısıldarken banyoya gidip hislerimi saklamaya çalıştım. Yıkayıp yatmaya hazır hâle geldiğimde tekrar çıktım ve Cole’u yatağın kenarına oturmuş bana bakarken gördüm. Elini uzatarak benimkini tuttu. Beni

bacaklarının arasına çekti ve gözlerimin içine baktı. Onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünerek neredeyse hayatıma son verdiğim aklıma gelince kalbim sıkıştı.

“Bunun gerçekten kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ve o görüntüleri izlediğini bilmek beni mahvediyor ama ben buradayım, iyiyim.” Güçlkle yutkundum, güçlü olmam gerekiyordu. Ellerimi saçlarından geçirdim.

Boğazım sıkışarak, “Sözünü tuttun,” dedim.

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerinin etrafı kıvrıldı. “Söz sözdür.” Yüzümü incelediği sırada kaşlarını çatı. “Ben yokken neler oldu?” Denedim, sözcükleri ağzımdan çıkarmayı gerçekten denedim, ama sesim çıkmadı. Onun yerine tişörtünün ucuna uzandım; ta ki elleri benimkileri durdurana dek... “Savannah, lütfen.” Başımı hayır anlamında salladım ve üstelemedi... şimdilik.

Kollarını yukarı kaldırırken irkildiğini duydum ve biraz sonra nedenini gördüm. Nefesimi tuttuğum sırada ellerim hızla ağzıma doğru fırladı. Karnı kocaman bir sargıyla sarılmıştı.

“Yaralanmışsın!”

“İyiyim ben,” diye hırladı. “Sadece yorgunum.”

“Hayır, hiç de iyi değilsin.” Onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Pantolonunun düğmelerini açıp yatağa uzanmasına yardım ettim ve başının olduğu tarafa kıvrıldım. Cole başını bacaklarıma dayamak için kıpırdanırken ben de devasa yatak başına yaslandım.

Kendi yaşadıklarımı onun başından geçenlerle kıyaslamak istediğimden, “Nasıldı?” diye sordum.

İç geçirdi ve gözlerini kapattı. “Fiziksel olarak kendimi savunamamak sinir bozucuydu. Tüm bunlar kafada bit-

yordu, ama neyse ki odaklanabileceğim bir şey vardı.” Eli kalçamda gezindi. “Sanırım işin en zor kısmı hayatta olduğumu benim bilmem ama sizlerin bilmemesiydi.”

Tek söyleyebildiğim, “Evet,” oldu. Boğazımdaki yumru geri dönmüştü.

Nefes alışverişinin düzene girdiğini duyana kadar parmaklarımı ipek gibi saçlarında gezdirdim. Düşünceler zihnimde fink atıyordu, ama henüz hiçbirine anlam veremiyordum. Hâlâ tüm yaşananları kenardan izliyordum, denemek için bile fazlasıyla yorgundum. Saate şöyle bir bakıp gece iki olduğunu gördüm. Henüz rahatlayamadığımdan Cole’u nazıkçe kucağımdan çekip yataktan kalktım ve alt kata indim.

Salonda şömineyi yaktıktan sonra soğuk tuğlalara yaslandım, önüme büyük bir kadeh konyak koydum ve bir yudum almaya çalıştım. Fakat midem içkiyi kabul etmedi. Gözlerim dolup gözyaşlarım yanaklarımdan akarken her şey bulanıklaştı. Minik ayıcığı insanların çocuklara yaptığı gibi kucağıma oturttum ve herkes bana sakinleşmemi söylerken onları dinlemiş olmayı tüm kalbimle dileyerek küçük gümüş çerçeveye sıkıca tutundum. Nasıl bu kadar kör, bu kadar bencil olabilmiştim? Bebeğimizi öldürmüştüm.

“Senin suçun değil.”

Kafamı hızla kaldırdım ve Keith’i mutfaktan beni izlerken buldum. Bana doğru gelip yanıma oturdu. Ona yer açmak için biraz kaydım.

“Hayır, benim suçum.” Bir duygu seli içinde yüzerek burnumu çektim. “Tüm bunlar benim suçum, ama asıl kaybım-” Başımı iki yana salladım ve gözümün önünde

beliren berbat görüntüleri yok etmeye çalıştım. “Bir de üstüne, ben-” O kelimeyi söyleyemiyordum, o yüzden o kısmı atladım, “Başıma dayadım ve neredeyse-”

“Neyi başına dayadın?” Cole’un boğuk sesini duyunca Keith de ben de yerimizden sıçradık. Yavaşça o tarafa bakıp onu eşofman altı ve çıplak ayaklarıyla, üzerinde başka hiçbir şey olmadan orada dikilirken gördüm. Bize doğru birkaç adım attığı sırada yüzü öfkeli ve şaşkın görünüyordu. “Biri ben yokken ne haltlar döndüğünü anlatsa iyi olur.”

Keith, Cole’a başıyla selam vererek ayağa kalktığı sırada uzandı ve omzumu hafifçe sıktı. Cole onun yerine geçip beni dikkatle izledi. Bunun tıpkı kendi kalbim gibi onunkini de kıracağım, ona neye sahip olduğumuzu ve sonra da kaybettiğimizi söyleyeceğim an olduğunun bilinciyle burnumdan derin bir nefes aldım. *Çocuğumuz...*

“O ne?” Babasının bana verdiği ayıcığı işaret etti. Ayıcığı ona verip gözlerinin oyuncağın askeri ceketi üzerine işlenmiş minik isme kaydığını gördüm. Bakışları bana yönelerek dudağımı titretti. Küçük çerçeveyi yavaşça çevirdim ve ultrason resmini ona gösterdim. “Sen..?” Karnıma baktı.

Dur durak bilmeden akan sıcak gözyaşları arasından, “Öyleydin,” diye düzelttim. “Videonun geldiği güne kadar beş haftalık olmuştu.” Gözleri kocaman oldu, sonra bakışları yavaşça yere indi ve başını iki yana salladı. Daha sonra da tek eliyle ağzını kapattı.

Çığlık atmak, hıçkırmak ve tüm bu acıdan kaçıp uzaklaşmak istiyordum. Zaten hırpalanmış bir ruhun bir parçasını kopararak onu dağıtmak üzere olduğumu görebiliyordum. Bu hiç doğru değildi. *Öyle çok parçalandım ki...*

“Çok üzgünüm, Cole.”

Cole'un kızarmış, yaşlarla parlayan gözleri hızla benimkilere döndü. "Hayır, hayır." Ellerimi tutarak önüme çömeldi. "Hayır, bebeğim, tüm bunları bensiz yaşadığın için asıl *ben* çok üzgünüm. Ben... ben..." Sesi titredi. "Bebeğimize hamile olduğuna inanamıyorum."

İşte başlıyoruz.

Ona bakmak için geri çekildim. "Bu konuda nasıl hissettiğini bilmiyorum, ama ben aldırmayacaktım."

"Hayır," derken yanaklarımı silip kuruladı ve yanıma oturmak için hareketlendi, "*biz* aldırmayacaktık." Ona tüm detayları anlattığım sırada duygularım yükseldi: Bunu yalnızca Sue ve Daniel'in, sonra da Cole sağ salım dönene dek sırrımı saklamasını istediğim için Keith'in öğrendiğinden bahsettim. Ona düşük yaptığım anları sırasıyla anlattım, ayrıntıları onunla paylaşırken sessizce hıçkırıyordum. Tüm bu zaman boyunca bana sıkıca sarılıp başıma hafif öpücükler kondurdu. Sonra bir süre sessizlik içinde oturduk, üzüntümüzü birlikte yaşadık. Cole'un hıçkırıkları zor duyuluyordu, ama acısını içinden atmaya ihtiyacı vardı. Normalde çok güçlü olan birinin gözlerimin önünde darmadağın olmasını izlemek çok zordu.

Aniden hareket etmeyi kesti. "Başına dayadığın neydi?" Kımıldamaya çalıştım, ama beni buna fırsat vermeyecek kadar sıkı tutuyordu.

"Ben... komodininin arkasında silahını buldum." Tüm vücudu titremeye başladı ve ben de tamamlayamayacağımdan korkarak sözcükleri bir çırpıda sıraladım. "Seni kaybetmişim, bebeğimizi kaybetmişim ve kaçırılmamın arkasında kim olduğunu da hâlâ bilmiyorum. Yaşamak için hiçbir sebebim yoktu. Sadece ailemle bir arada olmak istedim." Sözler hiç süzgeçten geçmeksizin ağızımdan dö-

külüyordu. “Sonra Keith’in telefonu çaldı. O an tereddüt ettim ve o beni gördü. O... benimle konuştu, intiharın kıyısından dönmeme yardım etti.” Cole’un gözleri içime işlerken yalnızca konuşmayı sürdürdüm. “Oldukça karanlık bir dönemdi, Cole, yaşadığım en karanlık dönemdi.” Kafamı kaldırıp ona bakmak için kıpırdandım. Artık gözleri sımsıkı kapanmıştı, onu çenesinden öpmek için uzandım. “Bunun için özür dilemeyeceğim, Cole, çünkü hayatta olduğunu bilmiyordum ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse, sanırım yeniden denerdim. Fakat sen şimdi burada olsan da bebeğimiz yok. Kendi kendimi bunun kaderde olmadığına ikna etmeye çalışıyorum, ama yine de canım yanıyor.” Acı veren yumru gittikçe büyüdü. “Canım öyle çok yanıyor ki... Fakat sana kavuşmak bunu atlatabileceğimizi görmemi sağladı. Eğer-”

Aniden öne eğilip dudaklarıyla benimkileri yakaladı. Bu öpücüğün altında yatan dürtünün korku olduğunu biliyordum, o yüzden onun yönlendirmesine izin vererek ona uydu. Kontrolün kendi elinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve ben de dizginleri ona vermeye dünden razıydım. Şu anda güçlü olamayacak kadar yoğun, duygusal bir yorgunluk içindeydim.

“Yatağa dön,” diye fısıldadı. “Sana sarılmaya ihtiyacım var.”

Bizi üst kata çıkardı ve yatağa girdik. Zimba dikişler canını yakmasın diye dikkatlice kımıldanıp kolumu göğsüne, bacağımı da beline doladım. Yüzümü boynuna gömdüm ve gerçekten geri döndüğünü kavramaya başladım. Göğsünün inip kalktığını hissettim, derin bir iç çekişle parmakları benimkileri bulup onlara kenetlendi.

Gergin bir sesle, “Canın acıyor mu?” diye sordu.

“Düşündüğün şekilde değil.”

Yalnızca kalbim...

Yüksek sesle yutkunup boğazını temizlediğini duydum. Şu anda tüm bunların etkisini hissetmeye başladığını biliyordum. Sırayla yasa boğulurken diğerinin ikimizin yerine güçlü durmasına müsaade ederek sarmaş dolaş yattık.

“Seni seviyorum, Savannah,” diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum, Cole.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cole

Boş bir yatakta uyanıp Savannah'nın benim için ağı kesicilerimi ve bir şişe su bıraktığını fark ettim. İki hapi ağzıma atıp fazlasıyla ihtiyaç duyduğum duşu almak için banyoya ilerledim. Giyinmem normalden uzun sürdü, aynı zamanda zimba dikişlerimin sargısını da değiştirmem gerektiği için bu durum sinir bozucuydu. Kesik gayet güzel iyileşiyordu ve enfeksiyon geçmişti; dikişlerin alınması için yalnızca bir hafta beklemem gerekiyordu. Aşağı inip mutfağa gittim. Abigail fırında bir şeyler pişiriyor ve sessizce annemle konuşuyordu.

Annem beni yanağımdan öpüp, "Nasıl uyudun, canım?" diye sordu. Sessizlik içinde beni şöyle bir süzdü. Muhtemelen gerçekten burada olduğum, tek parça döndüğüm konusunda kendini tatmin etmeye çalışıyordu.

“İyi.” Esnedim ve kahveye uzandım.

Keith mutfağa girdi, camdan dışarı bakarak yanıma geldi.

Sessizce, “Sağ ol, Keith,” dedim. “Ben yapamazken onunla ilgilendiğin ve onu durdurduğun için-”

“Hiç bana teşekkür etme. Savi, kardeşim gibi. Ben sadece sen geri döndüğün için mutluyum.”

Ondan bahsetmişken... “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Dr. Roberts’ın yanında.”

Abigail ve annem aynı anda, “Gerçekten mi?” dedi.

Keith, “Evet, biliyorum,” diyerek onlara döndü.

Odada etrafıma bakındım, yüzlerini inceledim. “Niye şaşıırıyoruz?”

Annem başını iki yana salladı. “Biz senin... öldüğünü öğrendikten sonra seanslara son vermişti. Sanırım her şeyi kendi başına çözmek için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.”

Daha yeni kalktuğım hâlde bitkin hissederek sırtımı mutfak adasına yasladım. On beş dakika içinde çocuklarla benim ofiste toplantımız olduğu için saate baktım. Savannah’nın koridordan gelen sesini duyunca midemde kelebekler uçuştı.

Dr. Roberts’ın, “Bunun iyileştirici etkisi var, Savannah,” dediğini duydum. “Bazı durumlarda, sana önceden huzur veren şeyler eski yaraları da yenileri de iyileştirmene hâlâ yardım edebilir.”

Savannah, “Belki,” derken burnunu çekti. “Sadece sorun şu ki, bu bana onu düşündürüyor ve şu anda o hisleri nereye oturtmam gerektiğini bulmak bana zor geliyor.”

“Anlıyorum ve bu kesinlikle mantıklı. Sen eski mut-

lu anılarından güç almaya çalış. Seni rahatlatacak bir şey bulman lazım ve bu da onu yapmak için en uygun yola benziyor.”

Savannah köşeyi dönerken, “Mark’ın yöntemi daha çok hoşuma gidiyor,” diye homurdandı.

“Logan öğrenirse zavallı çocuğu kovduracaksın.” Dr. Roberts mutfağa girdikleri sırada herkesi onlara bakarken görünce gülümsedi. “Selam, Cole, seni böyle iyi görmek harika.” Tokalaşmak için elini uzattı. Geri çekilmeden önce Savannah’ya uzandım ve bana dayanak olmasına ihtiyaç duyarak onu yanıma çektim. Bana sarılıp iyice sokuldu.

“Seans nasıldı?” diye sordum.

“Güzeldi.” Dr. Roberts, Savannah’ya gülümsedi. “Ama üzgünüm, gitmem lazım.”

“Ben seni geçireyim,” diyen Abigail ayağa fırladı.

Eğilip Savannah’nın başına bir öpücük kondurdum. “Bir video konferans görüşmem var ama sonra beni görmeye gelir misin?”

“Tabii ki.” Bana gülümsedi ama seansın ardından hâlâ hassas olduğunu görebiliyordum. Uzanıp bana bir öpücük verdi.

Abigail, “Ah, Savannah,” diyerek bir kaşık dolusu kurabiye hamurunu kaldırdı, “şunun tadına bir bakar mısınız? Bir şey eksik.”

Abigail’in yanına geçtiği sırada Savannah’nın yüzü bir tuhaf oldu. Parmaklarını kırmızı Mixmaster’ın üzerinde nazikçe gezdirdi.

“Bir sorun mu var canım?”

Savannah yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Annem,” diye fısıldadı. “Onda da bunun aynısından

vardı. Kiraz kırmızısı.” Gözleri parladı. “Bundan yıllardır görmemiştim.”

Abigail onu yanağından öperek herkesin ona baktığını fark etmesini sağladı. Savannah bunun üzerine kaşığı alıp hamurun tadına baktı. “Bir parça kakao tozu.”

Abigail, “İşte bu!” diye bağırırken ona sarıldı. “Belki de hamur işlerini sana bırakmalıyım.”

Savannah ile Abigail arasında geçen konuşmaya gülümsemem ve konferans odasına gitmek üzere mutfaktan çıktım.

“Şey nasıl?..” Mark alt kattaki konferans odasında geniş masaya otururken yan tarafımı işaret etti.

Derin kesikten gelen yanma hissiyle, “Sinir bozucu,” diye homurdandım.

“Eminim öyledir.” Göz kırptı. Tipik Mark işte... Aklında her daim ya yemekler ya da kadınlar olurdu.

Sanırım bu o kadar da kötü bir saplantı değil.

Ben dizüstü bilgisayarımı açıp konferans çağrısı yaparak Frank’e bağlanırken babam, Keith, Paul ve John da masadaki yerlerini aldı. Frank’in yüzü duvardaki büyük ekranda belirdi ve mikrofonu tam ortamıza aldım.

“Logan, seni yeniden aramızda görmek güzel.” Frank masasındaki bazı belgeleri hışırdatarak düzenlediği sırada başıyla selam verdi.

“Geri dönmek de güzel. Mills’in durumu nasıl?”

“Her şeye rağmen iyileşecek. Eski hâline dönmek için önünde uzun bir yol var tabii.”

Sonraki bir saati olanların her bir detayını açıklayarak geçirdim. Bu arada Frank de Amerikalı’ya yardım eden başlıca iki adama ilişkin eline geçen fotoğrafları ve hâlâ

Meksika’da olan Luka’nın yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını e-postayla bize gönderiyordu.

“Luka’nın hâlâ orada olması tuhaf,” derken oturduğum yerde arkama yaslandım. “Oradan sıvışıp belediye başkanını benim kaçtığım konusunda uyarmak için New York’a gitmesini beklerdim. Pis sırlarını açık ederek işi batırdıklarını biliyorlar.” Adamların hepsi neden bahsettiğimi bariz şekilde merak ederek bana baktı. “Luka ve Lynn,” diye açıkladım, “Savannah’nın en yakın arkadaşıyla aile dostu, bütün bu belanın arkasındaki iki kişiymiş.”

“Ne?” Mark neredeyse içtiği kahve yüzünden boğulacaktı. “Yani bana Savannah’nın tek gerçek ailesinin, sürekli hakkında konuştuğu kadının onun kaçırılmasının arkasında olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.” Başımı salladım. “Yalnızca bu işin arkasında olmakla da kalmamış, şirketin Savannah’yı dışarı çıkarmasını ve o canilerin onu kaçırması için doğru zamanda eve dönmesini sağlamak için potansiyel müşteri numarası yapacak bir adam tutmuş.”

Frank ipucu peşinde koşarak, “Peki ya babası?” diye sordu. “O konuda bir şey var mı?”

“Donovan’a göre, babası onun kaçırıldığını ve bu işin arkasında Luka’nın olduğunu öğrenince, elindeki patlamaya hazır küçük bombanın orada olup kendi ayağına dolanmasındansa *Los Sirvientes Del Diablo*’yla kalmasının daha iyi olacağına karar vermiş.” Suratımı buruşturdum. “Adam seçimlerde yeniden adaydı ve kızının kaçırılmasıyla oyları tavan yaptı. Savannah’nın eninde sonunda öldürüleceğini biliyordu ama yaşlı babacık bu konuda hiçbir şey yapmadı. Onu tamamen silip attı.”

Keith, “Bu akıl almaz bir şey,” diye mırıldanarak sandalyesinden kalktı. “Böyle bir şey ona nasıl söylenir ki?”

Frank, “Söylenmez,” dediği sırada kameraya doğru hareketlendi. “Elimizde bir kanıt oluncaya dek Savannah bu konu hakkında bir şey duymayacak. Yeterince acı çekti zaten.”

Beni izlemekte olan babama bir bakış attım. Başını iki yana salladı, Frank’in kararına katılıyordu.

Kahretsin.

Şu an için sessiz kalmanın en iyisi olduğunu bildiğimden, bakışlarımı yere indirdim. Savannah gerçekten çok fazla acı çekmişti.

Mark, Frank’e döndü. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Şimdi bu işi deşmeye başlıyoruz.”

Savannah

Yere uzanıp Noel ağacının dallarının altına doğru kaydım. Çocukken hep yaptığım bir şeydi bu; tepedeki ışıklara bakıp ağacın iğne yapraklarını aydınlatmasını ve böyle güzel göstermesini keyifle izlerdim. Uzun zamandır yapmadığım huzurlu bir şeydi.

Scoot beni saniyeler içinde buldu ve ilgi isteğiyle mırılayarak yanıma sokuldu. Karnını okşadığım sırada kocaman kahverengi gözleri kapandı.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve kokunun beni çocukluk anılarımdan birine götürmesine izin verdim: Annemle yapmak için bütün öğleden sonra uğraştığımız kardan kaleye kapı açmak için birkaç dal kesmiştik. Babam

elinde bir tepsi marshmallow'lu sıcak çikolatayla evden çıkmıştı ve kalenin içine sıkışıp içeceklerimizin tadını çıkarmıştık.

Bir tıkırtı duydum ve gelenin kim olduğunu görmek için başımı eğdim. Keith'i elinde bir fotoğraf makinesiyle bana sırtırken buldum. Çömeldi ve fotoğrafı görebilmem için makineyi bana çevirdi. Scoot'la ikimizin bacaklarını ağacın altından fırlamış şekilde görünce güldüm.

"Bu komik işte." Keith ayağa kalkmam için bana elini uzattı. "Cole benden seni bulup öğle yemeği için ona katılmak ister misin diye sormamı istedi. Ofisinde birkaç evrak işini tamamlıyor sadece."

"Adam hiç durmuyor, değil mi?"

"Durmaz."

Ahşap zeminde topuklarımın tıkırtısını duyunca başımı iki yana salladım. Bir daha onun ofisine giderken mutlu olabileceğimi düşünmemiştim. Kapı çoktan açılmıştı, o yüzden başımı içeri uzattım ve onun kollarını kavuşturmuş, tavandan yere kadar uzanan devasa penceresinin önünde dikildiğini gördüm. Güçlü kuvvetli görünüyordu; odanın içine doğru ilerlediğim sırada yüzümde bir sırıtış oluşmasını sağladı. Hâlâ burada, benimleydi.

Beni duymuş olmalıydı, çünkü yavaşça döndü ve gülümsemesiyle beni tam kalbimin ortasından vurdu. "Beni ettiğini düşünmeye başlamıştım," diye takıldı.

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum." Ona doğru ilerledim ve yandan sokuldum. "Ne düşünüyordun öyle?"

Kalçamdaki eli beni daha sıkı kavradı ama bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra da beni başımdan öptü ve aç olup olmadığımı sordu.

"Açım." Ona göz kırptım.

“Öncelikle...” derken güldü. Masasına gidip kare şeklinde, düz bir kutu çıkardı. Sonra geri döndü ve kutuyu bana uzattı. “Mutlu Noeller.”

Kutuyu onun ellerinden alıp kurdeleyi çözdüm. Kapağı kaldırdım ve neredeyse nefesim duracaktı. “Bunu nereden buldun?”

“Benim de kendimce yöntemlerim var.” Bana doğru eğilip yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Parmaklarım Flat Street Tony’nin imzaladığı plağın üzerinde gezinirken güçlükle yutkundum. Eskiden salonumdaki duvarda asılı duran plağın ta kendisi... Fakat daha da şaşırtıcı olan, plağın altındakiydi. Çenem titremeye başladı.

“Ah,” diye fısıldadım.

“Umarım senin için sorun değildir-”

“Hayır,” derken hıçkırığın arasında güldüm, “bu en sevdiğim resmimizdi.” Annemle ben on yaşındayken bir karnavalda çekilmiş sekize onluk fotoğrafımızı elime aldığım sırada kalbim sanki boğazıma sıkıştı. “Teşekkür ederim, Cole, bu benim için gerçekten dünyaya bedel.” Kafamı kaldırıp ona bakarak gülümsedim, bu adam için hissettiğim sevginin gittikçe büyüdüğünü hissediyordum. “Benim için bunları bulabilmiş olmana inanamıyorum!”

“Yüzünde şu gülümsemeyi yaratmak için her şeyi yaparım.”

“Ondan şüphem yok.”

Kanepeye yayılıp öğle yemeğimizi yerken havadan sudan konuştuk ama bana söyleyeceği bir şey olduğunu hissedebiliyordum.

En sonunda pat diye, “Üç gün içinde gitmek zorundayım,” dedi.

Kalbim yerinden fırladı. Elinden gelse sırf daha fazla

acı çekmemek için hemen kapıdan çıkıp kaçacağını biliyordum. Cole da bunu sezmiş olmalıydı çünkü elleri hızla benimkileri yakaladı.

“Düşündüğün gibi değil. Blackstone ekibi, Yeşil Bereliler için yapılan özel bir eğitim tatbikatına yardımcı olacak.” Vücudumun gevşeyerek kalbimin yavaş yavaş toparlanmasına fırsat verdiğini hissettim. “Normalde Mackall Kampı için Kuzey Carolina’ya giderdik, ama bu sene fazla sayıda aday olduğundan eğitimi burada, Montana’daki Green Water Kampı’nda yapıyoruz.”

“Sizin eğitimlere yardım ettiğinizi bilmiyordum.”

“Mecbur değiliz ama gönüllü olup zaman ayırıyoruz. Üstelik ekibe almak için yeni bir asker arıyorum. Derek daha fazla kalmayacak ve hiçbir şey kendi bildiğim gibi şekillendirebileceğim yeni bir askerden daha iyi olamaz.”

“Derek gidiyor mu?” Biraz üzüldüğümü hissettim. Şu son birkaç haftada arkadaş olmuştuk.

“Hayır, tam olarak öyle değil.” Cole’un gözleri karardı. “Frank ona başka bir görev ayarladı. O iyi bir asker ama kendisine güvenen olmazsa uyum sağlayamaz.”

İçimden karşı çıkmak geldi ama bunu yapmamaya karar verdim. Cole mantıklı kararlar verirdi, o yüzden Derek gidecekse bunun iyi bir sebebi olmalıydı. “Ne kadar kalacaksınız?”

“İki hafta.”

“Ah.” Midem burkuldu.

Cole elimi sıktı. “Buradan yalnızca otuz dakika uzaklıkta olacağım.”

Kaşlarım havaya fırladı. “Gerçekten mi?”

“Evet, beni ziyarete gelir misin?”

“Gelebilir miyim?”

“Evet.” Sırıttı. “Seni görmeden fazla zaman geçirmek istemiyorum, Savi.”

Gerginliğimi üzerimden atmaya çalışarak güçlkle yutkundum. “Ben de öyle.”

“Altı! Beş! Dört! Üç! İki! Bir! *Mutlu yıllar!*” Herkes şampanya kadehlerini havaya kaldırarak bağırdı.

Şöyle bir bakıp Dr. Roberts’ın Abigail’den hızlıca bir öpücük aldığını gördüm. Bunu Mark da gördü. Gözlerini devirip bakışlarını kaçıırken, “Bu gece için tek beklentisi bu olsa iyi olur,” gibisinden bir şeyler mırıldandı.

Dikkatimi Cole’a çevirdim, yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. Kadehimi şömüne rafına bırakırken, “Pişttt,” diye fısıldadım ve parmağımı ona doğru salladım. “Şimdi beni öpmen gerekiyor.”

Bana yaklaştı. “O hâlde, Bayan Miller, öpücüğünüzü alacaksınız.” Tek eliyle başımı hızlıca kavradı, diğer eli ise sırtımdan yukarı uzandı. Tek bir akıcı hareketle beni eğip nefessiz kalana dek öptü. Dudakları vücudumdaki her bir sinir ucunu uyandırarak adeta sihir yaparken dünyam altüst oldu. Geri çekildiğinde herkesin bizi alkışladığını fark ettim. Neyse ki oda karanlıktı çünkü o anda yüzümün kırmızısının en az üç tonuna büründüğünü hissediyordum.

Cole beni ayağa kaldırırken kıs kıs güldü.

“Bu kadar romantik olduğunuzu bilmiyordum, albay.” Bu bir yalandı, ama aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Ellerimi saçlarımdan geçirip sakinleşmek için kendime biraz zaman tanıdım. Boşalmış kadehimi alıp içine baktım. “Cole?”

“Evet?”

“Bir konuda bana yardımcı olabilir misin acaba?”

“Tabii ki, ne oldu?”

“Ofisinde konuşabilir miyiz?” Yürümeye başladım.

Cole elime uzandı ve ofisine doğru ilerledik. Kodu girip önce benim içeri geçmeme müsaade etti.

Kendine konyak koymak için ilerlerken, “Bardan bir şey ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Masasının başında durakladım, elbisemi omuzlarımdan aşağı indirip yere düşmesi için serbest bıraktım. Kendimi elbiseden kurtardım ve üzerimde kırmızı-siyah dantelli bir sutyen, ona uygun Brezilya modeli külot ve siyah topuklu ayakkabılarımla masasının üzerine hopladım. “Aklımda başka bir şey vardı.”

Cole, “Ah, öyle mi, neymiş?” diye sorarken bana bakmak için döndü. Beni baştan ayağa süzdüğü sırada ağzı açık kaldı ve arsız bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“Masanın üzerinde ben, benim üzerimde de sen...” Sonra masaya hafifçe vurup kendimi geriye verdim ve kollarıma dayandım. “Gel de yeni yılı sevişerek kutla, bebeğim.” Tuhaf şekilde cüretkâr hissederek sıırttım ama beni Cole böyle yapıyordu ve buna bayılıyordum.

Cole, üç uzun adımda gömleğini çıkararak tam önüme geldi. İki elini de dizlerime koymuş, başını eğerek bana bakıyordu.

“Şansım nasıl bu kadar yaver gitti?” diye fısıldadı. “Canını yakar mıyım?”

Eline uzandım ve bana daha yakın olması için aşağı çektim. “Cole, ben iyiyim. Canımı yakmazsın. Orada hasar gören hiçbir şey yoktu.” Göğüslerimi onun göğsüne doğ-

ru uzattım, kemer tokasına uzandım ve hızla çekip açtım. “Seni hissetmeye ihtiyacım var.”

Cole pantolonunu indirip bir tekmeyle aramızdan çekerek ayağa kalktı. Dizlerimin arkasına uzanıp popomu masanın kenarına çekti. Eğildi, beni öperek karnımdan sutyenime kadar çıktı ve sıra boynuma gelince durdu.

Öpücüklerin arasında, “İpek gibi tenine dokunmaktan hiç bıkmayacağım,” dedi. “Kokuna bayılıyorum.”

“Cole,” diye fısıldarken ellerimi güçlü sırtında gezdirdim. Kalp atışlarım göğsümde hızla vurulan bir çekiç gibiydi.

“Adımı söyleyişin, o isim sadece senin tatlı dudakların için yapılmış gibi.”

Bir yırtılma sesi duydum ve külotum başımın üzerinden uçup gitti. Cole’u açıklığımın hemen dışında hissedebiliyordum; insanı çıldırtan bir histi bu.

“Co-”

Kendini nazikçe içime doğru itti ve yavaş temas yüzünden başımı geriye atıp sırtımı iyice büktüm.

Cole’un, “Benim tatlı Savannah’m,” diyen boğuk sesi göğsüme aktı, “hiç uyanmak istemediğim bir rüya gibisin.”

Başını eğip bana bakarak derinlerime ulaşacağı şekilde kıpırdandı. Gözleri akıl almaz derecede kararmış ve sahiplenici bir ifadeye bürünmüştü. Dudakları tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak benimkilere değip geçti.

Kalçalarımı kavrayarak ayaklanmak için geri çekildi ve benimle yavaşça, tatlılıkla sevişti. Tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cole

Tümüyle askerî giysiler içinde dikilmiş, altmış üç adamın yerde sürünerek bir çamur deryasından geçmesini izliyordum. Tatbikat binasının içi soğuktu ama bunun bir önemi yoktu. Bu adamların karşılarna çıkarılan her şeyle baş edebilmeleri gerekiyordu.

“Ekibe alacak yeni birini aradığınıza dair dedikodular dolaşıyor.”

“Binbaşı Anderson,” derken başımla selam verdim, “sizi yeniden görmek güzel.”

“Albay.” Yanımda dururken kollarını kavuşturdu. “Dikkatinizi çeken biri oldu mu?”

Hakikaten birini aradığının bilinmesini istemediğimden zorla gülümsedim. Bu adamlar beş gündür cehennem azabı çekiyordu. Toplamda zar zor yirmi sekiz saat uyuyabilmişlerdi.

Anderson, “İlgilenirseniz aklımda üç kişi var,” dedi sessizce. Oltaya gelmedim; kendi gözüme kestirdiklerimi izlemeye devam ettim. “Kırk üç, on bir ve elli dokuz numara.”

Adamların kollarına şöyle bir göz atıp Anderson’ın işaret ettiği üç kişiyi buldum. Elli dokuz numarayı zaten takibe almıştım: Teksas’tan Yüzbaşı Terrance Roth. Otuz yaşındaydı ve çetin herifti. Mike’in emrinde çalışmak için mükemmeldi, zira Keith’in Blackstone’a katılmasını istiyordum. Keith benim ekibimde yer alması gerektiğini tekrar tekrar kanıtlamıştı, ama birimin dışında çalışma şekli hep hoşuma gittiği için görevini bir türlü değiştirmemiş-tim. Fakat eve geldiğinden bu yana Savannah ile ilgilenmesiyle birlikte Keith artık görevi garantiye almıştı. Ben yalnızca kabul etmesini umuyordum.

“Sırtüstü yatın,” diye komut verdim. “Mekik çekiyorsunuz - başlayın.”

Adamlar hep bir ağızdan, “Anlaşıldı, albayım,” diye bağırdı.

Geriye dönüp telefonla konuşan Mark’a şöyle bir baktım. Gülümsüyordu, sonra telefonu hızlıca kapattı. Yüz mekiğin ardından adamlara ayağa kalkıp sıraya girerek düzen almalarını ve uzun, kalın bir kütüğü kaldırmalarını emrettim.

“Kütüğü başınızın üzerine kaldırıp diğer omzunuza geçiriyorsunuz ve ikinci bir emre kadar bunu tekrar ediyorsunuz,” diye talimat verdim. “Başınızı kıınıldatmak yok. Başlayın.”

Hiçbirinin kendi üzerine düşen ağırlığı savsaklamadığından emin olmak için sıra sıra dizilmiş adamların arasın-

da yürüdüm. Dizlerinin üzerine yığılan otuz dört numaranın önünde durdum.

“Sorun ne, aday?” diye bağırdım.

“Bacaklarım tutmuyor, efendim.”

“Doktora ihtiyacın var mı?”

“Hayır, efendim.”

“O zaman tekrar kalk ve şu kütüğü kaldır!” diye zorladım. “Sen dinlenirken ekibinin geri kalanının yükü taşıması adil mi sence?”

“Hayır, efendim.”

“Kımulda o zaman!”

Adam ayağa kalkmaya çalışırken gözlerini sımsıkı kapattı. İşi bitmişti; bunu görebiliyordum. “Yapamıyorum.”

“Çekiliyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Bunu söylediğini duymak zorundayım.”

“Gönüllü olarak çekiliyorum.”

“Pekâlâ, otuz dört, şu tarafa git ve Binbaşı Paul’e adını ver.” Adamların geri kalanına kütükleri yere bırakmalarını söyledim.

Sıralar arasında ilerledim. “Yere yatıp yuvarlanın, adaylar.” Adamlar yere fırlayıp hendeğin bir ucuna kadar yuvarlandı, sonra da yine yuvarlanarak diğer tarafa döndü. Yavaşlayıp diğerlerini geciktiren başka bir adamı daha fark ettim.

Onun olduğu sıraya ilerledim. Gecikmenin keyfini çıkaran adamlara, “Eğer yetmiş sekiz size ayak uyduramıyorsa onun üzerinden yuvarlanıp geçin,” diye bağırdım. “Yetmiş sekiz, başın mı dönüyor?”

“Hayır, efendim.”

“Yetmiş sekiz, yoruluyor musun?”

“Hayır, efendim.”

“O zaman neden kendi sırandakileri yavaşlatıyorsun?”

“Özür dilerim, efendim.” Hızını birazcık artırdı. Ver-tigo ihtimaline karşı bu adamı takip etmesi için doktorlar-dan birine başımla işaret verdim.

Sıraları takip ederek ilerlemeye devam ettim. “Bu iş zayıf olanlara göre değil, adaylar. Eğer buradakilerle başa çıkamıyorsanız, dışarıdakilerle nasıl başa çıkacaksınız?” Sesim binanın içinde gümür gümür yükseldi. “Siz eki-bin bir parçasısınız. Eğer ekibin bir parçası olduğunuzu unutursanız, sizi eve göndeririz. Eğer emirlere uyamazsa-nız, sizi eve göndeririz. Eğer kendi üzerinize düşen yükü taşımazsanız, sizi eve göndeririz. Bu iş tamamen kafada bitiyor, anlaşıldı mı?”

Hepsi aynı anda, “Anlaşıldı, albayım,” diye bağırdı.

“Şimdi ayağa kalkın. Teçhizatınızı alıp dışarıdaki bilgi-leri kontrol etmek için beş dakikanız var.”

Binbaşı Paul, “Albay Logan,” diye bağırarak dikkatimi adamların üzerinden çekti. “Bir ziyaretçiniz var.” Paul’ün yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu, ama içime yayılan heyecan kıpırtısını muhtemelen görebiliyordu. Başımı sal-layıp Mark Lopez’e görevi devralması için işaret verdim.

Hızla ana binaya yürüdüm. Soğuk hava yüzüme çarpı-yor, gözlerimi yakıyordu. Çift kanatlı kapıyı açıp resepsi-yona ilerlediğim sırada midem sanki boğazıma kadar yük-selmmişti.

Resepsiyon görevlisi, “Merhaba, albay,” diyerek beni selamladı. Hafifçe göz kırpıp başıyla dışarıyı işaret etti.

Dışarı adım attığım anda gözlerim onunkilerle kenet-lendi ve vücudumdaki her şey canlandı. Tanrım, bu kadı-

nı seviyordum. Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi, sonra birden son hızla koşup kollarıma atladı ve bacaklarını belime doladı.

“Selam, bebeğim.” Gözleri ihtiyaçla parlayarak sırttı.

“Selam.” Savannah’nın bedenini kendi etrafımda daha da sıkı kavradığım sırada sesim boğuktu. Ne kadar tahrik olduğumu hissederek kıpırdandı. Beş gündür ondan mahrum kalmıştım; üstelik o gece onu bırakıp gittiğimden beri kaskatıydım. Vedalaşmak için el sallamadan önce Keith’in arkamdan sırtıttığını gördüm.

Savannah etrafa, nerede olduğumuza bakarken aniden, “Buna izin var mı?” diye sordu. Kendini benden kurtarmaya çalıştı, ama başını kavradım ve yalnızca onun tadını almaya ihtiyaç duyarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Hafifçe bağırdı, ama sonunda teslim olup ellerini saçımdan geçirdi ve bir an için sertçe çekti. “Cole,” derken nefes nefeseydi, “hemen odana gidelim.”

Onu yere indirdim, bir elimle çantasını alıp diğeriyle de onun elini tuttum ve odama giden en kestirme yola yöneldim. Savannah’nın gülüşü hızımı artırmaktan başka işe yaramadı.

“Hey, Savi.” Mark, doyuma ulaşmama giden yolu keserek merdivenlerden sırttı.

“Çekil,” diye homurdandım. *Bu kadını derhal altımda hissetmeye ihtiyacım var.*

Mark’ın gözleri parladı. Lanet herif bilerek yapıyordu. “Ee, Savi, nasıl gidiyor?”

“Çekil, Mark.” Savannah güldü; Mark’ı iterek yoldan çekti ve yatak odama gitmek üzere önüme düştü.

Omzumun üzerinden döndüm. “Sonraki vardiyamı idare et.”

“Tamam.” Mark kıs kıs güldü ve gitmek için döndü, ama ondan önce, “Mobilyaları kırıp dökmeyin,” demeyi de ihmal etmedi.

Savi, “Söz veremeyiz,” diye fısıldarken en üst basamakta durdu. Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarını yaladı. “Seni son görüşümden bu yana yüz yirmi üç saat falan geçti. Neredeyse seni hissetmenin nasıl olduğunu unutacağım.”

“Madem öyle, izninle sana hatırlatayım.” Kapının kili-dini açtım ve daha zar zor kapatmışken onu kavrayıp duvara yapıştırdım. Dizim bacaklarının arasındaydı, gömleğimi çıkarıp kemerimi açtığım sırada onu olması gereken yerde tutuyordum. Savannah da bluzunu rekor sürede çıkarmayı başardı. O tam omuzlarıma tutunup bacaklarını belime dolayarak zıplarken pantolonuyla külotunu çıkardım.

“Seni özledim.” Sırıtişım gittikçe büyürken o da kıkırdadı.

“Dur da ben sana esas benim ne kadar özlediğimi göstereyim. Benimle duşa girmek ister misin?” diye sordum. O sırada Savannah da ellerini saçlarımdan geçirip hafifçe çekerken başını salladı. Kucağında Savi’yle banyoya girerken hırladım.

Onu soğuk tezgâha oturttuğumda hafifçe bağırdı. “Özür dilerim.” Pantolonumu üzerimden çekip çıkararak suyu açtığım sırada güldüm.

Bakışları sertliğime doğru kaydı ve açlık dolu bir inilti bıraktı. “Bunu telafi edebilirsin.”

“Benim niyetim de bu. Hem de birkaç kez.” Onu dizlerinin arkasından kavradım, öne çektim ve parmaklarım kolaylıkla içeri kaydı. “Mmm, benim için hazırmışsın.”

Parmaklarımı daha ileri itip kadifemsi derinliklerinin sıkıştırdığını hissettikçe inledim.

“Konu sen olunca hep hazırım, Cole.” Başını bir anda göğsüme bıraktı. “Lütfen, sana ihtiyacım var.”

Elimi çekip kendimi onunla aynı hizaya getirdim. Ucu içeri itip nasıl da sımsıkı olduğunu zevkle hissettim.

Yavaşça içeri ilerlerken, “Ah, bebeğim,” diye fısıldadım. Evet, bu benim Atlantis’imdi. Nefesinin tenime çarptığını hissediyordum; böyle olduğumuzda her şey insana çok yoğun geliyordu. Öyle apaçık ve ilkeldi ki...

“Hatırlat bana.” Bacaklarını belime dolayarak beni daha da derine çekti. Elleri asker künyelerime uzandı ve beni dudaklarına doğru çekti.

Beline sıkıca sarıldım, onu tezgâhtan kaldırdım ve duşa girdim. Geri çekildim, onu arkaya döndürüp fayansa yapıştırdım. İyice kaskatı kesilmiş sertliğimi kavrayıp kendime yer açmak için Savannah’nın bacaklarını ayırdım. Göğsümü onun sırtına bastırarak tekrar içeri kaydım. Kollarını yukarı kaldırıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. Kendimi sertçe öne itmemele Savannah fayanstan yukarı fırladı ve çılgılığı yalnızca beni daha fazla teşvik etmeye yaradı. Bir yandan ensesiyle omuzlarına öpücükler konurken kalçalarını itmeye de devam ettim.

“Cole,” diye inlerken başını geriye atıp omzuma yaslandı. “Evet.”

“Kime aitsin, bebeğim?”

Hiç tereddüt etmeden, “Sana,” diye cevap verdi. “Sana aitim.”

Kendimi ona doğru hızla iterken nefes nefese, “Kesinlikle öyle,” dedim. Ellerim her yerdeydi; her bir santimine

dokunmaya ihtiyacım vardı. Hafif sesleri beni onun arzu ettiği yönde ilerletti. “Seni çok ama çok seviyorum.” Bu onu zirveye çıkardı. Çığlık attı ve kollarımda titredi. Ben de onu beş gündür birikmiş stresle doldurarak hemen ardından takip ettim.

Savannah bana bakmak için döndü ve gözleri parlayarak boynuma uzandı. “Ben de seni seviyorum, Cole. Öyle çok seviyorum ki bu bazen canımı acıtıyor.”

Onu burnunun ucundan öptüm, aynını kendim için de yapmadan önce onu temizleyip bir havluya sardım. Çıplak hâlde yatağa uzanıp güneşin yavaşça batışını izledik.

Savi’nin ıslak saçlarını parmaklarımın arasından geçirerek, “Aç mısın?” diye sordum. “Yemek servisi yirmi dakika sonra başlayacak.”

Beni göğsümden iterek sırtüstü yatmaya zorladı ve kucığıma kıvrıldı. “Bu süre aklımdaki şeye yeter herhâlde.”

Otuz beş dakika sonra odamdan çıktık ve yemek salonuna indik.

Savannah

Merdivenlerden indiğimiz sırada oldukça tatmin olduğumu hissederek Cole’a gülümsedim. “İtiraf etmem lazım, bu üniforma fena hâlde seksi.”

Cole da, “Yeşil renk gözlerimi ortaya çıkarıyor,” diye şaka yapıp beni güldürdü.

“Adamların yanında iyice korkunç mu olacaksın?”

“Sınırı aşmadıkları sürece hayır.” Başını eğip bana şöyle bir baktı. “Burası Yeşil Bereliler’e seçilmek için son en-

gel, Savannah. Gerekli özelliklere sahip olup olmadıklarını görmek için buradayız. Bağırıyoruz ama bu onların başa çıkamayacağı bir şey değil. Bu adamların çoğu uzun zamandır orduda, öyle olmayanlar da yeterince hızlı öğrenecektir.”

“Herhalde öyledir.” Ordunun bana hiç uygun bir yer olmayacağını düşünerek iç geçirdim. “Peki şu âna kadar hoşuna giden birini buldun mu?”

“Birkaç kişi var, ama özellikle birini takip ediyorum.”

“Kim?”

“Elli dokuz.”

“Adı yok mu?”

“Burada yok. Hepsinin eşit olması için her birine bir numara verildi.”

“Ah!” *Mantıklı.*

Kapıya yaklaştığımız sırada, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Bir dakika, ya bana bir şeyler sorarlarsa?”

“Kimse sana bir şey sormayacak. Blackstone ekibi ve babamla oturacaksın.”

“Daniel burada mı?” Bir anda mutlu hissettim. Daniel’i kendi babam gibi seviyordum.

“Evet.”

“Bekle.” Elini yakaladım. “Orada saygısızlık etmek istemem, sana nasıl hitap etmem gerekiyor?”

Cole kapıyı açarken güldü. “Haydi, bebeğim.” Elini belimin arkasına koydu ve beni kapıdan geçirdi.

Bütün salonda seslerin kesildiğine ve tüm gözlerin benim üzerimde olduğuna yemin edebilirdim. “Üzerinde üniforma yok, o yüzden herkes bakıyor.” *Tabii, ondan...* ya da belki korkunç albayın yemek salonuna sivil bir kadın getirmesindendi.

Daniel ayağa kalktı ve bana her zaman olduğu gibi sıkı sıkı sarıldı. “Seni görmek güzel, tatlım.”

“Seni de öyle.” Cole’un yanına otururken gözlerim parlayarak gülümsedim.

“Burada epey heyecan yarattın.” Yemek salonundaki gürültü yeniden başlarken John güldü. “Herkes albayın yanındaki sivilin kim olduğunu merak ediyor.”

Cole soru sormaktansa gözlem yapar gibi, “Eminim hatalarını düzeltmişsindir,” dedi.

“Yok be, böylesi daha eğlenceli olur diye düşündüm,” diyen John ayağa fırlarken sırtıttı. “Haydi, sıra bizde.” Başıyla kafeterya sırasını işaret etti.

“Albay?” Üzerinde altmış bir numara olan bir adam arkamızda dikiliyordu. “Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Cole ayağa kalkarken iç geçirdi. “Savi, sen John’la gidip yiyecek bir şeyler al. Seninle burada buluşuruz.”

“Tamamdır, beş yıldızlı otellere yakışır bir yemeğe hazır mısın? Seçeneklerimiz arasında tavuk, tavuk ve tavuk var.” John atılıp koca bir porsiyon tavuk sarma alırken güldü. Ben de azıcık alıp yanına bir parça ekmek ve sebzelerden koydum. “Al bakalım.” Bana bir şişe su uzattı. “Şuradan da çatal bıçak aldın mı,” derken bir tepsiyi işaret etti, “tamamız.”

“Bekleyin,” diyen bir adam bana peçete uzattı. “Buyurun.”

“Teşekkürler.” Gitmek için hareketlendim ama adam önüme geçti.

“Durun, ben hallederim.” Tepsimi elimden alıp masaya doğru yürümeye başladı. Hoş bir jestti; keşke salonun yarısı bizi izlemiyor olsaydı... Numarasının dokuz olduğunu fark ettim ve tahminimce hangi masada oturduğunu

da buldum, çünkü en ilgili görünenler o masadakilerdi. Sonra jeton düştü ve bu durum beni kıkırdattı.

Yanına geçerken, “Tepsimi masaya taşıyarak ne kazanıyorsun peki?” diye sordum. Gülümsemesini gizlemeye çalıştıysa da işe yaramadı.

“Sececeğim herhangi bir görevde takım kaptanı olmayı.” Hafifçe kızardı. “Liderlik gösterirseniz daha fazla dikkat çekersiniz. Burada mümkün olduğunca çok puan kazanmam lazım.”

Gözucuyla bakıp Cole’un bizi izlediğini gördüm. Bizim masadakilerin gözü üzerimdeydi. “Söylesene, dokuz numara, adın ne?”

Biraz dikleşti. “Onbaşı Davie.”

“Kim olduğumu biliyor musun?”

“Hayır, hanımefendi, bilmiyorum.”

“Bu iddiayı kabul etmen epey riskli.”

“Risk almayı da severim ama centilmenlik yapmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşündüm,” derken masumane bir tavırla omuz silkti.

“Centilmenlik mi yapıyorsun?” diyerek niyetini sorguladım.

“Evet, hanımefendi, ben iyi yetiştirildim. Annem hep derdi ki, bir kadına saygı gösterirsen o da sana saygı duyar.”

Cole’la aynı anda tepsie uzandım. “Cole,” derken kafamı kaldırıp ona baktım, “Onbaşı Davie kibarlık edip benim için tepsimi taşıdı. Kibar bir davranış, değil mi?”

Cole yüzümü inceledi ve başını salladı. “Evet, öyle. Haydi, bebeğim, gidip yemeğimizi yiyelim.”

Yerime doğru Cole’u takip ettiğim sırada omzumun üzerinden, “Tekrar teşekkürler, Davie,” diye seslendim.

Davie’nin kendi masasına oturmasını izledim, kimse

tek kelime etmiyordu. “Cole,” diyerek konuşmaya başladım ve Cole dönüp bana baktı. “Dokuz numara iyi gidiyor muydu?”

Cole omuz silkti. “Fazla değil. Suda zayıf.”

“Sence seçilecek mi?”

“Boğulma korkusunu yenmediği sürece hayır.”

Kafam karışmıştı. “Bu normal bir korku değil mi?”

“Yeşil Bereliler hiçbir şeyden korkamaz.”

Konuyu takip etmeye çalışarak suratımı buruşturdum. “Yani hiçbir şeyden korkmadığını mı söylüyorsun?”

Cole peçetesiyle ağzını sildi, sonra başını eğerek beni neredeyse korkutan bir ifadeyle bana baktı. “Sadece senden.”

“Benden mi?”

Kolunu sandalyemin arkasına dayayarak bana biraz daha yaklaştı. “Seni kaybetmekten ölesiye korkuyorum.” Buna karşılık vermek istiyordum ama bir şey söylemedim. Daha önce elimden alınması Cole’un suçu değildi. Bazen kendi kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu; gerçekte olanları kabul etmektense karşı tarafa saldırmak içimde bir parçaya daha kolay geliyordu.

“Beni kaybetmeyeceksin, Cole. Seni herkesten çok seviyorum, herkesten çok sana güveniyorum.” Yüzünden acı dolu bir ifade geçtiğini gördüm. Sol elimi tutup yüzük parmağımı ovdu. Bana bir şey söyleyeceğini sandım ama söylemedi. Uzanıp elimi hafifçe çıkarmaya başlayan sakallarında hızlıca gezdirdim. “Keşke bu yüz ifadesinin anlamını bilseydim.” Elimi tuttu ve hızla bir öpücük kondurdu, sonra dikkatini tekrar yemeğine çevirdi.

Daniel, “Savi,” diye seslendi, “kampta ne kadar kalacaksın?”

“Şey, sadece yarın akşamüzerine kadar,” diye cevapladım. “Akşam bir randevum var.”

“Öyle mi?” Cole tek kaşını kaldırdı.

“Evet, akşam yemeği ve doğa yürüyüşü.” Cole’un “yürüyüş” lafı üzerine kaskatı kesildiğini hissettirdim.

Mark ağzı tavuk dolu hâlde, “Şanslı arkadaş kim?” diye sordu.

“Arkadaşlar diyelim. Abby, June ve Sue,” deyip güldüm. “Meteor yağmuru var da.”

Cole, “Başka kim geliyor?” diye sorarak gözlerimi devirmeme sebep oldu.

“Keith ve Mike, bir de muhtemelen Derek; ama o geçen gece dışarı çıktığımızda hava soğuktu diye söylenip durmuştu. Tam bir bebek.” Tam kıkırdıyordum ki Cole’un kasılan çenesini gördüm. Ufff. “Sadece suyun kenarında yürüyorduk. Ev bazen hareketli oluyor.”

“Anlıyorum.” Cole arkasına yaslanıp tabağını itti. “Peki Keith neredeydi?”

“Şey... Frank’le ilgileniyordu.” Cole’un önce Mark’a, sonra da babasına bir bakış attığını fark ettim. Biz sessizlik içinde oturdukça gerginlik oluşmaya başladı. “Pekâlâ,” diyerek herkese baktım, “etrafı gezebilir miyim?”

Bana bütün alanı gezdirmelerinin ardından Cole’un canını sıkan bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Yemekten beri bir tuhaftı ve sebebin Derek’le yalnız vakit geçirdiğimden bahsetmem olduğu konusunda her türlü bahse girerdim. Ana binaya geri döndüğümüz sırada hava oldukça soğuktu. Adamlardan bazılarının ranzalarına gittiğini gördüm.

“Onların ısıtması var mı?” diye sordum.

“Var, ama hipotermiye girmemelerine yetecek kadar.”

“Uff,” diye fısıldadım.

“Dağlarda ısıtma yok, sadece üzerinde ne varsa o.”

“Berbatmış.”

“Hep berbattır.”

“O zaman niye yapıyorsunuz ki?”

Beyaz bir tahtanın önünde durup bir şeyler karalamaya başladı:

03.00 – 60 km, barikat koşusu

Ufff.

“Kendi adıma konuşmam gerekirse, başka bir şey yaptığımı düşünemiyorum.” Cole başını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Donmak üzere olan ellerimi montumun içine soktum. “Şu... olanlardan sonra bile mi?”

Cole’un bakışları yere indi. “Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum ama evet.”

Çocuklardan birkaçı kocaman bir ocağın etrafında takılıyordu. Onlara doğru ilerledik. Şu anda Cole’un aklından geçenleri duyabilmeyi öyle çok isterdim ki... Kesinlikle bir terslik vardı.

“İyi akşamlar, albay.” Adaylardan biri başıyla Cole’a nazik bir selam verdi. Bana hitap ederken, “Hanımefendi,” dedi.

Demek Cole’un takip ettiği elli dokuz numara buymuş.

Cole, “Roth,” dedi. Ona numarasıyla hitap etmediğini fark ettim. Belki de şu an için eğitimde olmadıklarındandı. Başka bir adam daha gelip bize katıldı. Cole ve Roth’dan çok daha kısaydı, neredeyse benimle göz hizasındaydı.

Adam, “Albay Logan, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Ben Yüzbaşı James. Grubumuzun bu yarısının burada, Green Water Kampı’nda eğitim göreceğini duyunca

çok sevindim.” Bana baktı. “Demek kampta uğultulara yol açan hanım bu.” Elini uzattı. “Yüzbaşı James.”

“Memnun oldum, yüzbaşı.” Elini sıktım, sonra kendi elimi hızla montumun içine soktum. Cole elini belime koyup ateşe daha yakın olmam için beni kendi önüne kaydırıldı.

Cole ve Roth, Roth’un Afganistan’da geçirdiği görev süresi hakkında konuşmaya başladı. Ağırlığımı Cole’a vererek zihnimi onların sesine kapattım. Cole’un elleri düzensiz bir şekilde kollarımdan inip çıkıyordu. Ateşin çıtırtı ve patırtılarını izlediğim sırada bu hoşuma gitti.

Roth’un, “Hoş bir kız arkadaşınız varmış,” dediğini duydum. “Eh, ben kafayı vurup yatsam iyi olacak. Gördüğüm kadarıyla yakında kalkma vaktimiz gelecek.”

“İyi geceler, Roth.” Cole eğilip kulağıma, “Sessiz görünüyorsun,” diye fısıldadı.

“Rahatım yerinde,” diye cevapladım. Hâlâ ateşin etkisi altındaydım. Cole ise kollarını bana dolarken kıs kıs güldü.

“Seni yatağa götürmek istiyorum.”

“Ben de götürmeni istiyorum.” Kollarında olmanın bende yarattığı hisse bayılarak iç geçirdim.

“ÇABUK! ÇABUK! ÇABUK!” Adamların her biri neredeyse bir metre derinlikteki karın içinde ekip arkadaşını arazinin diğer tarafına taşıırken Cole da onlara bağıırıyordu.

Roth’un James’i hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıdığını gördüm; uzun adımlarla geri kalanların epey önünden gidiyordu.

Daniel, “Eğer başarısız olurlarsa,” derken bana kahve uzattı, “başladıkları yere dönüp en baştan başlamak zorundalar.”

Daniel bankta yanıma otururken inanamayarak, “Gerçekten mi?” diye sordum.

“Evet, başarısız olma şansları olmadığını biliyorlar. Bu adamların çoğu bunu yapabilir. İş tümüyle kafada bitiyor.”

İki adam yere düşüp bir daha kalkmazken izledik. Cole o tarafa gidip onlara bağırmaya başladı. Ne dediğini tam anlayamıyordum ama kulağa hoş gelmiyordu. Adamlara üzülerek olduğum yere sindim.

Daniel, “Onlara sorunun ne olduğunu soracak,” dedi. Huzursuzca kıpırdandığımı görmüştü. “Gördün mü?” Bir yeri işaret etti. “Cole’un birine başıyla işaret verdiğini görüyor musun? Oradakiler doktor. Cole onlara adamların bir şeyi olmadığını ama yine de onlara göz kulak olmaları gerektiğini haber veriyor. Adamlara gönüllü olarak çekilip çekilmediklerini soracak. Eğer durum öyleyse, onlardan hemen gitmeleri istenecek.” Daniel bana baktı. “Buraya adamları perişan etmek için gelmedik. Amerika’nın en iyilerini ekibe aldığımızdan emin olmak için buradayız. Bu adamların hepsi harika askerler. Sadece hepsi de harika bir Yeşil Bereli olmaya uygun değil.”

Cole’un cebine uzanıp cep telefonunu çıkarmasını izledim. Bize şöyle bir bakıp telefonu açtı. Birkaç dakika sonra başka bir adama onun yerine geçmesi için işaret etti. Sonra babasına bir tür işaret verdi, o da müsaade isteyerek Cole’u ana binaya doğru takip etti.

Bir süre sonra, kronometreyle süre tutan bir adama, “Affedersiniz,” dedim, “bana saati söyleyebilir misiniz?”

“Tabii ki, on beş.”

“Yani öğleden sonra üç mü?”

“Evet.” Gülümsedi.

Cole ve Daniel bir buçuk saatten uzun süredir ortalarda yoktu ve Keith yakında beni almaya gelecekti. Ana binaya gitmeye karar verdim; orada yemek salonundan hatırladığım Davie’ye rastladım.

Kırık burnuyla bana doğru gelerek, “Tekrar merhaba,” dedi.

“Ah, ay!”

“Sorun değil. En azından soluklanma fırsatım oldu.” Omuz silkti.

“Albay Logan’ı gördün mü?”

“Gördüm, ana ofiste,” derken koridorun devamını işaret etti, “sağdan ikinci kapı.”

“Sağ ol, iyi şanslar.”

“Teşekkür ederim, buna ihtiyacım olacak.”

Yaklaştıkça bağırışma sesleri duydum ve ne yapmam gerektiğinden emin olamayarak kapının dışında durakladım. Kapının yanında oturmaya karar verdim. On dakika sonra kapı açıldı ve bir kadın elinde bir tomar dosyayla dışarı çıktı. Bana arkası dönüktü, ters yönde aceleyle ilerlerken kapıyı tamamen kapatmadı.

Daniel’ın, “Bu fikir hoşuma gitmiyor, oğlum,” dediğini duydum. “Söylediğin şeyi anlıyorum ama bu intihar.”

“Biliyorum, ama kendimi tekrar Amerikalı’ya yakalatabilirim, onları beni yakaladıklarına ikna edebilirsem-”

Ne?

Mark, “Logan o dinleme cihazını bulurlarsa seni hemen oracıkta öldürürler,” diye hırladı.

Cole, “Öldürmezler,” diye karşı çıktı. “O bilgiye ihtiyacımız var. Çok yaklaştık. Eğer bunu yapmazsak, Savannah

asla özgür olmayacak. Babası çok fazla şey biliyor. Bu lanet herifleri yakalayabiliriz!”

Etrafımdaki her şey sessizliğe gömülürken Cole’un sözleri zihnimde yankılandı. Tekrar onun odasına çıkıp çantamı toparlayana ve Keith’in sesini duyana kadar hareket ettiğimin bile farkına varmadım.

Odanan çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Cole köşede Keith’le sessizce sohbet ediyordu. Geldiğimi görünce durdu ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. *Bütün bu fısl-daşmalardan bıktım.*

“Hey, bebeğim, tam gitme zamanın gelmişken seni yalnız bıraktığım için üzgünüm.”

“Her şey yolunda mı?” Sesim bir tuhaf çıkıyor ve bunu onun da duyduğunu biliyordum. Yüzümü incelediği sırada gözleri kısıldı.

“Evet, tabii ki.” Eğilip bana bir öpücük verdi. Karşılık vermeye çalıştım, ama az önce duyduklarımdan sonra normal davranamayacak kadar büyük bir şok içindeydim. Yine de bu, onunla bu konuyu konuşmak için uygun zaman değildi. “Hey, peki *sen* iyi misin?”

“Hı hımmmm.” Yüzünde stresli bir ifade olduğunu görünce Keith’e şöyle bir baktım. “Birkaç gün içinde görüşürüz, değil mi?”

“Evet, elbette.” Cole tekrar eğildi ve beni öptü. İçimden bana söz vermesini istemek geliyordu, ama bunun üzerine daha fazla soru sormaya başlayacağını biliyordum. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Eve doğru yaptığımız yolculuk olaysız geçti ve tüm eşyalarımı yerleştirdikten sonra mutfağa gidip berbat bir ruh hâli içinde olan Derek’e rastladım.

“Savi, Mike’tan benimle garajda buluşmasını rica edebilir misin? Cole’un ofisinde.”

“Tabii, Derek.” Şu anda onun tepesini attıran şeyin ne olduğunu bilmek istemediğimden gülümsedim.

Kapıyı tıklattım ve Mike’ın telefonla konuştuğunu gördüm. “Derek’in seninle garajda görüşmesi gerekiyormuş.”

“Tamam, sağ ol.” Aceleyle yanımdan geçti. “Kahretsin, masadaki şu dosyayı Keith’e verebilir misin?”

“Tabii, sorun değil.”

“Teşekkürler!”

Cole’un masasına ilerledim ve dosyayı aldım. Tam o sırada birkaç kâğıt dökülüp masanın diğer tarafına düştü. Onları toplamaya başlamıştım ki bilgisayara şöyle bir baktım ve Cole’un Frank’e iletği, konu bölümünde babamın adı olan bir e-posta gördüm.

Daha önce birinin özel hayatına hiç müdahale etmemiştim; ama bu e-posta beni ilgilendiriyordu ve hiçbir şey bilmemekten bıkmıştım.

Herhangi bir ses duymak için kendimi zorladım, ama her yer sessizdi. Olduğum yerden kayıp e-postaya tıkladım; yine de birinin içeri girmesi ihtimaline karşı saklanacağım şekilde dizlerimin üzerindeydim. Birinin beni yakalaması riskini göze alamıyordum, o yüzden yazdır tuşuna tıkladım ve iki sayfa da yazıcıdan çıkana kadar bekledim. Kâğıtları katlayıp arka cebime soktum. Keith’e gidecek dosyayı aldım ve e-postayı yeniden gelen kutusuna gönderdim.

Nihayet odamda yalnız kaldığımda kâğıtları çıkardım. Derin bir nefes aldım ve e postaya göz attım.

Logan bu işi nasıl halletmemizi istersin?

Yok artık!

Babam, hayatta olduğum ve ABD ordusu tarafından Amerika'da bir yerde güvenli bir evde korunduğum bilgisiyle Frank'ten yardım istiyordu. Ona haber vermeden beni bu kadar uzun süredir sakladıkları için kızgın değildi. Yalnızca beni görmek istiyordu. *Öldüğünü sandığı kızına sarılmak istiyordu.* Okurken gözyaşları yüzümden aktı. Babam Frank'e içini döküyor, beni görmesine izin vermesi için ona yalvarıyordu.

Cole'un cevabını okudum.

Frank, ben hallettim bile. Aşağıdakileri oku.

Cole'un babama yazdıklarına göz attım. Kafam karışmıştı. Cole ona neden beni görmeyi hak etmediğini söylüyordu? Cole'un babama beni *bir daha* görmesi için izin vermesinden önce alınması gereken cevaplar varmış.

Sırtım duvara yapıştı, sonra da popom sertçe yere indi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Babam neden Frank'e ulaşmaya çalışmıştı? Burada olduğumu nasıl öğrenmişti? Cole neden bana e-postadan bahsetmemişti? Bir de Cole, Amerikalı'dan bazı şeylerin cevabını almak için neden hayatını riske atmak istiyordu?

Uzun süre yerde oturduktan sonra nihayet kalktım. Yapmam gerekenin ne olduğunu biliyordum.

İlerleyen saatlerde, tepeye çıktığımızda herkese karşı normal davranmaya çalıştım. Fakat Keith'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Canımı sıkan bir şey olduğunu bildiğinin farkındaydım. Eve dönüş yolunda ağzımdan laf almaya çalışmıştı, ama Cole'un kendini yeniden Amerikalı'ya yakalatma fikri karşısında öyle şaşkındım ki ağzımdan bir şey alması mümkün değildi.

Bu geceki hedeftim Derek'ti. Bana zaafı vardı ve ben de

bunu kullanmaya niyetliydim. Meteor yağmurunun başlamasını bekledim, sonra yavaşça Derek'in dikildiği tarafın yolunu tuttum.

Minik ışık patlamaları gökyüzünden aşağı inerken Derek, "Epey hoş, değil mi?" diye fısıldadı. "İki milyon yaşında olduklarını düşünmek muhteşem bir şey."

İşte başlıyoruz.

"Derek, bir sorunum var." Bakışları gözlerime kaydı. "Ve sanırım bana yalnızca sen yardım edebilirsin."

"Öyle mi?"

"Yalnız konuşabilir miyiz?"

Yüzümü inceleyip bir durum yüzünden hakikaten sıkıntı çektiğimi gördü, sonra da Keith'e bir bakış attı. "Savi'nin eve dönmesi gerekiyormuş."

Keith sandalyesinden kalkarak, "Ben onu götürürüm," dedi.

"Sorun değil. Ben götürürüm. Zaten tuvalete de gitmem lazım." Keith'in gözleri yine kısılarak bana çevrildi, o yüzden kendimi gülümsemeye zorlayıp omuz silktim.

Derek önüme düşüp yoldan aşağı inerken onu arkadan takip ettim. Bir yandan da ona sormak istediğim şeyi kafamda tartıyordum. İçeri girmek istemediğimden, onu merdivenlerde durdurdum. Kimsenin kulak misafiri olmayacağına güvenemiyordum ve çocukların kamera görüntülerinden dudak okuyabildiklerini bildiğim için daha da ihtiyatlıydım.

Derek tırabzanlara yaslandı ve eldivenli ellerini palto-sunun ceplerine soktu. "Neler oluyor, Savannah?"

Parmaksız eldivenlerimi soğuktan çok gerginlikten dolayı birbirine sürttüm. "Cole'la ikinizin sıkıntılı bir geçmişi olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda şunu da bili-

yorum: İş o noktaya gelse, ona yardım etmek için yanında olursun, değil mi?”

Omuz silkti. “Evet, herhalde.”

“Peki ya sana Cole’un başına kötü bir şey geleceğini ve buna yalnızca benim engel olabileceğimi söylesem? Bu durumda bana yardım eder misin?”

Söyleyeceklerimden hoşlanmayacağını sezerek çenesini ovdu. “Dinliyorum.”

“Görmemem gereken bir şeye rastladım, ama... her neyse, okudum işte.”

Derek, “Ah, kahretsin,” deyip iç geçirdi, “neydi?”

“Babamın Frank’e yolladığı bir e-posta. Beni görmek istiyor.” Derek hareketsiz kaldı. “Cole ona cevap yazmış, babamın beni tekrar görmesine izin vermesi için tek yolun bazı sorulara cevap alması olduğunu söylemiş.” Durakladım ve kafamı kaldırıp ona baktım. “Derek, bu cevapları ben alabilirim. Sanırım beni kaçıran adamlar babama şantaj yapıyor. Onu görmem, ona yardım etmem lazım. Her zaman müthiş bir ilişkimiz olmadı ama yine de o benim babam. Beni New York’a götürüp ona ulaştırmana ihtiyacım var.”

Derek’in yüz ifadesini okumak mümkün değildi. Bakışları yere indi, sonra kaykılıp tırabzanlara yaslandı ve derin bir nefes verdi. Ben de nefesimi tutup bekledim ama cevap vermesi çok uzun sürüyordu. O yüzden diğer endişemden, Ajan York’la üzerinde anlaştığımız *tek* konudan bahsederek şansımı denemeye karar verdim. “Bu sorunu kısa sürede çözmezsek evin peşine düşmelerinden korkuyorum. Cole kendini yeniden Amerikalı’ya yakalatmayı düşünüyor.” Derek’e biraz daha yaklaştım. “O yokken bana neler olduğunu herkesten çok sen gördün. Bunun

tekrar olmasına izin veremem. O yüzden ya bana yardım edersin ya da kendi yöntemimle halletmenin bir yolunu bulurum.”

Başını iki yana salladı. “Neden bu konuyu Cole’la konuşmadın?”

“Cidden mi?” Gözlerimi devirdim. “Cole’la tanıştın mı sen?”

Ufak bir sırıtiş yüzünü aydınlattı. “Anlaşıldı. Seni pamuklara sarıp sarmalaması mümkün olsa bunu yapacağından eminim.”

“Ben daha çok köpük duvarlı bir oda olacağını düşünüyorum.”

Derek önümde volta atmaya başladı. Kafasında dönüp duran çarkları gözümde canlandırabiliyordum.

“Sana yardım ettiğim için Cole’un beni kovduracağını biliyorsun.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum.” Gülümsememi saklamaya çalıştım. “Bana yardım edeceğini mi söylüyorsun yani?”

“Bana başka bir seçenek bırakmadın, öyle değil mi? Kabul edebilir, seni sağ salım götürüp getirebilirim ya da reddederim, kendi başına gidersin ve başını bir sürü belaya sokarsın. İki şekilde de işim bitti.”

Rahatlayarak kendimi bıraktım. “Teşekkür ederim, gerçekten, Derek.”

Alçak sesle kendi kendine, “Siktir,” diye hırladı, “niye Keith’ten isteyemedin ki?”

“Kabul etmez ve Cole dönene kadar beni sandalyeye bağlardı.”

“Akıllı adam.” Veranda merdivenlerinden aşağı inmeye başladı. “Haydi, geri dönmemiz lazım. Bu gece bazı tele-

fon konuşmaları yapacağım. Yarın sabah ‘kasabaya’ inmeye hazır ol. Çantamı hazır şekilde yatak odanda bırak. Ben aşağı inerken alacağım ve sonra çıkacağız.”

“Tamamdır,” deyip başımı salladım. “Tekrar teşekkür ederim, Derek. Sana güvenebileceğimi biliyordum,” dediğim sırada midemin acı verecek şekilde burkulduğunu hissettim. Cole’a yalan söylemek istemiyordum ve onu bırakıp gitmek de kesinlikle içimden gelmiyordu; ama o kendini Amerikalı’ya teslim ederken öylece durup seyretmeyecektim. Bu iş artık bitecekti.

Mektubu katlayıp Cole’un yastığının üzerine bıraktım. O görene kadar birkaç gün zamanım olacağını biliyordum. Keith’in bugün peşimize takılmamasını umuyordum. Üzüleceğini bilsem de, onun da zamanla anlayacağını ümit ediyordum.

El çantamı koluma takıp aşağı indim.

Abigail, “Günaydın,” derken bana bir fincan kahve uzattı. “Sana bir türlü soramadım, Green Water Kampı’nda Cole’u ziyaretin nasıl geçti?”

Derek’in nerede olduğunu merak ederek tabureye geçtim. “Onu görmek gerçekten güzeldi. Orada neler yaptığını görünce... Benim asla bir Yeşil Bereli olarak seçilemeyeceğime dair her türlü bahse girebilirsin.”

“Ha! Benim için de öyle, canım.” Tavaya iki yumurta kırarken güldü.

Abigail tam konuşmaya başlamışken sol tarafımdan ısığa benzer bir ses duydum ve onu takip etmem için bekleyen Derek’i gördüm.

Ses çıkarmadan ağzını oynatarak, “Gitme vakti,” dedi.

Ayağa kalkarken huzursuz hissediyordum. Araziden ayrılacağım... yanımda Cole olmadan bu kasabadan gideceğimi düşündükçe korkmadığımı söylesem yalan olurdu. Abigail’e arkasından yaklaşıp kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım.

“Seni seviyorum, Abigail.”

“Ah, tatlım,” diye cıvıladı. Bir yandan da kendi ellerini benimkilerin üzerine koyuyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Onu bırakmadım, fazladan bir dakika daha sarıldım. “Lütfen şunu bil ki sen olmasan bugün olduğum kişi de olmazdım, şu anda olduğum yerde de...”

Bana bakmak için döndü ama başımı eğerek geri çekildim. “Sonra dönerim.”

Sanırım duygusal hâlimi görmesini istemediğimi düşünüyordu çünkü başka tek kelime etmeden gitmeme müsaade etti.

Keith bana seslenene kadar neredeyse kapıya ulaşmıştım. *Kahretsin, neredeyse başarıyordum!* İçime derin bir nefes çektim ve bana doğru hızla yürüdüğü sırada ona bakmak için döndüm.

“Hey, bu hafta içinde Cole’u almak için benimle gelmek ister misin diye soracaktım. Onun hoşuna gider.”

Lanet olasıca gözlerim yaşlardan parıldamaya başladıkça bana ihanet ettiklerini hissettim. “Evet, tabii... bu, şey, güzel bir plana benziyor.”

“Hey!” Keith başını yana eğerek bana yaklaştı. Gözlerinin tüm savunma hattımı delip geçtiğini hissettim. Bu adam iyiydi. “Her şey yolunda mı?”

“Ah, evet.” Bunu yapmaktan nefret ediyordum ve böyle söylediğim için işlerin sarpa saracağından da emindim. “Sadece keyifsiz bir günümdeyim.” Kaybettiğim bebeği ima ederek omuz silktilim. Fakat, doğrusunu söylemek gerekirse, sahip olabileceğimiz o ufaklığı düşünmediğim tek bir gün yoktu. *Ahh... şimdi olmaz, Savannah!*

Yüz ifademi dikkatle incelediği sırada Keith’in yüzü düştü. “Cole beni uyarmıştı ama şu âna kadar tam olarak görmemiştim.”

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?” Sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm.

Keith bir kez daha uzun uzun ve sert bir ifadeyle yüzüme bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinin aradaki engelleri yakarak beynime ulaştığını, yalanımı emniyette tutan bölümleri derinlemesine incelediğini neredeyse hissedebiliyordum.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Savannah?” Sesi alçaktı.

Alnıma ter bastığını hissederek güçlükle yutkundum. “Hayır.”

Evet, çok inandırıcı oldu gerçekten...

Feci bir suçluluk duygusu içinde ondan yavaşça uzaklaştım, ama sonra durup arkama bakmak için döndüm. Bir yandan da beynim doğru kelimeleri bulmak için uğraşıp dururken dudağımın içini ısıırıyordum.

“Keith?”

“Evet?”

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak omuz silktilim. “Sadece... her şey için.”

Ben bir adım gerilerken Keith de bana doğru bir adım attı. “Savannah-”

Derek evin girişine gelip, “Savi, hazır mısın?” diye sordu. “Bir saat içinde Christine’in orada olmam lazım, o yüzden gitmem gerek.” Keith’e başıyla selam verdi. “Hey, dostum, biz kasabaya gidiyoruz. Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?”

Keith, “Hayır,” derken başını iki yana salladı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Bir ihtiyacım yok.”

“Sonra görüşürüz, Keith,” diye geveledim.

Kapıyı kapattığım sırada Keith’in, “Umarım,” dediğini duydum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kasabaya yaptığımız yolculuk acı vericiydi. Kasabanın dış sınırına ulaştığımız sırada ellerim birbirine kenetlenmiş hâlde kucağımdaydı. Bacaklarım titriyor, kalbim gittikçe büyüyen kaygıdan kaçmaya çalışıyordu ve tüm bu süre boyunca gözlerimi kırıştıtarak Cole için dökülmek üzere olan gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordum.

Kırmızı ışıktaki beklerken Derek, “Arabayı park edip Ajan Stall’un arabasına geçeceğiz. Bizi havaalanına o götürecektir,” diye açıkladı. Bana şöyle bir baktı. “Eğer şüpheye düştüysen fikrini değiştirmek için son şansın.”

Kendimi zorlayarak, “Hayır,” dedim ve yeşil ışığın yanmasını izledim. Minik kar taneleri arabanın ön camına saçılıyor, beni ürpertiyordu. Doğru şeyi yaptığımı umut ediyordum. Cole’un bana tekrar yardım etmek için kendini tehlikeye atmasına engel olmam gerektiğini bildiğimden, artık karar değiştirme aşamasını geçmiştim.

Ajan Stall fazla dost canlısı değildi. Havaalanına doğru yaptığımız üç saatlik araba yolculuğu boyunca zar zor iki laf etti. Bana Nicole Johnson adıyla bir kimlik ve uçak biletimin çıktısını verdiler. Çabucak uçağa bindik, ön taraftaki koltuklarımıza oturduk. *First class değil, ama business... fena değil.* Derek'in bacaklarını sığdırmak için fazladan yere ihtiyacı olduğunu fark ettim. Gerindi, sonra da hostes çağırma butonuna basıp kabin hostesinden portakal suyu istedi. Rahat görünüyordu.

Öte yandan ben içten içe bir kaygı krizi geçiriyordum. Çok fazla şey aynı anda beynime hücum ediyordu. Almak üzere yola çıktığım cevaplardan çok korkuyordum.

Uçak havalanıp kemer ışığı söner sönmez yerimden fırladım, tuvalete gitmek için neredeyse Derek'in üzerinden atlayacaktım. Minicik bölmenin içinde lavaboya eğildim ve yüzümü soğuk suyla yıkadım. *"Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim."* Klozetin kapağını kapatıp oturdum ve ellerimi saçlarımdan geçirdim. *"Sakinleş, Savi."* Dr. Roberts'ı ve bana öğrettiği rahatlama tekniklerini hatırlamaya çalıştım. *Burnundan al, ağzından ver, otuza kadar say, yavaşça tekrar nefes al...* Sonra terli avuçlarımı pantolonuma silerek kendime düşünmek için biraz zaman tanıdım.

Kapıya gürültüyle vurulması üzerine yerimden sıçrayıp ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda, bariz bir düşmanlıkla gözlerini bana dikmiş sinirli bir kadınla yüz yüze geldim.

Oğlunu kendi önünden içeri iterken, *"Altmış yolcu için sadece iki tuvalet,"* diye söylendi.

Hiç de öyle olmadığım hâlde, *"Üzgünüm,"* diye fısıldadım. Eminim çocuğu da dahil olmak üzere herkesin

önünde çıldırmamdansa bunu tuvalette yapmamı tercih ederdi. *Kaba kadın.*

Koltuğuma dönüp kemerimi takmak için uğraştığım sırada Derek, “İyi misin?” diye sordu.

“Elbette.” Başımı geriye verip gözlerimi kapattım.

Şansıma Salt Lake City’deki aktarmada bekleme süremiz yalnızca otuz dakikaydı; ancak kapımızı bulup kahve almamıza yetecek kadardı.

Dört saatlik uçuşun ardından uçağın inişe geçtiğini hissettirdim. Kolçakları parmaklarım bembeyaz olana kadar sıkıttım. Derek bana acıdı ve dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

“Pekâlâ, iner inmez bir arkadaşım bizimle valizleri aldığımız yerde buluşacak. Oradan doğruca babanın ofisine gideceğiz. Şu anda onu takip ediyorum, o yüzden eğer ofisinden ayrılırsa nerede olduğunu öğrenip rotamızı değiştireceğiz.”

“Oraya bugün mü gidiyoruz?” Kelimeler dudaklarımdan öylece döküldü.

Derek bana doğrudan bakmak için koltuğunda döndü. “Savannah, yarın gece yetişmemiz gereken bir uçak var. İstedığın bilgiyi almak için tek şansın var. Seni Gölgeler arazisinden çıkararak tehlikeye atıyorum zaten.” Yüzünü ovdu. “Bu yüzden ciddi işimden olacağım.”

Bilmeye ihtiyaç duyarak, “Neden bana yardım ediyorsun o zaman?” diye sordum.

Yeniden kendi önüne dönüp meyve suyunu kafasına dikti ve bardağı elinde buruşturdu. “Kendimce sebeplerim var.”

“Neymiş?” diye sordum. Artık resmen onun işine burunumu sokuyordum, ama dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı ve bunu gerçekten öğrenmek istiyordum.

Boğazını temizledi ve ezdiği bardağı duvarda sallanan torbaya attı. “Ekipteerken işi batırdım. Genç ve aptaldım.” Omuz silkti ama yine de yaptığı şeyin içine dert olduğunu görebiliyordum. “O yüzden belki de seni sağ salım ve aradıkları cevaplarla birlikte geri götürmem onlara bana güvenebileceklerini gösterir.” Bir kahkaha koyuverdi. “Ya da öyle olmaz çünkü bu delice bir iş.”

Kaptan pilotun ulaştığımızı haber veren sesi hoparlörlerden yükseldi. Tanrım, iniş yaptığımızı fark etmemiştim.

“Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum, Derek ama teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Pencereden dışarı baktı ve dertleşmemizin sona erdiğini anladım.

Cole

Yapmam gereken işlerin üzerinden geçip programa göre elli dokuz numaranın ormanda yolunu yardımsız bulacağı rotayı saat kaçta bitirmesi gerektiğini buldum. Adaylar ormanda yalnızca bir haritayla yollarını bulmak zorundaydı. Başlıklarındaki lambayı kullanırken yakalanırlarsa bir puanları silinecekti. Elli dokuz numaranın, yani Adam Roth’un grubun başını çekiyor olması şaşırtıcı değildi.

Bitirmeye bu kadar yaklaştığı için onunla ev ekibine katılma konusunu konuşmak için son kontrol noktasında buluşmaya karar verdim. Keith’in ana binanın önüne park ettiğini gördüğümde yoldaydım. Hava kararmıştı ama Keith arabadan hızla dışarı fırladığında bir terslik olduğunu anlayabiliyordum.

“Keith?” diye bağırdım. Keith durdu, sonra dönüp bana doğru gelmeye başladı.

Babamın da yanımıza gelmek için ana binadan çıktığını gördüm. Belli ki o da bir terslik olduğunu biliyordu.

Keith bana yeterince yaklaştığında, “Burada ne işin var?” diye sordum.

Keith ana ofisi işaret etti. “İçeride konuşalım.”

Mark da bize katıldı. Keith boğazını temizledi, solgun ve kan ter içindeydi.

Kendini biraz toparlamış görünerek, “John ve Paul nerede?” diye sordu.

“Hâlâ dışarıda, sahadalar. Neler oluyor?” diye sorarken dişlerimi sıkıyordum.

“Henüz tüm detaylara vâkıf değilim ama Derek bu sabah Savannah’yı kasabaya götürdü ve geri dönmediler.”

Keith’in söylediklerini hazmetmeye çalıştığım sırada mideme bir taş oturdu.

Babam kollarını kavuşturarak, “Nasıl yani?” diye sordu. “SUV’nin izini sürdün mü? Hepsinde takip cihazı olduğunu biliyorsun.”

“Evet, Christina’nın dükkânının önüne park edilmiş. Tabii ki kontrol ettik ve Christina onların dükkâna gelmediğini, ama herhalde bazı işlerini hallettikten sonra gelmeyi planladıklarını tahmin ettiğini söyledi. İşleri yoğunlaştığı için daha geç vakte kadar aklına gelmemiş. Siyah bir kamyonetin bir-iki kez yoldan geçtiğini hatırladı. Plaka numarasını aldım, Ajan Michael Stall adına kayıtlı.”

Mark, “Stall’u buldun mu?” diye sorarken başını iki yana sallıyordu.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım; bu işte bir terslik

vardı. Derek aptal herifin tekiydi ama Savi'ye zarar vermezdi.

“Evet. Bir miktar tehditten sonra Derek'in, Savannah'yla ikisini havaalanına götürmesi için ona para verdiği ortaya çıktı.”

Mark bana bir bakış atarak, “Havaalanı mı?” diye hırladı. “Lanet olasıca havaalanında ne işleri var?”

Keith bana şöyle bir baktı ve derin bir nefes bıraktı. “Benim bir teorim var.” Devam ettiği sırada tüm gözler Keith'e çevrildi. “Bu sabah Savannah gerçekten tuhaf davranıyordu. Abigail, Savannah'nın ona neredeyse veda eder gibi davrandığını söyledi. Bana da aynısını yaptı. Bir konuda yalan söylediğini anlayabiliyordum. Yalan söylemek konusunda iyi değil.” Arka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. “Bunu odasındaki çöp kutusunda buldum.” Kâğıdı bana uzattı.

Hızla açıp yazılanlara göz attım. *Siktir!*

“O ne?” Mark kâğıttakileri okumaya çalışarak yanıma geçti.

“Babasının Frank'e yolladığı e-postayı ve benim cevabımı bulmuş.” Sesim kısıktı. “Baba,” deyip ona döndüm ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim, “bir tuzağın içine ilerliyor.”

Cole,

Bu eve her şeyimden koparılmış hâlde geldim ve sen beni yeni baştan bir varlığa dönüştürdün. Seninle tanışana dek hiç bir bütün olduğumu hissetmemiştim, aidiyet duygusunu hiç yaşamamıştım, gerçek aşkı hiç tatmamıştım.

Buradan ayrılışımın sebebi, senin bana verdiğin bir şeyi bu kez de sana vermek: Huzur. Etrafımı çevreleyen öyle çok yalan

var ki... Artık bunların çaresine bakılması gerekiyor ve cevapları yalnızca ben bulabilirim. Kırılmış olmaktan bıktım usandım. Bu işi düzeltmeye hazırım. Benim için yeniden zarar görmene izin vermeyeceğim. Bunu yapabileceğimi ve yakında tekrar kollarında olacağımı biliyorum.

Sen sonsuza dek kalenin duvarlarını aşıp beni tutsağı olduğum tüm canavarlardan kurtaran şövalyem olacaksın.

Seni seviyorum, Cole Logan.

Sonsuza dek seninim,

Savannah x

Yatağın kenarına oturdum. Mektubu onuncu kez okurken ellerim titriyordu, boğazımdan yükselen mide bulan-tısına karşı koymaya çalışıyordum.

Eşya çantamı aldığım sırada, “Ah, bebeğim, doğrudan kurtlar sofrasına girmişsin,” diye mırıldandım.

Mark kapı ağzından, “Sen ne zaman hazır olursan,” diye usulca seslendi.

Savannah

İyi bildiğim manzaranın geçip gidişini izledim. Boyanmış Ford Explorer’la babamın ofisine gittiğimiz sırada zihnimdeki düşünceler oradan oraya dolanıyordu. Eh, neredeyse on ay önce kendi cehennemime götürüldüğüm-den beri bunun nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Artık burası memleketimmiş gibi değildi; bana soğuk ve kalabalık geliyordu. Aniden Montana dağlarının geniş, ferah alanlarını, arkadaşlarımı ve evet, ailemi özledim. New

York artık benim için doğru yer değildi. Huzuru ve mutluluğu bulmuş, her şeyi geride bırakıp yoluma devam etmiştim.

Uçağa adımımı attığım anda mideme oturan taşın ağırlığı biz ofise yaklaştıkça artıyordu. Parmaklarım, Cole bana verdiğinden beri boynumdan çıkarmadığım minik kar tanesinin zincirini yakalayıp üzerinde gezindi. Öyle gergindim ki bacağıma çılgınca sektiriyor, ayağım yere çarptıkça gürültü yapıyordum.

Derek'in telefonu çaldı ve irkildim. Kimin aradığına baktığı sırada yüzünü izledim. Telefonu açarken güçlkle yutkundum.

“Logan.”

Nefesimi tutup Derek'in gözlerini sıkıca kapatmasını izledim.

“Evet, bir saniye.” Bana baktı ve telefonu uzattı. Almak istemiyordum, alamazdım, ama...

“Cole?” Sesim onu ne kadar özlediğimi ele veriyordu.

Cole, “Savannah,” derken sesindeki kaygı barizdi, “ne halt ediyorsun sen?”

“Bu işi bitiriyorum.”

“Bu şekilde olmaz!” Neredeyse bağıırıyordu.

Öfkem gün yüzüne çıktı. “Doğru, peki bunun doğru yolu senin kendini Amerikalı'ya yakalatman mı?”

Sessizlik.

“Kampta konuşmanı duydum, Cole. Aynı şeyi bir daha yaşayamam. Artık bu işi bitirmemin zamanı geldi. Seni herkesten ve her şeyden daha çok seviyorum, o yüzden gereken cevapları alma zamanım geldi. Bunu hak ediyorum; ama başka biri kendisini benim yerime tehlikeye atmadan...” Bir şey söylemeye çalıştı ama sözünü kestim.

“Bana bir şey olmayacak. Yalnızca kaçırılmamın arkasında asıl kimin olduğunu bulmak için babama şantaj yapanın kim olduğunu öğreneceğim.”

“Hayır, Savannah, sakın-”

“Yarın gece eve dönmüş olacağım. Seni seviyorum Cole.” Çağırıp çabucak sonlandırdım, telefonu da tamamen kapatıp gözleri kocaman olan Derek’e uzattım.

“Bir sorun var mı?” diye sorarken kendimde yeni bir güç hissediyordum. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Cole’la hayatımıza devam edebilmemiz için bunu yapmak zorundaydım.

“Yok bir şey.” Derek kısa bir an için sırtıttı ve tekrar dönüp pencereden dışarı bakmaya devam etti.

“Al bakalım.” Derek bana elbisemin içindeki küçük cebe sığan minicik bir cep telefonu verdi. Eski hayatımda sahip olduğum Apple TV’nin kumandasına benziyordu. “Ayrı düşecek olursak, hızlı aramalarda bir numara benim, iki de Cole. Bakmana gerek yok, sadece dokunarak tuşların yerini bulsan yeter.”

Başımı salladım ve basmaya alışana kadar küçük tuşlara dokundum. Babamı görünce ne diyeceğimden hâlâ emin değildim.

Babamın ofisinin olduğu binanın karşısında bir kafedeydik. Üzerimi değiştirip siyah ponte kumaştan, dar, midi boy bir elbiseyle külotlu çorap ve topuklu ayakkabı giymiştim. Derek’le içeri girip göze batmamamız için iş dünyasına aitmiş gibi görünmem gerekiyordu. Derek’in bağlantı kurduğu kişiler bizi onuncu katta bir kadına yön-

lendirmişti. Kadın bizimle alt katta buluşacak, resepsiyona isimlerimizi vermek zorunda kalmayalım diye bizi içeri sokacaktı ve böylece güvenliği de atlatmış olacaktık. Kim-senin burada olduğumu bilmesini istemiyorduk.

“Şunu tak.” Derek bana kalın çerçeveli bir gözlük verdi. Ben gözlüğü taktım, Derek de lacivert takım elbisesinin üzerine bir trençkot giydi, sonra da benimkini giymeme yardım etti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet... evet, hazırım.” Cesur bir gülümsemeyle bak-maya çalıştım ama yaşadığım his korku ve tuhaf bir şekil-de, heyecanın karışımıydı.

Dışarı çıkmamızla New York’un dondurucu havası et-rafımızı sardı. Derek koluma girdi ve yolun karşısına geç-tiğimiz sırada kara buzlarda kaymamam için bana yardım-cı oldu.

Kadının biri yüzünde dostane bir gülümsemeyle bizi kapıda karşıladı ve eski dostlarıymışız gibi bizimle sohbe-te başladı. Güvenlik görevlileri bizi şöyle bir süzdü, ama kadın onlara karşı rolünün hakkını verince hiçbir şey söy-lemediler. Başımı yerden kaldırmadım, atkım yüzümün büyük bölümünü kapatıyordu. Derek asansöre adımımızı attığımız anda kadına teşekkür edip ona bir zarf uzattı. Sus payı olmalıydı bu.

Binanın üst katlarına çıktığımız sırada insanlar bir kar-ğaşa hâlinde inip bindi. En sonunda onuncu kata ulaştık ve kadın dönüp kulağıma doğru yaklaştı. Onun bu kadar yaklaşması üzerine kaskatı kesildim ve Derek’in de bir şeye uzandığını, ama kadının yalnızca fısıldadığını görün-ce bundan vazgeçtiğini fark ettim.

“Ekim ayı, TMZ’nin sol üst köşesi. Basının ilgisini çe-

ken tek kişi sen değilsin.” Kolumu hafifçe sıktı ve asansörün kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Kadının sözleri kafamı karıştırmıştı, ama daha sonra ilgilenebilmek için söylediklerini aklımın bir köşesine yazdım. Derek şaşkınca bana baktı, ben de başımı iki yana salladım; yaşamak üzere olduğum şey için kendimi hazırlamaya ihtiyacım vardı. Zaten konuşacak vaktimiz de yoktu, kapılar kısa süre sonra yirmi altıncı kata açıldı.

Ah kahretsin!

Her ne kadar sarınıp sarmalanmış olsam da üşüyordum ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Luka’nın ofisinde olup olmadığına bakmak için Derek’le birlikte durakladık. Kapısı kapalıydı, o yüzden toplantıda olduğunu tahmin ettim. İlerledik ve daha düşünecek fırsatım olmamışken, Derek babamın ofis kapısını açtı.

Derek hiç duraklamadan, kendinden emin bir sesle, “Başkan Fox?” dedi.

Babamın gri gözleri yukarı çevrildi ve benimkilere ke-netlendi.

Hass...

ALTINCI BÖLÜM

Baba.

Babam ayağa kalkmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıstırdı, masasının etrafından dolaştı ve birkaç metre uzamızda durdu. Derek'in bana doğru kıpırdandığını görmekten çok duydum.

Babam gözlerine inanamıyormuş gibi, "Savannah?" diye fısıldadı. Yüzü kireç gibiydi. "Gerçekten sen misin?"

"Selam, baba." Kelimelerin boğazıma takıldığını hissettim.

Babam öne uzattığı elleriyle bana doğru ilerledi ama sarılmak üzereyken tereddüt etti. Kollarını bana doladığı anda kendimi... nasıl hissettiğimi bilemedim. Güvende mi? Garip mi? Yabancı gibi mi? Ne olduğunu bilemiyordum ama bundan hoşlanmamıştım.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum." Geri çekilip omuzlarımı kavradı. "Şu hâline bak."

“Baba, konuşmamız lazım ve fazla zamanım yok.”

Babam kapıya şöyle bir baktı. “Kimse seni gördü mü? Takip edilmiş olabilir misiniz?”

“Hayır, sorun yok. Cevaplanması gereken bazı sorularım var, baba. Mesela sana şantaj yapanların kim olduğu, beni neden kaçırdıklarını bilip bilmediğin, benim için istedikleri fidyenin neden bu kadar düşük olduğu...”

“Hey, yavaşla, canım.” Bana gülümsedi, eli hâlâ omzumdaydı. Bir an için düşündü, sonra da, “Bak ne söyleyeceğim, tüm bunları konuşmak için düzgün bir yere ihtiyacımız var. Bu akşam erken bir akşam yemeği için buluşalım,” dedi. Derek’e gülümsedi. “İkinizle de. Eve gelin ki basının ya da başka herhangi birinin sizi göreceğinden endişe etmeyelim. Sorularına o zaman cevap vereceğim, ama burada olmaz. Güvenli değil. Gerçekten gitmen gerek.” Bir anda huzursuzlanmış göründü ve abartılı hareketlerle omzunun üzerinden baktı.

Derek’e bir bakış attım. Bu fikirden hoşlanmamıştı ve bunu bariz şekilde açık ediyordu, ama beni örnek olarak teklifi keyifsizce kabul etti. “Şey, evet, tamam.”

Babam, “Harika, saat dört uygun mu?” diye sorarken saate baktım. Öğlen biri biraz geçiyordu. “Ben önden arayıp yemeği hazırlatırım.”

“Tamamdır, orada buluşuruz.”

Babam Derek’e döndü. “Onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim.” Tokalaşmak için elini uzattı. Derek babamın elini hızlıca sıkıp kapıya doğru hareketlendi.

“Savi.” Derek takip etmem için başıyla işaret verdi.

“Saat dörtte görüşürüz, baba.”

“Pekâlâ, canım.” Beni alnımdan öptü. “Dikkatli ol. Seni seviyorum, tatlım.” Sesi öyle içtendi ki önceki huzursuz-

luğum uçup gitti. Vay canına... Babam bana bu sözleri gerçekten hissederek söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Hem burada şov yapacağı basın da yoktu.

“Ben de.”

“Sen aklını mı kaçırdın?” Derek yolun karşısına geçtiğimiz anda patladı. “O herif resmen numara yapıyordu, Savi. Burada kararları ona bırakarak ne halt ediyoruz biz? Neden-”

Sözünü kestim. “Derek, sorun değil. Başka seçeneğimiz yok. Babam haklıydı; güpegündüz ofisinde konuşmak doğru olmaz.” Ona bir bakış atıp uzaklaştım, kendi düşüncelerim bir kargaşa içindeydi. Onu tekrar görmek öyle bir şoktu ki... Tüm bunları kendi başıma sindirebilmek için zamana ihtiyacım vardı ve Derek ne babamı tanıyordu ne de belediye başkanlığı ofisinde onun konumunda olmanın ne kadar karmaşık bir durum olduğunu biliyordu.

Derek, biz kaldığımız otele ulaşır ulaşmaz dışarıda, avluda telefonla birilerini aramaya başladı. Bu oteli babamın evine çok yakın olduğu için seçmişti. Pencereden dışarı bakıp yolun karşısında koyu gri perdeleriyle babamın çatı katı dairesini gördüm. Hep perdeleri o oda için fazla ağır ve kasvetli bulurdum, ama babam onların kalması için ısrar ederdi.

Duş alıp pantolon ve krem rengi bir bluz giydim. Saçlarımı maşalayıp kıvrırcık yaptım ve kıyafetime küpelerle birkaç bilezik ekledim. Bir süredir uzakta olabilirdim, ama babamın hâlâ ortama uygun giyinmemi bekleyeceğini biliyordum ve hayal kırıklığı yaratmayacaktım.

“Evet, tatlım, yakında görüşürüz. Ben de seni seviyorum.” Derek sırtını bana dönmüş, sessizce konuşuyordu.

Çantamı alıp minik cep telefonunu sutyenimin içine

attım. Derek'in biriyle görüştüğünü bilmiyordum. Yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü gülümsedi ve gözlerini devirdi.

"Tanıştığım en güzel kahverengi gözlü kız o." Güldü. "Şimdi de eve dönerken ona New York'tan bir hatıra götürmem için bana yalvarıyor."

"Ah, gerçekten mi?" Sırıttım. "Draped in Lace mağazasına uğramalısın. Orada-"

Derek olduğu yere sinerek hızla kulaklarını kapattı. "Altı yaşındaki yeğenime almak istediğim şey o değil!"

"Ah!" Güldüm. "O hâlde alt kattaki hediyelik eşya dükânında uygun bir şey olabilir."

"Oraya gidiyoruz. Yardımına ihtiyacım var."

Dükândaki bütün süs eşyalarına bakarak geçirdiğimiz yirmi dakikanın ardından, Derek nihayet içinde Rockefeller Center'ın Noel için süslenmiş buz pateni pisti olan kar küresinde karar kıldı. Altı yaşında her kızın bayılacağı güzel bir hediye idi bu. Biliyordum çünkü bende de bir tane... vardı.

Ben onu kahve molası vermeye ikna edince arkalarda bir masaya oturduk ve gitme vaktimizin gelmesinden önceki birkaç dakikanın tadını çıkardık. Kendi kahvemden tüten dumanı üfleyip biraz daha krema ve şeker eklediğim sırada Derek'in sert, sütsüz kahvesine bakarak burnumu buruşturdum.

Derek, "Ailem beni on bir yaşındayken New York'a getirmişti," diyerek sessizliğimizi bozdu. "Ablam ve ben Rangers'ın Kings'le maçını izleyeceğimiz için çok heyecanlıydık. O zamanlar Gretsky takımdaydı. Annemle babam bizim için tümüyle eğlenceli bir gün planlamıştı: Sabah beysbol vuruş antrenmanı, Times Meydanı'nda öğle

yemeği, sonra maç, maçtan sonra da dondurma.” Hatırlayarak gülümsedi. “Of, güzel bir geziydi.”

“Eminim öyledir.” Kahvemi yudumladım. Burada bulunmamızın gerçek sebebi hariç herhangi bir konudan konuştüğümüz için mutluydum. “Aslen nerelisin?”

Derek gururla, “Doğma büyüme Washington,” dedi.

“Ailen hâlâ orada mı?”

Yüzü biraz düştü. “Benim peder birkaç yıl önce öldü. Kalp krizi. Gerçi annem orada, ablam ve yeğenimin yanında. Ablam babamın ölümüyle hemen hemen aynı zamanda eşinden ayrıldı, o yüzden annemin yanına taşındı.” Durakladı. “Yeğenimin hayatında en azından bir erkek figürü olsun diye fırsatım oldukça onlara el atmaya çalışıyorum.” Bana şöyle bir baktı. “Duyduğuma göre Frank beni tekrar Washington’a atayacakmış. İyi olur, zaten ben de görev yerimi değiştirmeyi düşünüyordum. Gölgeler ve ben,” derken başını iki yana salladı, “eh, birbirimize pek uymuyoruz diyelim.”

Üzüldüm çünkü Derek’i seviyordum. Benim için bir dost olmuştu, ama çocukların onu neden sevmediği barizdi ve bunu anlıyordum. Onların mesleğinde güven her şeyle iç içeydi.

“Ah, Derek, umarım orada mutlu olursun.” Cole’un bunu bana çoktan söylediğinden söz etmedim.

Bana yüzünde bir gülümsemeyle baktı. “Birkaç şeyi özleyeceğim.” Göz kırptı.

“Mmm.” Kahvemi bitirirken kıkırdadım.

Derek telefonunu yüzüncü kez kontrol ettiği sırada, “Haydi odaya dönelim,” diye mırıldandı. Bu işi bitirip kurtulmanın onu sevindireceğini biliyordum.

Otel odasının kapısını kartla ancak iki seferde açtı. Fark etmemiş gibi yaptım, ama diken üstünde olduğunu görebiliyordum.

Derek kapıyı açmak için kapı kolunu indirirken, “İyi misin?” diye sordum.

“Evet, *ben* iyiyim,” diye homurdanıp önden girmem için bana yol verdi.

Eşikten geçip iki adım atmıştım ki nefesimi tümüyle kesen bir çift etkileyici kara gözle karşı karşıya geldim.

Ah...

Birbirimizden 2-3 metre uzaklıkta durmuş bakışıyor-duk. Görmem için abartılı bir şekilde çenesini kastığı sırada kalbim gümbürdüyordu. Gerilmek yerine onun içimde yarattığı çekimi hissettim. Dilimi hızlıca çıkarıp altdudağımı ıslattım. Gözleri kısıldı ve iyi bildiğim o ışıltıyı gördüm. Aynı şeyi o da hissediyordu, bunu görebiliyordum, ama bunu yapacaksam güçlü olmak zorundaydım. Derin bir nefes aldım.

“Cole.” Sesim kulak tırmalıyordu.

“Savannah.” Her bir heceyi yavaşça söyledi.

Derek geri geri yürüyerek, “Ee... ben gidiyorum o zaman,” diye fısıldadı ve otel odasından çıktı. Kapının kapandığını duyana kadar ikimiz de konuşmadık.

“Buraya ne zaman geldin?” diye sorarken ona sırtımı döndüm ve çantamı sakince bar masasına bıraktım.

Bir anda beni kollarının arasına hapsetti ve dudakları kulağıma uzandı. “Şu anda sana öyle kızgınım ki!..” *Resmen titriyor.*

“Cole-” Boynumu dişleyerek vücudumun her noktasına bir şok daha gönderdi.

“Şu son on iki saattir ne kadar korktuğumdan haberin

var mı?” diye hırladı. Bir yandan da elini karnımda gezdiriyordu. “Şu anda seni kendime kelepçelemek ve sürükleyerek Montana’ya geri götürmek istiyorum.” Diğer eli popomu kavradı, hafifçe sıkmasıyla birlikte elim omzuna doğru geriledi. “Bana neden söylemedin?”

Eli pantolonumun önüne doğru kayıp tam da onun olmasını istediğim yerin kıyısından dönerken gözlerimi kapattım. “Çünkü hayır derdin.”

Beni hızla döndürdü, belimi kavradı ve beni kaldırıp bar masasına oturttu. Bacaklarımın arasına geçip beni belimin arkasından sıkıca tutarak kendine çekti. “Aynen öyle. Sen benimsin ve ben de bana ait olanları korurum.” Uzanıp çenemi yakaladı ve bana sert ama şehvetli bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde, son görüşmemizden bu yana birikerek şiddetlenen arzudan neredeyse nefessiz kalmıştım. “İsa aşkına, Savannah, aklını mı kaçırdın sen? Ya sana bir şey olsaydı? O zaman ne olacaktı?”

Beynim düzgün düşünmek için çabalayıp duruyordu. “Cole, ben iyiyim. Bazı soruların cevabını almak için babamla buluşacağım.”

Ellerini üzerimden çektiğini hissettim, ikisini de sertçe saçlarından geçirdi. Kendi kendine tam anlayamadığım bir şeyler homurdanarak gözlerini kapadı.

“Logan, binayı izlemeye aldık ve bunu yapan yalnızca biz değiliz.” Mark kapı aralığında dikiliyordu. “Selam, Savi.” Tek kaşını kaldırarak gülümsedi, ama Cole’un yüz ifadesini algıladığında arsız gülümsemesi hızla soldu. *Tabii ki Mark da burada.*

“Hangi bina? Orada başka kim var?” diye sordum. Bir Mark’a, bir Cole’a bakıyordum.

“Kaç kişi?” Cole’un sesi tümüyle profesyoneldi.

“Üç.”

“Biri bana cevap verecek mi?” diyerek tekrar denedim.
“Cole?”

Cole düşünürken iç geçirdi. “Pekâlâ, adamlarımızın sayısını onların iki katına çıkarın ve keskin nişancılar da emirlerime hazır olsun.”

“Keskin nişancılar mı?” Neredeyse bağırımtım. “Ne haltlar dönüyor?” Bu ikisiyle bir yere varamayacağımı görebiliyordum, o yüzden Cole ne yaptığımı anlayamadan hızlıca bar masasından indim. Çantamı alıp ön kapıya ilerledim.

Cole bana, “Nereye gidiyorsun?” diye seslenirken Mark’a kapıda önümü kesmesi için işaret verdi.

Topuklarımın üzerinde dönüp onu tam karşımda buldum. “İnsanların bana cevap vermemesinden bıktım usandım, Cole. *Adamına* çekilmesini söyle! Derek’le konuşacağım. En azından o konuştuğumda beni adam yerine koyuyor.” Basmaya hazırlanarak Mark’ın ayağının nerede olduğuna göz attım.

Evet, bu sözlerimden hoşlanmadığımı anlayabiliyordum ama şu anda umurumda değildi. Kara hiç görünmezken suyun içinde hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ben hariç herkes bir şeyler biliyordu ve bu sınır bozucuydu. Hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm olmaksızın, bir saniye sonra başıma ne geleceğini bilmeden yedi ay geçirmiştım ve bir daha o şekilde yaşamayacaktım. Dönüp Cole’a sert bir bakış attım, çünkü o anda fena hâlde kızgındım ve sorularıma cevap almak istiyordum.

Cole yüzünde gergin bir ifadeyle bir an için bana baktı. “Pekâlâ, Savi, dur bakalım. Her ne kadar buna, yani bu akşam babanla buluşmana karşı olsam da, Frank artık bazı

cevaplar alma vaktimizin geldiği görüşünde ve belki de bunu sağlamanın yolu budur.” Çenesi seğirdi. *Ah Tanrım, öfkeden kuduruyor.* “Yani *Derek*’le ikiniz babanın akşam yemeğine katılacaksınız, ama üzerinizde dinleme cihazı ve arkanızda da sizi kollayan bir sürü adam olacak.” *Derek*’in adını dilinde asit varmış gibi söylediği gözümünden kaçmamıştı.

“Dinleme cihazı mı?” Yutkundum. “Bu biraz aşırıya kaçmıyor mu?”

“Aşırıya mı kaçıyor?” diye bağırdı. Elleri kalçalarına fırladı. “Esas aşırıya kaçan, senin babanla yüzleşmek üzere *Derek Rent*’le birlikte ve hemen peşinden de Kartel’le alelacele New York’a gelmen! Aşırıya kaçan senin burada olanları görmemen!”

“Kartel’in burada olduğumdan haberi mi var?”

“Ne zaman anlayacaksın, Savannah? Onların her yerde gözü, kulağı var!”

“İsa aşkına, Cole, o zaman bana biraz bilgi ver!” diye bağırp ona doğru bir adım attım. “Lütfen, şu lanet olasıca hayatımda bir kez de olsa biri bana bir şey söyleyemez mi? Gölgelelerin arasında yaşamaktan, yalnızca gri ve siyahı görmekten bıktım!” Tam karşısına geçeceğim şekilde bir adım daha attım. “Bu kadarını hak etmiyor muyum?”

“Sen dünyaları hak ediyorsun, Savi.” Fısıltısı beni hazırlıksız yakaladı. Başımı iki yana sallayıp yumuşamadan devam etmeye çalıştım.

“Şu anda şirinlik yapma, Cole.” Durakladım. “Lütfen,” derken sesimi alçalttım, “beni caydırmaya çalışma. Babam bunu sürekli yapardı.”

“Öyle yapmaya çalışmıyordum.” Elleri belime kaydı, beni kendine çekti. “Öylece ağzımdan çıktı. Ben böyle

hissediyorum, tüm bunlar bittiğinde de hak ettiğin her şeyi sana vermeye niyetliyim.” Sesi alçak olsa da sertti. Çaresizlikten gelen üzüntüsünü sesinde duyabiliyordum. “Bak, bebeğim, gerçekten de bilmen gereken bazı şeyler var, bunlar-”

Mark, “Logan,” dedi. Onun hâlâ orada olduğunu unutmuştum. “Savannah’yı hazırlamamız lazım.” Kapıyı iyice açtı ve Keith içeri girdi.

Ah, yok artık!

Cole’a, “Ne kadar öfkeli?” diye sordum.

“Benim kadar öfkeli değil diyelim.”

“Üzgünüm, Cole.”

“Haydi şu işi halledelim.” Başıma bir öpücük kondurdu ve beni Keith’e doğru döndürdü.

Keith’in elinde küçük bir kutu vardı. Önümde durdu ve doğrudan yüzüme bakmadan hızlıca konuştu. “Bu takip cihazın.” Kutunun kapağını açıp ortasında beyaz bir taş olan gümüş bir bilezik çıkardı. “Tespit edilmesi mümkün değil.” Çabucak bileğime geçirdi. “Sakın,” derken nihayet benimle göz göze geldi ve bakışı buz gibiydi, “çıkarma.”

“Çıkarmam.”

“Bu da dinleme cihazı.” Cebinden çıkardığı ikinci bir kutuyu açtı ve bana bilezikle uyumlu bir kolye gösterdi. “Bunun faydası-”

Midemde bir ağırlık hissettim. “Onu takmak istemiyorum.” Boğazım tılandı, sesim titredi.

Keith kararlılıkla, “Mecbursun,” diye belirtti, ama bana baktığı sırada yüzünde çelişkili ifadeler belirdiğini görebiliyordum.

Kar tanesi şeklindeki kolyemi sıkıca kavradım. “Hayır, Keith, bunu o zamandan beri çıkarmadım-” Gözlerim ya-

nıyordu. Kolye benim için Cole'dan daha fazlasını temsil ediyordu; bana bebeğimizi de hatırlatıyordu.

Cole arkamdan, "Savi," diyerek kulağıma fısıldadı, "sadece bu akşamlık. Ben kolyeni alıp güvende tutacağım." Bir an için oldukça hareketsiz kaldım, sonra da ağlayacağımdan korkarak konuşmak istemediğim için başımı salladım. Cole saçlarımı yana çekti. Kolyeyi açtığı sırada sıcak ellerinin tenimde gezindiğini hissettim. Keith'in tuttuğu kolyeye uzandı ve boynuma taktı. Bu kolye bana ağırmiş gibi geldi. Sevmemiştim.

Keith alçak sesle, "Deneme, deneme, bir-iki-üç," dedi. John başım kapıdan içeri uzatıp başparmağını kaldırarak işaret verdi.

Paul de mi burada?

Keith, "Evden, çocuklardan herhangi birinin burada olduğundan, neler yaptığından bahsetmek yok. En önemlisi de seni Derek'ten ayırmalarına izin verme," diyerek beni uyardı. "Herhangi bir şey olursa ve bize ihtiyaç duyarsan anahtar kelimen ne?"

Hiç duraksamadan, "Blackstone," diye cevapladım.

"Aynen öyle."

"Çocuklar, bana bir şey olmayacak. Şu anda başı belada olan kişi babam." Keith'in Cole'a bir bakış attığını fark ettim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Keith arkasını döndüğü sırada, "İki dakika içinde çıkıyoruz," dedi.

"Keith," diye seslenerek onu durdurdum. "Ben kaçmadım. Yanıma birini aldım ve not bıraktım. Yalnızca doğru şeyi yapmaya çalışıyordum ve senin de evdeki diğerlerinin de gelmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum. İşleri yoluna koymak için tek şansım Derek'ti."

Beni incelemek için tümüyle bana doğru döndü. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığını biliyorum. Cole’un ne yapmayı planladığını öğrendiğini de. Yani onu ve hepimizi korumak istiyor olmandan dolayı yaptığın şeyin nedenini anlıyorum.” Durakladı. “Ama bu sana kızmadığım anlamına gelmez, eve döndüğümüzde lanet olası kışına takip cihazı saplamayacağım anlamına da gelmez.” Gözlerinin belli belirsiz kıvrıldığını gördüm.

“Anlaştık.” O tarafa gidip ona sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum, Keith. Sen ailedensin. Anlayışın için teşekkür ederim.”

“Evet, eh, buna çok alışma. Normalde böyle değilimdir, yani kurtarabildiğin kadarını kurtar.” Beni hafifçe itti ve Cole’a başıyla işaret verdi. “Kapının dışında buluşuruz.”

Derin bir nefes verip durumu sindirmeye çalıştım.

“Hazır mısın?” Cole önüme geçti.

“Cole, oraya gitmeden önce bilmem gereken bir şey var mı? Lütfen bana yalan söyleme.”

Düşünerek çenesini ovdu. “Seni sevdiğimi, seni korumak için her şeyi yapacağımı ve tüm bunlar sona erdiğinde seni hayatının geri kalanı boyunca gülümsetmeye niyetli olduğumu bil.”

Gözlerimi devirdim. “Savaşa gidiyormuşum gibi söylemeseydin feci şekilde romantik olabilirdi.”

“Bazı açılardan bakıldığında hakikaten savaşa gidiyorsun.”

“Şimdi bu ne?”

Yüzümü iki yandan kavradı ve beni öyle bir arzuyla öptü ki neredeyse ne yapmak üzere olduğumu unuttu. Onun sağlam bedenine iyice yaslanırken ellerimi

omuzlarına koydum. Öpücüğü başlattığı hızla geri çekildi ve elimi tuttu.

“Seni seviyorum.” Beni kapıya doğru çekti.

“Ben de seni seviyorum.”

Cole

Savannah’yı bitişikteki odaya doğru çekiştirdim. Paul masaya oturmuş, broşa yerleştirilmiş kamerayı test ediyordu.

“Hey, Savi.” Paul gergin bir gülümsemeyle bakıp New York eyalet bayrağı şeklindeki broşu kaldırdı. “Bu bizim gözümüz kulağımız olacak.”

Küçük broşu Paul’ün parmakları arasından aldım ve Savannah’nın bluzuna iliştim, sonra da önünde elimi salladım.

Paul, “Her şey yolunda,” diye bildirdi.

Savannah, “Şey,” derken dudaklarını ısıırıyordu. “Bütün bunlar biraz fazla.”

Basitçe, “Hayır,” diye cevap verdim, “açıkçası yeterli değil.”

“Pekâlâ, Savi.” Derek koridordan içeri girdi. “Gitmeye hazır mısın?”

Ona bakarken gözlerim kısıldı. Ona hâlâ öfkeliydim ve bu iş bittikten sonra onunla epey sohbet edeceğimizi biliyordum. Derek Rent söz konusu olduğunda içgüdülerim yanılmıyordu. Ona hâlâ güvenmiyordum ve yine de onu herhangi bir şekilde kullanmak zorunda olmak sinirime dokunuyordu.

“Onu güvende tut, Rent,” derken parmağımı sertçe göğsüne bastırdım, “yoksa seni bizzat görevden alırım.”

Savannah, “Cole,” diye hırladı. Bir yandan da güçlkle aramıza giriyordu. “Lütfen, şunlar üzerime daha fazla cihaz takmaya karar vermeden gidelim.” Bana bakmak için döndü. Cesur görünmeye çalışıyordu ama korktuğunu görebiliyordum. Onu eve götürüp yatak odama kilitlemek ve her şeyden uzakta, güvende tutmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. “Yakında görüşürüz.” Beni yavaşça dudağımdan öptü, ama ben onun tadını mümkün olduğunca çok alabilmek için dilimi içeri kaydardım. Ciyaklayarak onu daha da sert öpmeme neden oldu. Sonunda geri çekildim ve soluklanmasına müsaade ettim. “Cole?”

“Efendim?”

“Beni bırakman gerekecek.” Bakışları aşağıya, kalçalarını sımsıkı tutan ellerime çevrildi.

“Doğru.” Bir adım geriledim ve Derek’in onu dışarı çıkarıp farkında olmadan kurtlar sofrasına götürmesini izledim.

Yanımda biten Keith, “Anlamıyorum,” dedi. “Biliyorum, *biz* ona hiçbir şey söylememek üzere emir aldık, ama *sen* gerçekten onun her şeyden habersiz gitmesine izin mi vereceksin?”

“Savannah’yı tanıyorum, Keith. Eğer tüm bunların arkasında kim olduğunu bilerek giderse onlara kızgın bir boğa gibi saldırır. Onun her zamanki masum Savannah olması onun için daha güvenli. Eğer gerçekten hiçbir şey bilmezse ona zarar verme ihtimalleri azalır.”

Keith ofladı. “Gitmesinden önce kesinlikle anlamıştım. İçgüdülerime kulak verip onu takip etmem gerekirdi.”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım, “sen doğru olanı yaptın ve biz de onlara yetişebildik.”

“Belki de öyle, ama onun yalan söyleme becerisiyle meşhur olmadığı da ortada.”

“Kesinlikle. Onun bu özelliğine bayılıyorum,” diye itiraf ettim.

“Ben de.”

Aniden ikimiz de bu konuşmanın gittikçe tuhaflaştığını hissettik ve etrafta dolanmaya başladık. “Tamam, pekâlâ, şu işi halledelim.” Oturup bilgisayar ekranını izlemeye başladım.

Mark pencereden, “Oha, yok artık,” diye hırladı. Gözlerine yapıştırdığı dürbünle sokağa bakıyordu. “Logan, kimin burada olduğunu hayatta tahmin edemezsin.”

Savannah

Derek’in koluna girmiş, babamla buluşmak üzere gerginlik içinde kaldırımdan yürüyordum. Kar başlıyordu. Normal davranmaya çalışıyordum, gerçekten uğraşıyordum, ama Cole’la çocukların sürprizinden ve takip cihazları, mikrofonlar, video teçhizatlarıyla yılbaşı ağacı gibi süslenmemin ardından midemdeki kelekelerin gerilim dolu dansını hissedebiliyordum.

Derek, “Maddison, yani yeğenim,” diyerek konuşmaya başladı, “bana ablamı öyle çok hatırlatıyor ki... *Çizmeli Kedi*’deki kedi gibi kocaman kahverengi gözleri var.” Güldü. “O küçük kızın yapması gereken tek şey kafasını kaldırıp bana bakmak... Ânında eriyorum. Eve döndükten sonra

onu ziyaret edeceğim ve Disney World'e götüreceğim. Uyan Güzel'e bayılıyor. Onun için o filmdeki prenses elbisesinden sipariş ettim. Yakında en sevdiği dayısı olacağım.”

Benimle lafladığı için ona ne kadar teşekkür etsem az gelecekti. Bunu benim için yaptığını biliyordum. Onu Disney karakterinin adını yanlış söylediği için bile affettim ve ona gülümsemeyi başardım. Gerçekten odaklanacağım bir şeylere ihtiyacım vardı, çünkü kusma isteğiyle dolu olduğumu hissediyordum. Derek'in yeğenine olan sevgisi barizdi. “Gerçekten çok tatlısın, Derek. Keşke büyürken benim de senin gibi bir dayım ya da amcam olsaydı.”

“Eh, ablam ve ben büyürken çok yakındık. Annemle babam çok çalıştığı için beni o büyüttü denebilir. Onun kızı için iyi bir dayı olmak istiyorum. Hem kendi çocuğum olacağından da şüpheliyim, o yüzden Maddison'a sahip olmak kendi kızım olmasına en yakın şey.”

“Niye öyle söylüyorsun?”

Omuz silkti. “İşimi bir kadına yeterince zaman ayırmayacak kadar fazla seviyorum.”

“Ah, lütfen, sen sadece henüz doğru kadını bulamamışsın. Bulduğunda işler değişecek.”

Derin bir nefes bıraktı. “Haklı olabilirsin. Sen gelene kadar Logan'ın kendi dağında yalnız yaşayan bir kurt olacağını düşünürdüm.”

“Ben mutluyum,” derken kafamı kaldırıp ona bakarak gülümsedim, “bir gün sen de mutlu olacaksın.”

“Pekâlâ, bu kadar *kız muhabbeti* yeter. Şov zamanı.” Benim için kapıyı açıp tuttu. “Yukarıda ne olursa olsun, Savannah, hemen burada, yanıdayım.”

“Sağ ol, Derek.” Kolunu hafifçe sıktım. O yanımda olduğu için mutluydum; üstelik şimdi Blackstone da bizi izleyip dinlediği için mutluluğum iyice katlanmıştı.

Asansörle çatı katındaki daireye çıktık. Kapılar açıldı ve babam üzerinde her zamanki siyah takım elbisesi, elinde de viski kadehiyle önümüzde belirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Merhaba, canım. Gelin, içeri girin.” Beni tuhaf bir şekilde kucakladı, sonra da mantomu aldı. Elinin mantonun ceplerinde gezindiğini gördüm.

“Baba.” Başımla selam verdiğim sırada etrafa şöyle bir göz atıp her şeyin aynı görüldüğünü fark ettim.

“Yüzbaşı Rent, bu akşam bize katıldığınız için teşekkür ederim.” Babam Derek’in elini sıktı.

Babamın onun rütbesini biliyor olmasına canımı sıkmamaya çalıştım. Biz bu akşam buraya gelmeden önce dersine çalıştığını tahmin ettim.

Babam bir yandan havadan sudan konuşup bir yandan da bize içki hazırladıktan sonra kapı çaldı ve mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Derek yanımda dikilerek, “Birini mi bekliyorsunuz?” diye sordu.

Babam ayağa kalktı ve bize içtenlikle gülümsedi. “Aslında evet.”

Ben de ayaklandım, en az benim kadar endişeli görünen Derek'e bir bakış attım. Bunun özel bir yemek olacağını düşünmüştüm.

"Savannah?" Sesini duyunca neredeyse içkimi elimden düşürecektim. "Gerçekten sen misin?"

"Lynn?" Lynn yanıma koşup kollarını bana dolarken, bana çok özlediğim şekilde her zamanki gibi sarılırken neredeyse tek kelime edemedim. Hâlâ harika görünüyordu. Her şey uyumluydu, abes görünen tek bir şey bile yoktu. Benim nasıl göründüğümü merak etmeye başladım. Hızla kendimi durdurdum.

O işe hiç başlama, Savi.

"Aman Tanrım, öldüğünü sanıyordum! Baban buraya gelmem için beni aradığında yalnızca akşam yemeği olacağını sandım, ama seni söyleyince-" Benden ayrıldı ve gözünde yaşlarla bana baktı. "Harika görünüyorsun!"

"Sağ ol, sen de öyle." Derek'i işaret ettim. "Bu arkadaşım Derek. Derek, bu da eski dostum Lynn."

"Memnun oldum." Derek'in sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Onu suçlamıyordum; buna ben de hazırlıklı değildim.

"Kimleri görüyorum, şu hâline bak, seni ateş parçası!" Luka kollarını açıp odaya girdi ve bana sıkıca sarıldı. "Seni tekrar görebileceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Luka!" Ona gülümsedim. "Birkaç ay önce bana burada sizlerle birlikte olacağımı söyleseler ben de inanmazdım." Derek'e döndüm ve ikisini tanıştırdım. Zavallı Derek, bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

"Pekâlâ, bu kadar sallanmak yeter millet." Babamın gözlerinin içi gülüyordu. "Onu sağ salim evinde gördüğün-

müz için hepimiz heyecanlıyız. Şimdi bir şeyler yiyelim, sonra Savannah olup biten her şeyi bize anlatabilir.”

Ah, çok güzel, eski günleri yâd edeceğiz.

Derek yanıma, Lynn ve Luka’nın karşısına oturdu. Babam da soluma, masanın başına geçti. Başlangıçlar servis edildikten sonra sorular başladı.

Lynn, “Yani neredeyse yedi ay boyunca esir tutuldun ve anladığımız kadarıyla bir süre önce kurtarıldın; ama biz seni neden ancak şimdi görebiliyoruz?” diye sordu. Kafası karışmıştı. “O zamandan bu zamana kadar neredeydin?”

Vay canına, hemen atlayın zaten, çekinmeyin millet.

Derek’in hiç çaktırmadan kıpırdandığını hissettim. Lynn’e nasıl cevap vereceğimden emin değildim, ama babam bu soruyu benim yerime cevaplayınca benim bir şey dememe gerek kalmadı.

“Güvenli bir evdeydi.” Ağzım açık kaldı.

Lynn şarap kadehinin üzerinden, “Nerede?” diye sordu.

Babama bakarak, “Söyleyemem,” diye cevap verdim.

“Neden?”

Dürüstçe, “Kurallar öyle,” dedim.

“Gerçekten mi?” Lynn salatasından bir çatal aldı. “Peki, Derek’le çıkıyor musunuz?”

Derek, “Hayır,” diyerek çabucak cevapladı.

Babam ise sakince, “Hayır, Savannah bir albayla birlik-te,” dedi. “Albay Cole Logan, değil mi?”

Nasıl yani?

Şoktaydım, söyleyecek söz bulamadan öylece babama bakıyordum. “Baba bunu nereden biliyorsun?” Babamın sakın yorumları ve durumumla ilgili bilgisi karşısında tümüyle şaşkınlığa uğramıştım.

“Ben çok şey bilen, güçlü bir adamım, Savannah. Örneğin erkek arkadaşının, söylediği kişi olmadığını biliyorum.” Babamın gözleri Derek’inkilere kaydı. “Tıpkı sizin gibi, Yüzbaşı Rent, haksız mıyım?”

Derek peçetesini masaya bırakırken, “Anlayamadım,” dedi.

“Ah, peki, o zaman izninizle açıklayayım. Luka.” Luka kalkıp babama bir dosya verdi. Babam da dosyayı açtı ve bana bir fotoğraf uzattı.

Fotoğrafa bakarken ellerim titredi. Sonra kafamı kaldırıp kuşkuyla bir babama bir Luka’ya baktım. Bir yandan da gördüğüm şeyi hazmetmeye çalışıyordum. Cole benim asıl Şeytanımla, Jose Jorge’yle el sıkışıyordu. Bana bakarak başını iki yana sallayan Derek’e döndüğüm sırada ağzım kurudu.

“Bir de şu var.” Babam elimdeki üzerine bir fotoğraf daha bıraktı. Bunda da kasada kahve siparişi veren Derek vardı. Babam bana, “Sırada, sağ tarafında onu kimin beklediğine bir bak,” dedi.

Şok içinde, “Ah...” diye fısıldadım. Beni kaçırın, Jose’ye beni ölmek isteyeceğim noktaya kadar pataklamasını emreden ve bunu keyifle izleyen piç herif, yani Rodrigo Heredia karşımdaydı.

Babam, “O fotoğrafta üzerindeki takım elbise ilginçmiş,” diye eklerken viskisinden bir yudum aldı. “Tanıdık geliyor, sence de öyle değil mi, Savannah?”

Yok artık, bu fotoğraf bugün mü çekilmiş? Derek bana doğru eğilirken elimi hızla karnıma götürdüm.

“Savannah, bize tuzak kuruyor.”

“Fotoğraflar yalan söylemez, Derek.” Babam saldırmak üzere olan bir kedi gibi tıshyordu.

Bayılacakmış gibi hissederek başımı iki yana salladım; sanki kan beynime ulaşmıyordu. “Derek, lütfen açıkla bunu. Nasıl olur? Bana o adamdan haberin olmadığını söyle.” Cole’un fotoğrafını kaldırdığım sırada gözlerimin yaşardığını hissettim. “Bunu açıkla, lütfen. Hiç mantıklı gelmiyor. Bunu nasıl yapabilir?”

Derek’in gözleri panikle doluydu. “Hayır, Savannah. Cole’u tanıyorsun, o sana asla zarar vermez, o seni sevi-”

Pat! Pat!

Kıpkırmızı bir sıvı tüm vücuduma sıçradı. Kulaklarım çınlıyor, her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarımı elinde silah tutan babama, sonra da gözlerini masaya dikmiş olan Lynn ve Luka’ya çevirdim. Gözlerim Derek’e kaydı; alnının ortasındaki kocaman, açık yarayla başı geriye savrulmuş hâlde sandalyesine yığılmıştı. Açık gözlerinden burnuna, boynundan aşağıya ve gömleğinin içine kan akıyordu.

Beynimdeki uğultu dışında odanın tamamı sessizlik içindeydi. Olanlara odaklanmaya çalıştım. Beynim bu ânı sindirebilmek için mücadele ediyordu.

Babam, “Savannah!” diye buyurdu. “Bana bak.”

Gözlerimi Derek’ten güçlükle ayırıp nasıl olduysa bana söyleneni yapmayı başardım.

“Takip ediliyor musun?”

Ayağımda başlayan, şu anda Derek’in kafatasına saplanmış durumdaki kurşun gibi boydan boya içimden geçen paniği hissedebiliyordum.

“Takip. Ediliyor. Musun?” Onu duyabiliyor ama sözlerini algılayamıyordum.

Derek’in kanı bifteğimin içinde.

Derek’in beyni her yerde.

Derek daha az önce benimle konuşuyordu, şimdi yok.

Derek öldü.

Babam Derek'i vurdu.

Babam az önce Derek Rent'i vurdu.

Babam bir silah doğrulttu ve arkadaşımı vurdu.

Derek öldü.

Beynim bir kısır döngüye girmişti. Sanki inemediğim bir hız trenindeydim.

Birinin elleri iki yanıma dokunarak kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı indi. Ayakkabılarım çıkarılıp kontrol ediliyor, sonra yeniden giydiriliyordu. Bunları yapan Lynn'di. Ne yapıyordu böyle?

Lynn dizlerinin üzerinden, "Dinleme cihazı falan bulamadım, Doug," dedi. "Temiz."

Luka, "Ondan şüpheliyim," diye homurdanarak yanıma geldi. "Buraya korunmasız gelmesine izin vermezler."

Babam, "Savannah," diyerek bana çıktı. Bunun üzerine ona baktım. "Derek ve Cole seni kaçırان adamlarla pazarlık hâlindeydi. Belli bir fiyat karşılığında seni onlara teslim edeceklerdi. Amerikalı seni istiyor. Seni kaçırانların onun adamlarıydı. Benim peşime düştüler... Bizim peşimize düştüler," derken Lynn ve Luka'yı işaret etti. "Kendisinden alınanın bedelini ödememiz gerektiğini söylediler. Para için bana şantaj yapıyorlardı. Ödemeye çalıştım ama hiç yeterli olmadı. Neredeyse kanımı kuruttular. Tek istediğim seni geri almaktı, ama seni bulamıyordum. Kimse bulamıyordu." Donakalmış bedenime doğru eğildi. "Seni tekrar benden almalarına izin vermeyeceğim. Derek olay çıkarmadan kalmana izin vermezdi."

Bu hiç mantıklı değil. Beynimin çalışmasını sağlayamıyorum. Kendimi bu sisin içinden kurtarmam lazım.

Ellerimi hızla kolyeme götürdüm, ama bu doğru gelmiyordu. Bana ihtiyacım olan rahatlığı vermedi.

Lynn, “Kolye,” deyip uzandı ve zinciri kopararak boyunumdan çıkardı. Yere atıp ayakkabısının topuğuyla parçaladı.

Nasıl yani?

Lynn kolyeyi almak için yere eğildi. “Evet, dinleme cihazı.” Odanın köşesine fırlattı ve gözlerimin içine bakarak önüme geçti. “Savi, gitmemiz gerekiyor. Burada olduğunu biliyorlar, değil mi?”

Tek bir kasımı bile oynatmadım, sonra yan tarafa eğildim ve hemen Lynn’in yanına kustum. Lynn iğrenip nefesini tutarak geriye fırladı.

Luka’nın ağzı kanlı et doluyken, “Şok,” dediğini duydum.

Neredeyse yeniden kusacaktım.

Lynn’in parlak ayakkabıları bana doğru bir adım attı. “Yok ya, Luka. Her zamanki gibi çok yardımcı oldun.”

Bana bir peçete uzattı ve işte o zaman gördüm.

Aman Tanrım!

Ortasından kalp sallanan gümüş bilezik... Üzerine saldırmaktan korkarak peçeteyi hızlıca elinden kaptım ve ağzımı sildim. *Kalpli bileziği olan gizemli kadının Lynn olduğuna inanamıyorum! Bu ne anlama geliyor? Lynn bir şekilde bu olayın arkasında mı? Neden tam da kaçırıldığım gece fotoğrafımı çeksin? Neden oradaydı ki?*

Babam başım döndüğü hâlde beni ayağa kaldırarak, “Gitmemiz lazım,” dedi. Broşuma şöyle bir göz attı, sonra da sertçe çıkarıp o arada bluzumu da yırttı. Broşu su kadehinin içine attı ve onu takip etmem için iyice gevşemiş koluma asıldı.

Luka, “Peşimizde birileri var,” dediği sırada onu babamın özel ofisine doğru takip ediyorduk. “Asansördeler.”

“Gidelim.” Lynn kolunu belime doladı, sonra durdu. *Kahretsin.* Bileziği, üzerimde kalan son takip cihazını çıkarıp ikiye ayırırken beni şöyle bir süzdü. Tekrar bileğimi kavradıktan sonra bizi daha önce hiç görmediğim bir kapiya yönlendirdi. Bu bana güvenli evdekini, Cole’un yatak odasına açılan kapıyı hatırlattı. Cole’u zorla zihnimden uzaklaştırdım. Kendimi toplamam gerekiyordu, ama hâlâ Derek’in yemek odasındaki cansız bedenini hatırlıyor, olayın sarsıntısından kurtulamıyordum.

Merdivenlerden birkaç kat indikten sonra park yerine geldik. Babamın limuzini bekliyordu.

“Savannah!” Herkes dönüp elinde bize doğrulttuğu silahıyla Paul’ü gördü. “Onu bırakın.”

Babam, “Yeterince hasar yarattınız, Ajan Paul,” diye bağırarak karşılık verdi.

Paul doğrudan bana baktı. “Savannah, bana doğru yürü.”

Kafam fazlasıyla karışmıştı ve fiziksel açıdan hiçbir şey yapamıyordum. Yalnızca orada öylece duruyordum. Nerede olduğumdan bile emin değildim: *Aşağıda mı yukarıda mı? Sağda mı solda mı?* Kendimi bu sisin içinden kurtarabilmeyi diliyordum.

Luka telefonunu kulağına tutarak, “Daha fazlası geliyor,” diye fısıldadı.

Paul ise, “Savannah, bana doğru yürü,” diye tekrarladı.

Babamın kendi bedeniyle bana siper olur gibi kıpırdandığını hissettim, o lanet olasıca *pat* sesini duydum ve Paul’ün yere yığıldığını gördüm.

“Hayır!” Çığlık atıp hemen Paul’ün yanına koşmaya ça-

lıştım, ama babam kolunu belime doladı ve beni arabaya doğru çekti. “Hayır! Paul!” Babam beni içeri itip arkamdan içeri atladı.

“Ahhhh!” diye bağırdım. Beni olduğum yere çivileyen çaresizlik hissinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. “Neden?” Kimse bana cevap vermedi.

Lynn ve Luka da bizi takip etti ve ben daha bir şey anlamadan hızlanarak park yerinden çıktık, çabucak araba değiştirdiğimiz dar bir sokağa girdik.

Tekrar karanlığın içine yuvarlanıyorum, bir kez daha onun kolları arasındayım. Kaybolmuş, yalnız kalmış durumdayım ve yine hiçbir şey bir anlam ifade etmiyor. Cehennemde cezamı çektim. Neden yine buradayım? İkinci bir seferi hak etmek için ne yaptım? Kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Daha önce kurtulmak için mücadele ettim, kesinlikle yine aynısını yapacağım!

Lastiklerin tiz sesi beni bir anda düşüncelerimden ayırdı. O sırada Luka da arkamızdan gelenin kim olduğunu görmek için dışarıyı kontrol ediyordu.

“Üzerinde bir takip cihazı daha olmalı,” diye bağırdı.

Lynn’in elleri bir kez daha vücudumda gezindi. Vurarak elini uzaklaştırdım. Bana dokunması beni sinir ediyordu. Kolunu her hareket ettirişinde o lanet bileziğinin ses çıkarıp öfkeden kudurmama sebep olması beni sinir ediyordu. O sesi duydukça içimden bileziği koparıp çıkarmak, boğazından aşağı itmek geliyordu. *Buradan çıkmam gerekiyor! Bunların hiçbirisi mantıklı değil!*

Lynn, “Savi,” diye fısıldadı, “ben yalnızca seni korumaya çalışıyorum.”

Zor duyulan bir sesle, “Bana dokunma, Lynn,” diye hırladım.

“Senin derdin ne?”

“Bana dokunma dedim.” Limuzinin köşesine doğru kayıp tortop oldum.

Luka, “Savannah,” diye bağırdı, “sana bir daha sormayacağım. Üzerinde takip cihazı var mı?”

Luka’nın bana karşı öfkesi beni her şeyi daha net görebileceğim bir noktaya getirdi. “Karşında ABD ordusu var, Luka. Adamlar bunun için eğitiliyor. Biliyor olman lazım; onları sen tutmuşsun.”

“Luka mı tutmuş?” Lynn kafası karışmış gibi görünüyordu. Gözleri hızla Luka’mnkilere çevrildi. “Neden adam tutsun-”

Luka, “Lynn!” diyerek ona çıkıştı.

Karşıma daha fazla pislik çıkarıldıkça göğsüm inip kalkmaya başladı. “Bir dakika... onları sen tutmadın mı? O zaman neden beni kurtarmaya geldiler? Onlar nasıl?..” Beynim sanki kendini kapatıyordu. “Aman Tanrım... her şey... her şey lanet olasıca bir yalanmış.” Aynı anda hem ağlamaya hem de hızlı ve derin nefesler almaya başladım. *Cole bana yalan söylemiş!* “Kenara çek, kusacağım... *kenara çek!*”

Babam bir poşet alıp kucağıma iterken, “Hayır! Duramayız,” diye bağırdı.

Poşeti onun elinden kapıp sıkıca tuttum. “Lütfen, hayatımda bir kez de olsa biri bana gerçeği söyleyebilir mi? Gerçeği öğrenmek istiyorum.”

Araba aniden dar bir sokakta durdu ve beni çekıştırerek indirip bagaja tıktılar.

Babam, “Uslu bir kız ol, Savannah,” diye uyardı.

Gördüğüm son şey bagaj kapağını kapatan Luka’nın yüzü oldu.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Araba hareket edince hissettiğim panik gittikçe katlandı. Dr. Roberts’ın sesini kafamın içinde duyabiliyordum. “Burnundan nefes al, ağzından ver. Paniklemek sorunu çözmeyecek. Durup etrafındakileri incele. Durumunu düzeltmek için ne yapabileceğine bak. Her zaman yapabileceğin bir şey vardır.” *Kahretsin... telefonum!*

İkiye basıp aradığım sırada kulak kısmını kapattım.

“Savannah!” Sesi beni mutlu etti, ama hemen ardından kafa karışıklığı ve kırgınlık onun önüne geçti. “Orada mısın, bebeğim?”

“Evet,” diye fısıldarken aynı anda çok fazla şey hissediyordum.

“Aman Tanrım! İyi misin?”

“Hayır.” Hıçkırmaya başladım. “Değilim.”

“Neredesin, bebeğim? Bir şey sinyallerimizi kesiyor.”

“Bagajdayım.”

“Bagaj mı?” Neredeyse bağıırıyordu. “Tamam, seni oraya soktukları sırada herhangi bir şey gördün mü? Çevrende bir şey? Arabanın markası ve modeli?”

“Hayır.” Kendimi bırakmamaya çalışarak burnumu çektim.

“Sorun değil, bebeğim, dayan. John şu anda telefonunun izini sürüyor. Seni kurtarmamız uzun sürmeyecek.”

“Cole,” derken sesim titredi, “Paul?”

“O iyi. Kurşun yeleğine isabet etmiş, onu sadece biraz sarsmış.”

“Derek-”

“Evet, gördük.” Bir an sessizlik oldu. “O fotoğrafı açıklayabilirim, bebeğim, o-”

“Yapma,” diyerek sözünü kestim. “Daha fazla yalanı kaldıramam. Kendimi zor tutuyorum.”

“Savannah, hayır-”

Gardımı aldım. “Blackstone beni ölmeden bulursa gitmeme izin vereceğine söz ver. Birkaç yıllık mutluluğu hak ediyorum.” Son sözlerim olması ihtimaline karşı alelacele konuşuyordum. “Seni seviyorum, Cole, canımı en çok acıtan da bu.”

“Seni yalanlarla kandırıyor, Savannah. Seni kurtarmaya geliyorum ve oraya geldiğimde hâlâ şövalyen olduğumu kanıtlayacağım.” Sözleri yüreğime işlerken göğsüm sıkıştı.

“Durduk! Cole, araba durdu!” Nefesim yeniden hızlandı. “Ah Tanrım, ölmek istemiyorum.”

“Ölmeyeceksin, Savannah. Nerede olduğunuzu görüyorum. Aramızda aşağı yukarı yirmi dakikalık mesafe var.”

Ah kahretsin.

“Ayak sesleri duyuyorum.”

“Telefonunu sakla ama kapatma.”

Tam bagaj kapağı açılırken telefonu hızlıca sutyenimin içine sokuşturdum. Daha önce hiç görmediğim bir adam gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Ağır bir Hispanik aksanıyla, “Savanna Miller?” diye sordu. Donakaldım, korkudan felç olmuştum. Adam beni tutup tokatladı. “Sana bir soru sordum. Adın Savannah Miller mı?”

“E...evet,” diye haykırdım.

Bir fotoğrafa göz attı, sonra da bir iğne çıkardı.

“Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, lütfen! Yapma!” diye bağırdım. “Lüüütfecen!” Bu ufacık bir fark bile yaratmadı. Adam yine de iğneyi koluma sapladı.

Bir an sonra, hızla kendimden geçtiğim sırada, bir yarıktan sızan loş ışığı gördüm. Cehenneme giden, dönüşü olmayan bir yola girdiğimi biliyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cole

Savannah'nın hıçkırıkları yavaşlayıp en sonunda kesilirken onu dinledim. Neyse ki arabayı Keith kullanıyordu, çünkü Savannah dışında herhangi bir şeye odaklanmak bana imkânsız geliyordu.

Kucağımda duran ellerimi kastığım sırada, "Babasının işini bitireceğim, diğer herkes de ona eşlik edecek," diye sövüp saydım.

Arka koltukta ise Mark telefonda sınır devriyesiyle görüşüp Amerikalı'nın ABD'de mi yoksa Meksika'da mı olduğunu öğrenmeye çalışırken, John da bilgisayarın başında hızla bir şeyler yazıp duruyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar. Saatler. Hâlâ Savannah'dan çıt çıkmamıştı. Birkaç kez, onun hayatta olup olmadığını merak ederken, neredeyse aklımı kaçıracaktım. Mark'ın

beni defalarca sakinleştirmesi gerekti. Birilerinin dinliyor ya da izliyor olması ihtimaline karşı yerel polisi ya da FBI'ı arayamazdık. Risk çok yüksekti.

En sonunda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım; Savannah'yla ilgili her bir detayı hatırlamaya çalışıyordum. Her şeyin ötesinde aklıma gelen, o derin bakışlı kara gözlerinin sanki bir insan seli içinde bile beni bulabiliyor olmasıydı. Tanrım, gözlerine bayılıyorum. O gözler insanı hipnotize ediyor, o gözler bana ait. Onu hatırlayarak dalıp gittim...

"Günaydın, albayım." Savannah'nın kısık sesiyle gözlerim yavaşça açıldı. Savannah'nın benim üniforma şapkamı takıp gömleğini giydiğini görünce sırttım; gömleğin düğmeleri tam da işime gelecek şekilde açık bırakılmış, mükemmel göğüslerini yandan sergiliyordu. "Sabah sporunu yapma vaktiniz geldi."

Onu yakalamak için uzanırken başımı iki yana salladım. Savannah ise tek parmağını kaldırarak geriye yaslandı.

"Hayır, hayır, albayım," dediği sırada dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi, "yat ve bana yirmi dakika ver."

Ellerim aceleyle kalçalarına uzandı, onu havaya kaldırıp git-tikçe büyüyen sertliğimin üzerine oturttum. *"Üniforma sana çok yakışmış."* Parmaklarımı gömleğin üzerinde gezdirdim. *"Senin için planladıklarımın sonra bunu bir daha asla yıkamayacağım."*

Savannah öne eğildi, saçları dört bir yanımıza saçıldı. *"İşte bu, albayım, çok iyi bir plana benziyor."* Kalçalarını kaldırıp beni içine kaydırıldı. Beni son noktaya kadar içeri aldığı sırada gözlerim karardı. Buna diünden hazırdı ve bu da her şeyin yoğunluğunu daha da artırıyordu. Vücudu seksi bir şekilde kıvrılarak hareket

etmeye başladı, ben de karşıımızdaki aynaya şöyle bir baktım. Of, inanılmaz bir manzaraydı. Sirtını bükme şekli beni daha da sertleştiriyordu. Ellerini saçlarıma uzattı, inleyerek dudaklarını ısırırken bir tutam saç sıkıca kavradı. Ellerimden birini kalçasına götürüp hareketine yardım ettim, diğeriyle ise göğsüne uzanıp hafifçe sıktım. Savannah insanı kahredecek kadar mükemmel, erotik bir rüya gibiydi. “Cole...”

John arka koltuktan, “Logan,” diye fısıldayarak beni hayallerimden kopardı ve içimi şu an yaşadığım gerçeklikten gelen boşluk hissiyle doldurdu.

Gözlerim bir anda açıldı. Saate bakıp neredeyse üç saatir kendimde olmadığımı fark ettim. “Efendim, John?”

“Bir otelde durdular.”

Oturduğum yerde iyice dikleştım. “Hangisi?”

“Hilton, dördüncü kat.” John adresi okudu ve Keith hemen oraya doğru sürmeye başladı.

Ulaştığımızda arabayı araç yoluna çekip arabaları şöyle bir taradık. Anormal görünen hiçbir şey yoktu. Dördümüz lobiye ilerledik. Keith’le ikimiz resepsiyona yaklaştık.

“Merhaba, Hilton West Virginia’ya hoş geldiniz. Bu akşam size nasıl yardımcı olabilirim?”

Genç kadına yaklaştığım sırada onun beni baştan ayağa süzdüğünü gördüm. Kendi kendime, “Mükemmel,” diye söylendim. “Bir arkadaşımız yaklaşık otuz dakika önce giriş yaptı. Oda numarasını unuttum, ama bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz acaba?” Bitmek bilmeyen bir on dakika boyunca kadınla flört ettikten sonra nihayet oda numarasını aldım.

Asansöre doluştuk, dördüncü kata gelince koridorda ilerledik. Oda servisi üniforması giymiş bir adam odaların birinden çıktı. Adamı kolundan yakalayıp kulağına yardımına ihtiyacımız olduğunu fısıldadım ve ordu rozetimi gösterdim.

Adam, “Evet, ta-tamam,” diye kekeledi.

402 numaralı odanın kapısında durduğumuz zaman, “Kapıyı çal,” diye talimat verdim.

Adam kapıyı tıklattı ve oda servisi duyurusunu yaptı. Hiçbir cevap gelmedi. Adam kapıyı bir kez daha tıklattı, hâlâ çıt çıkmıyordu.

Takım elbiseli bir adam yanımıza geldiği sırada, “Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. “Gece müdürü benim. Siz beyefendiler burada misafirimiz misiniz?”

Hızlıca, “Hayır,” diye cevapladım, “ama elimizde bir kadının bu odada kendi rızası dışında tutulduğuna dair bilgi var.”

“Polis misiniz?”

Mark, “Hayır, efendim. Biz ABD ordusundan, Özel Kuvvetler’den geliyoruz,” diyerek araya girdi. Bunun normalde insanların dikkatini çektiğini biliyordu. “O odaya bakmamız gerek.”

“Peki, benim sizden kanıt olarak-”

“Ajan John,” diye kestirip attım, “belki de Channel Five News kanalı Hilton’da müdürün bilgisi dahilinde bir kadının tecavüze uğramasına izin verildiğini duymak ister. Adınız neydi, efendim?”

“Hayır, hayır, buna gerek yok.” Adam ana anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Silahımı çekerek en önden içeri daldım. Yatağı gördüğümde mideme yumruk yemiş gibi oldum.

“Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin!” diye hırlayıp çaresiz hissederek Mark’a döndüm.

Mark, Savannah’nın telefonu üzerinde duran notu aldı.

ABD ordusundan daha fazlasını beklerdim.

Kız satın alındı ve parası da ödendi.

Çoktan kaçırdınız.

John arkamızdan sessizce, “Böylece bir saat yirmi dakika kazanmış oldular,” dedi. “Müdürle konuştuktan sonra eşkâl aldım. Odayı tek başına tutan Hispanik bir adammış. Müdür onun dakikalar içinde girip çıktığını söyledi. Şu anda bana kamera görüntülerini yolluyor.”

“Pekâlâ.” Keith başını salladı, sonra bana baktı. “Savannah’ı hayatta tutmaları gerektiğine odaklanalım.”

Kamyonetimize geri döndük ve eyaletler arası otoyoldan güneye doğru yola çıktık. Midem sanki karnımda duran bir ateş topuydu. Bu durumun Savannah’ı ilk kurtarışım ile alakası bile yoktu; o zamanlar kalbim *o kadar* da işin içinde değildi. Evet, dosyada fotoğrafını gördüğüm anda ona karşı bir çekim hissetmiştim... ama artık o benim hayatımdı, içime çektiğim havaydı, bir görevden eve dönme sebebidim. O olmadıktan sonra hayatın yaşanılır bir tarafı kalmıyordu.

John yüksek sesle konuştu. “Araçlarının yerini buldum. Siktir, özel bir havaalanındalar.”

Mark cep telefonunu çıkararak, “Hemen hallediyorum,” dedi.

Savannah

Ilık bir şeyin yüzümü okşadığını, beni için için tüketen karanlıktan çıkıp uzaklaşmamı sağladığını hissettim. Başım ağrıyordu ve ağzım kurumuştur. İnlemeye başladım. Her şey berbat geliyordu; sanki önceki gece dışarı çıkıp içmişim gibiydi, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve bakışlarımı karşımdaki yeşil duvara odakladım.

“Ha?” diye homurdandım. “Ne...neredeyim ben?”

“Şşşt, Savannah, sen tam da olman gereken yerdesin.” Sesi kulaklarımda cınladı.

Lynn.

Kim bilir kaç saattir yaşananlar bir anda aklıma hücum etti. Uzaklaşmaya çalıştım ama elleri beni yataktan ayırmadı.

“Sorun yok, tatlım, ilacın etkisi geçene kadar kendine birkaç saniye ver.”

Bunu yapmak için tüm gücümü harcamam gerekti, ama kendimi ondan kurtardım ve dönerek yataktan külçe gibi düşüp kendimi yerde buldum. *Ah!* Her geçen saniye ilacın vücudumdan çekildiğini hissedebiliyordum. Ağır bedenimi sürükleyerek yerden kalktım ve karşı duvara yaslanacak şekilde yer değiştirdim.

Uzunca bir süre gözlerimizi birbirimize dikerek oturduk. En sonunda boğazımı temizledim, bazı soruların cevabını almak istiyordum.

“Bileziğin.” Parmağımla işaret ettim ve Lynn’in boştaki eliyle bileziği çabucak gizlemesini izledim. “Yeni mi?”

“Sayılır.” Zorla gülümsedi. Ya yalan söylüyor ya da ge-
çistiriyordu.

Kurşundanmış gibi ağır gelen bacaklarımı göğsüme
çektim. “Lynn, seni oldum olası tanırım. Öyle bir şeyi
kendine almazsın sen. Sana bunu kim aldı?” Suratındaki
dost canlısı ifadenin öfkeye dönüşmesini izledim.

“Bir arkadaşım.”

Başımı iki yana sallarken gözlerimin yaşlarla dolduğu-
nu hissediyordum. “Kaçırıldığım gece fotoğrafımı çektiği-
ni biliyorum, Lynn. Sebebini öğrenmek istiyorum.”

Yüz ifadesi sertleşti. “Kanıt olsun diye yaptım.”

“Neyin kanıtı?”

Lynn öne eğildi. “Senin yine gece çıkıp içki içtiğinin ve
Joe Might’la birlikte olduğunun kanıtı.”

İçki konusuyla ilgili söylediklerini geçip esas kafamı ka-
rıştıran noktaya odaklandım. “Joe Might mı? Yeni müşteri
mi?”

“Evet.”

“Onun bu işle ne ilgisi var ki?”

Lynn yataktan kalkıp pencerenin kenarında dikildi.
“Onu seni dışarı çıkarması ve belli bir saatte eve bırakması
için ben tuttum.”

O geceyi düşündüm. Joe’nun benden yemeğe gitmemi
istediğini hatırlıyordum. İkimiz de oldukça sıkıcı bir top-
lantıdan kaçmıştık. Lynn’in bana söylediği şeyi kabullen-
meye çalışarak başımı dizlerime dayadım.

“Ben- anlamıyorum, Lynn. Ne diye bunu yapasın ki?”

Lynn konuyu takip edemeyişime sinir olmuş gibi davra-
narak iç geçirdi. “Lanet olsun, Savannah, kahrolasınca mü-
kemmel bir hayatın vardı! Tonla para kazanan bir baban
vardı, deli gibi dikkat çekiyordun ve tek yapman gereken

öylece durup güzel görünmekti. Adamın senden tek isteği kampanyasında ona birazcık yardımcı olmandı, ama hayır, sen illa da sızlanıp bana şikâyetlerini sıralamak zorundaydın!” Suratını buruşturdu. “Ah, Lynn, basında yer almaktan nefret ediyorum. Ah, Lynn, bütün bu ilgiden nefret ediyorum. Ah, Lynn, beni alkolik sanıyorlar, falan filan.” Çocuk gibi ayağını yere vurdu. “Çok iyi şartlara sahiptin ama mutlu muydun? Hayır! Gözünün önündekileri göremiyordun. Her şey daima zavallı Savannah’yla ilgiliydi. Yüce İsa, bu beni öyle sinirlendiriyordu ki!”

Lynn içindeki her şeyi boşaltırken tek yapabildiğim en yakın arkadaşına bakmaktı. Onu yıllarca kardeşim olarak görmüştüm ve sesindeki hırçınlığı duymak şok ediciydi. İnsan sevdiği birinin kendisine karşı böyle bariz bir nefretle konuştuğunu duyunca bunu kavramakta güçlük çekiyordu. Benden nasıl da nefret ediyordu... Bir kez daha yalanlar ortaya dökülüyordu; bu fena hâlde kırıcıydı.

“Madem bu kadar berbat bir arkadaşım, Lynn, neden bu kadar uzun süre yanımda oldun?”

“Şöhret işte.” Aradaki bağlantıyı kurmuş olmam gerekmiş gibi omuz silkti. “Beni önemli yerlere götürecektin ve ben de bundan faydalanabileceğimi biliyordum. Ta ki sen basın karşısında işleri batırmaya başlayana dek... İşte o zaman her şey değişti, o zaman bir karar verilmesi gerektiğini anladım.”

İçimde müthiş bir kasırğa kopmaya, dünyamı ekseninden çıkarmaya başladı. “Karar mı?”

“Evet, Savannah, tüm o beceriksizlikleriyle herkesi aşağı çekiyordun, o yüzden ben de işe el atıp harekete geçtim. Tanıdığım biri, insan kaçakçılığına bulaşmış birini tanıyordu. Dünya küçük, değil mi?” Kendi kendine kıkırdadı.

“Böylece ben de birkaç telefon görüşmesi yaptım ve ne olsa beğenirsin, meğer New York belediye başkanının kızı bir sürü talibi olan, tatlı, küçük bir ganimetmiş. Bunun üzerine ben de potansiyel müşteri numarası yapıp senin doğru zamanda eve gelmeni sağlaması için bir arkadaşımı, Joe Might’ı tuttum. Dosyaları almaya gideceğini biliyordum. Her daim işbaşındaydın. Konu işin olunca her zaman hastalık derecesinde takıntılıydın.” İğrenerek gözlerini devirdi. “Sonra da puf diye ortadan kayboldun.” Güldü. “Sihirbazlık numarası gibiydi, bir varmış bir yokmuş.”

O kasırğa en sonunda patlak verdi ve yerimden fırlayıp onu saçından yakaladım. İkimiz birden yere düşerken öfkenin kaslarıma güç verdiğini hissederek ona vuruyor, yumruk ve tekme atıyordum. Yalanlardan, kurban olmaktan bıkmıştım. Lynn kesinlikle bunu beklemiyordu ve o arada birkaç güzel vuruşu isabet ettirdim. Sonra bir şey kafama çarptı ve dünyam karardı.

“Perra.” Sesi beni bir anda uykumdan uyandırdı. “Ah, tatlı perra, geri dönmüştün.”

Çabucak doğrulup oturdum ve etrafımdakileri inceledim. İspanyol tarzında dekore edilmiş hoş bir odadaydım. Güneş ışığı geniş bir pencereden içeri doluyordu. Hava sıcaktı. Terliyordum. Alnımı sildim ve tuhaf bir koku aldım. Yatağında yalnız olmadığımı fark ettim. Sendeleyerek ayağa kalkıp kanı gördüm. *Aman Tanrım, ne kadar çok kan var!* Kana bulanmış durumdaydım. Saçlarım, ellerim, kollarım, bacaklarım... Örtünün bana en yakındaki köşesini kaldırdığım sırada parmaklarım titredi. Kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Koyu renk saçlar göründü. Sırtı bana dönüktü. Omuzlarını, sırtını ve belini görebiliyordum. Örtünün ucunu elimden bırakıp yatağın etrafından

dolaştım. Kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Kusmaya başladığım sırada ellerimle ağzımı kapattım.

“Hayır!” Aynı anda hem öğürdüm hem de inledim. *Bu gerçek olamaz!* Kapı hızla açıldı ve Amerikalı’yı üzerinde şort ve tişörtle gözünü dikmiş bana bakarken gördüm.

“Bunu sen yaptın, biliyorsun ya.” Çenesiyle iyice gevşemiş cesedi işaret etti. “En başında kendi isteğinle bana teslim olsaydın, Ajan Mark Lopez hâlâ hayatta olurdu.”

“Siktir git!” diye hırlarken bir yandan da ağızımdaki kusmuğu siliyordum. “Hepiniz siktirin gidin!”

Bakışlarına karşılık vermek üzere çenemi kaldırdığım sırada bana doğru yürüdü. Omzu kalktı ve doğrudan suratıma bir yumruk attı. Düştüğümü hissediyordum ama yere çarpmadım. Yalnızca düşmeye devam ettim...

Hızla doğruldum, olan bitene bir anlam vermeye çalışıyordum. Yatağı yokladım; boştu. Bir pencere gördüm, ama daha önce gördüğüm pencereden farklıydı ve gece vaktiydi. *Ne? Yani daha önce rüya mı görüyordum? Mark hayatta mı?*

Yorganı üstümden itip üzerimde hâlâ kendi giysilerim olduğunu gördüm. Pisti, ama en azından benimdi.

Banyoya benzeyen bir yerden gelen bir ses, “Ah, güzel, uyanmışsın,” dedi. Luka elinde bana uzattığı bir paketle yanıma yaklaştı. “Al bakalım.” Nordstorm paketini önüme bıraktı. “Yirmi dakika içinde aşağıda toplanmamız lazım. Bu süre de senin duş almana, üzerini değiştirmene ve takasa hazır hâle gelmene yeter herhalde.”

Odada etrafıma bakınarak hiç düşünmeden, “Takas mı?” deyiverdim.

Luka pencerenin yanındaki masaya bir fincan kahve bırakırken başını salladı. “Evet, Savannah. Satın alındın ve ücretin ödendi. En büyük, nasıl desem, kozumuzu teslim etmeden önce tüm küçük ayrıntıların gerektiği gibi kontrol edildiğinden emin olmamız gerekiyor sadece.”

Başım ileri geri sallanıyordu. Görünüşe göre hayatımdaki hiçbir şeye güvenmemek gerekiyordu. Kulaklarıma inanamayarak iyi bir arkadaşım, hatta amcam olarak gördüğüm başka birinin, onun için maldan başka bir şey değilmişim gibi beni satmaktan bahsetmesini dinledim. Hayal meyal kamyoneti hatırladım. “O zaman beni niye bagaja kapattınız? Madem sizin sözde en büyük kozunuzdum, beni neden o adama teslim ettiniz? Niye bu riske girdiniz?”

Parmağıyla hafifçe başına vurdu. “Bu riske girmek zorundaydık. Erkek arkadaşının ekibi ensemizdeydi. Onları başımızdan savmamız gerekiyordu, o yüzden seni arabayla şöyle bir gezdirmesi için bir arkadaşımızı tuttuk.” Başını iki yana salladı ve gülümsedi. “Seni o cep telefonuyla konuşurken duyana kadar otel dümenine karar vermemişti. Otele gidip Logan’ın bulması için bir not bırakmadan önce seni bize teslim etti. Plan tıkr tıkr işledi. O arada biz de Tijuana’ya giden ilk uçağa atladık ve artık bir milyonluk insan seli içinde kaybolmuş durumdasın.”

Tijuana mı? Meksika... Kan ayak parmaklarıma çekilmiş gibi oldu. Yaşadığım süre boyunca bir daha Meksika sınırını geçmeyeceğime dair kendi kendime söz vermiştim. Orada bana bir ömür yetecek kadar işkence çekmiştim, ama işte şimdi yeniden, her şeyden çok nefret ettiğim bu yerde Amerikalı’ya teslim ediliyordum. Bunu yapamam. Bir daha olmaz. Dayanamam. Bir şey yapmam lazım.

Luka, “Pekâlâ,” diyerek ellerini birbirine çarptı ve beni yerimden sıçrattı, “haydi bakalım.” Ben taş kesilmiş gibi otururken bana baktı. “Şunun için yardıma ihtiyacın var mı?” Sırıttı ve bluzumu işaret etti. Gözlerim bir anda onunkilere çevrildi, hiç olmadığım kadar şok içindeydim. Luka daha önce bana hiç cinsel içerikli bir şey söylememişti. Öyle bir imada bile bulunmamıştı. Benim için gerçekten bir amca gibiydi. Tüm bunları yüz ifademle belli ediyor olmalıydım çünkü omuz silkti. “Sanki bunu daha önce düşünmedim, Savannah. Ben de insanım. Şansını denediği için bir erkeği suçlayamazsın.” Yeniden kusmak istiyordum... Daha doğrusu, önceden kusmuş muydum? Gördüğüm şeyin rüya olup olmadığını ayırt edemiyordum.

Paketi kapıp aceleyle banyoya koştum, kapıyı da arkamdan çarparak kapattım. Suyu açtım ve giysilerimi çıkarıp yere attım. Ne zaman yeniden duş alma şansım olacağını bilmiyordum, o yüzden hiç acele etmedim. Jilet, duş jeli, şampuan ve saç kremi buldum; beynim aşırı yüklenme altında çalışırken hepsini iyice değerlendirdim.

Aynada kendime baktım. Minicik pencereden içeri dolan ısı yüzünden saçlarım neredeyse kurumuştu. Üzerimde dizlerimin hemen üzerinde biten açık pembe bir elbise ve krem rengi topuklu ayakkabılar vardı. Külotla onun eşi olan sutyeni alanın Luka olup olmadığını merak ettim. Bu düşünce içimde aynaya bir şeyler fırlatma isteği yarattı. Gözlerim sabunluğun yanındaki jilete odaklandı. Elime alıp inceledim, sonra da ince tarağı alıp ince bıçakları dışarı çıkardım. Elime tek bir küçük parça olarak düştü. Elbisenin üst kısmını üzerimden çıkardım, keskin bıçağı alıp sutyendeki ilk dantel katının içine doğru ittirdim. Tam da

fark edilemeyeceği şekilde bıçağı içine sokabileceğim genişlikteydi. Bununla kendimi savunmam kesinlikle mümkün değildi; ama işe yarar her şeyi alacak kadar çaresizdim ve başka bir hücrede tutulma ihtimalim olmasına karşı aklımda başka fikirler vardı. Normal görünmesi için jiletini sapını geri bıraktım ve minicik pencereden dışarıya şöyle bir göz attım.

Tek görebildiğim sıra sıra teneke çatılardı. Fakat uzakta iniş yapan bir uçağı fark ettim. Havaalanının yakınlarında olmalıydım. İki sokak aşağıda, önünde ankesörlü telefon olan bir market gördüm. *Buradan çıkmam lazım!* Luka'nın kapının dışından gitme vakti olduğunu söyleyen sesini duyunca neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım. İçine sığabileceğimden değil, çılgık atarsam birinin beni duyması umuyla camı ittirdim. Bir çift el bileklerimi kavrayıp sertçe aşağı çekti.

"Bu sefer olmaz, Savannah. Bu sefer oyunu bizim kurallarımıza göre oynayacaksın." Onu takip etmem için beni çekti. Beni izlemeyi bir şekilde başardım. Beni asansörden içeri itti, bir hışımla giriş katın düğmesine bastı. "Yüce İsa, bir kere de sana ne söyleniyorsa onu yap be kadın!"

Karnına tekme atmak için müthiş bir istek duyarak yüzüne yandan baktım. "Ah, özür dilerim, Luka. Sen beni et parçasıymışım gibi Amerikalı'ya teslim ederken öylece durup gülümsemem mi gerekiyordu?"

Dişlerini sıkarak, "Kes sesini, Savannah," dedi.

Hiç düşünmeden, "Siktir git, Luka!" diye tersleyerek karşılık verdim.

Birdenbire elleriyle boğazımı kavrayıp beni arkamdaki asansör duvarına fırlattı. Başım çarpmanın etkisiyle öne

savruldu. Çılgılık attım, ama boğazımı iyice sıktığı sırada dudakları benimkilere sertçe yapıştı. İki elimle birden tırnaklarımı gömleğine geçiriyordum, ama durmadı. Kıpırdanıp kendimi kurtarmaya çalıştığım sırada dilini öne itti. Çok güçlüydü. *Ah Tanrım, bu iğrenç.* En sonunda beynim harekete geçti ve dizimi tüm gücümle minicik testislerine geçirdim. Geriye savrularak beni ânında bıraktı. Fena hâlde yanan ciğerlerime tam olarak hava gitmesi için güçlüklerle derin bir nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

“Lanet kaltak!” Yumruğunu yanağıma geçirirken tepemde iniledi. Çarpmanın etkisiyle dişlerim birbirine çarptı ve acı dört bir yanıma yayıldı. Bu benim son “Meksika gezim”e fazlasıyla benziyordu. Beynim tümüyle teyakkuza geçti. Mücadele edebilmem, konsantrasyonumu bozmamam gerekiyordu. Kapı açıldı ve bulanık görünen birinin önümde durduğu gözüme çarptı.

Babam, “Bu ne be?” diye bağırdı. Ellerini üzerimde hissettim, beni ayağa kaldırdı. Küçük bir an için babamın bana gerçekten acıyabileceğini, beni eve götürüp bu canavarlardan koruyacağını düşündüm. “Aklını mı kaçırdın? Mükemmel durumda olmalı. Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdiğimizizi düşünürse anlaşılmadan cayabilir.” Demek ki “sevgili babacığım”dan buraya kadarmış... *Ah- mağın tekiyim.*

Lynn arkamızdan, “Bu kadar uzun süren ne acaba?” diye bağırdı. “O gelmeden önce dört dakikamız var. Gidelim.” Koluma, bırakmayacakmış gibi yapışan elini hissettim, beni restorana doğru çekti. Görevlilerin benimle göz göze gelmediğini fark ettim ve buradaki tek konuk olabileceğimi düşündüm.

Lynn beni tahta bir sandalyeye oturttu, diğer üçü de masanın etrafına geçti. Kare şeklinde berrak bir cam kabın içinde, suyun üzerinde yüzen sarı çiçeğe gözlerimi diktim.

Lynn ters bir sesle, "Savannah?" diyerek bana seslendi. Çantasını açıp tabancasını bana gösterdiği sırada onun olduğu tarafa baktım. Silahlar beni artık korkutmuyordu, o yüzden tepki vermedim. "Eğer kaçmaya çalışırsan seni vururum. İyi nişancıyım."

İç geçirerek, "Ne güzel, Lynn," diye fısıldadım. Artık ondan bıkmıştım. Bana şu anki hâlimi ne kadar hatırlattığını düşünerek tekrar çiçeğe baktım; ben de üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı bir dünyada akışa kapılmış gidiyordum ve başıma gelebilecek her şeye karşı çaresizdim. İkimizin de işi bitmişti.

Mark, John, Paul, Keith, Abigail, June, Sue, Daniel, Scoot, Mike, Frank, Derek... Cole. İsimlerini tekrar tekrar sayıp zihnimi açık tutmaya çalıştım. Bir daha kaybolmayacaktım, bir daha kendi zihnimde kaybolmayacaktım. Yaşadığım ânın içinde kalmalıydım. Mark, John, Paul, Keith... Başım babama çevrildi.

"Nasıl olur, baba?" Başımı iki yana salladım. "Lütfen kendi kızına bunu nasıl yapabildiğini bana anlat. Gerçekten senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum?" Sona doğru sesimin çatlamasına sinir oldum.

Önce bana, sonra da Luka'ya şöyle bir bakış atarken kahvesini yudumladı. "Bu yalnızca iş, Savannah. Lütfen şu anda iyice duygusal havalara girme. Davranışlarına mümkün olduğunca dikkat etmene ihtiyacım var."

İnsanın kalbinin ikiye ayrılması güzel bir his değildi, ama öfke o iki parçayı saniyeler içinde yeniden bir araya getiriyordu. Dilimin ucuna gelen sözlerin ağzımdan kaç-

maması için yanağımın içini ısırđım, ama işe yaramadı. Gözlerim onunkilere kenetlenip kısıldı ve ağzıma geleni söyledim. “Umarım cehennemde çürürsün, seni acınası baba bozuntusu! Annem haklıymış, hiç de adam değilmışsin.” Bu doğru değildi, ama gururunu inciteceğini biliyordum.

Çabucak ayaklandı ve yanıma gelip suratıma bir tokat patlattı. Sandalyeden düştüm, yere yapışırken deli gibi gü-lüyordum. Bu sefer Lynn benim olduğum tarafa geldi ve ayağa kalkmama yardım edeceğini sandım, ama beni yan tarafımdan sertçe tekmeledi. Öksürüp soluklanmaya çalışarak feryat ettim. Eh, planım hepsinin de bana vurmasını sağlamaksa işe yaramıştı. Berbat görünüyor olmam durumunda Amerikalı’ya sağlam bir hesap vermeleri gerekeceğini umut ettim.

Yan dönüp bacaklarımı karnıma çektim. “Mark, John, Paul, Keith.” Yeniden saymaya başlamıştım, ama iki kobra kafası yüzümün yalnızca birkaç santim önünde durunca donakaldım. Korku, muhtemelen çatlakların oluştuğı kaburgalarındaki acının yerini alarak karnımda dolanmaya başladı. Amerikalı eğildi ve saçlarımı yüzümden çekti. Artık gözlerimden kocaman, sıcak yaşlar dökölüyordu. Ailem beni satıyordu, Amerikalı beni satın almıştı, hayatımın aşkı bana ihanet etmiş olabilirdi ve Derek benim yüzümden ölmüştü! Tek istediğim yok olmaktı, bir şeyin beni tümüyle içine çekip yutmasıydı; çünkü *her şey* bu durumun sonucundan daha iyi olurdu.

Amerikalı bir anda patlak veren bir sesle, “Bunu kim yaptı?” diye sorarken bana bakıyordu, ama ben yalnızca titriyordum. Uzanıp beni dikkatlice kaldırdı ve sandalyeye oturttu. Bu hareketi beni korkuttu; çünkü neredeyse seve-

cendi ve nedense bu ondan daha da çok korkmama sebep oldu. Gerildim, gözlerimi yerden ayırmadan sandalyede tuhaf bir şekilde oturdum.

“Bayan Miller.” Kafamı kaldırıp beyaz bir adam gördüm; Mike’ın biraz daha zayıf hâli gibiydi. Baştan ayağa siyah-beyaz dövmeler içinde, iri yarı ve güçlü kuvvetliydi. Amerikalı’nın koruması olduğunu tahmin ettim. Bana gergin bir gülümsemeyle baktı, sonra da diğerlerine sert bir bakış fırlattı. Luka sohbeti başlatmaya karar verdiği sırada adam yanımda durmaya devam etti.

“İşte, kız burada. Biz pazarlıkta üzerimize düşeni yaptık, şimdi sıra senin de aynısını yapmana geldi.” Luka kravatını çekti, Amerikalı’nın bakışları karşısında bariz şekilde huzursuz olmuştu.

Lynn en güzel gülümsemesini takındı. “O hâlde neden Rodrigo’yu aramıyorsun? Böylece hepimiz de çay saatine kadar eve dönmüş oluruz.”

Lynn’i hayatı boyunca tek bir fincan çay içerken görmediğimi düşünerek başımı iki yana salladım. Masada acı bir sessizlik hâkimdi. Tek duyabildiğim şey başımdaki zonklamaydı, yanağımın hızla çarpan kalbime eşlik ederek seğirdiğini hissettim. Düşünmeden hareket ettim ve herkesin bana bakmasını sağladım. Tereddüt etsem de yavaşça su bardağıma uzandım, buz küplerini kumaş peçetemin içine yığmaya başladım ve uyduruk buz torbamı yanağımla gözümün üzerine tutarken acıyla gerildim. Yüce İsa, acıyor.

Artık beni dikkatle izlemekte olan Amerikalı en sonunda dönüp diğerlerine baktı. “Gözüne kim vurdu?” Bu sözler öyle sıkı kontrol altına alınmış bir öfkeyle söylenmişti ki nefesim kesildi. “Üç, iki...”

Lynn pat diye, “Luka!” deyiverdi. Bir yandan da parmağını masanın karşısına uzatmış onu işaret ediyordu. Kanın Luka’nın yüzünden çekildiği ve Lynn’in ihaneti karşısında suratının çarpılmışa döndüğü resmen gözle görülüyordu.

Amerikalı bir tabanca çıkardı, Luka’nın kafatasına doğrulttu ve tetiği çekti. Luka’nın cesedi geriye savrulup yere yığıldı. Lynn çılgık atıyordu, babam donakalmıştı, ben de uyuşmuştum, umursayacak durumda değildim. Amerikalı ve koruması öylece oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Tıpkı Derek vurulduğunda babam, Lynn ve Luka’nın yaptığı gibi... *Karma işte.*

Amerikalı silahını ortadan kaldırdı. “Her şey açıklığa kavuştuğunda Rodrigo’yu arayacağım ve onlara anlaşmanın tamamlandığını söyleyeceğim.” Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. “Ama sizi uyarıyorum, yoluma çıkacak olursanız, tıpkı arkadaşınıza yaptığım gibi sizi öldürmekte tereddüt etmem.” Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. “Söylemek istediğin bir şey var mı, Savannah?”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Hangi hayvan grubundan söz ediyordun?”

Bana âşık olmuş gibi sevecenlikle gülümsedi. “Bu kadar küstahlık etme, aşkım. Sana iyi davranabilirim, beni kızdırmak istemezsin.” Gülümsemesi sevecen olabilirdi, ama gözlerinde çelik gibi bir ışıltı vardı. “Kızgın olduğumda çok ama çok kötü davranabilirim, tatlım ama seçim senin.”

Bu laf üzerine neredeyse gülecektim. “Aşkın değilim, tatlı da değilim ve bana ne istersen yapabilirsin; çünkü, açıkçası, umurumda değil. Hepsini önceden yapıldı zaten.”

Babam ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı. “Savi, sadece sana ne söyleniyorsa onu yap, lütfen.”

Ona birazcık bile inanamayarak, “Gerçekten mi, *Douglas*, şu anda endişeli baba kozunu mu oynamak istiyorsun? Kendine sakla.” Lynn’e döndüm. “Tanrı yardımcım olsun, umarım bütün bu yaptıklarınız aynı şekilde size döner. Umarım cehennemde yanarsınız, sizi uğursuz pislikler.” Topuğumun üzerinde döndüm ve hızla arkamdan gelen korumayla birlikte odadan çıktım.

Koruma, “Bayan Miller,” diye seslendi. Devam etmenin anlamı olmadığını bildiğimden durdum. Satın alınmıştım, ücretim de ödenmişti. Amerikalı yanıma geldi ve ensemi tek eliyle sıkıca kavradı.

Yalnızca üçümüzün duyabileceği şekilde, “Bir daha asla bana sırtını dönmeyeceksin,” diye fısıldadı. “Şimdi benim yapmam gereken bazı işler var. Burada gördüğün Tim senin sağ salim eve ulaşmanı sağlayacak, sen de beni orada, odamızda, üzerinde hiçbir şey olmadan bekleyeceksin. Ah, bu arada, aşkım, aşağılarda yumuşacık olmanı istiyorum.” Bakışları kasığıma indi. Öne eğildi, başımı kavradı ve beni sertçe öptü. Karşı koymaya çalıştım, ama başparmağını omzuma bastırmasıyla feryat edip kendimi bıraktım. İş bittiğinde beni Tim’in kollarına itti. “Bu gece evde olacağım. Bana hazır olduğundan emin ol.”

“Baş üstüne, efendim.” Tim başını salladı ve devasa elini bileğime doladı.

Amerikalı gider gitmez yere tükürdüm. Tim beni asansöre ittirdiği ve otopark katına indiğimiz sırada hiçbir şey söylemedi. Siyah, lüks bir arabanın kapısını açtı, binmeme yardım etti. Kapının kapanır kapanmaz kilitlendiğini fark ettim. Tim şoför koltuğuna geçti, arabayı çalıştırdı ve trafiğe girdi.

İşte o zaman paramparça oldum. Korkunç bir hıçkırık boğazımdan yükseldi ve kendimi kapatmaya başladım. Mark, John, Paul, Keith, Abigail, June, Sue, Daniel, Scoot, Mike, Frank, Derek, Cole... ama işe yaramadı. Kendimi kaybettiğimi hissedebiliyordum.

Arabanın durduğunu hayal meyal fark ettim. Tim arka koltuğa geçip yanıma otururken yalnızca birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ellerini kaldırarak canımı yakmayacağını belli etti. “İşte.” Küçük siyah bir kutuyu açıp bana Ekstra Etkili Tylenol etiketini gösterdi. Kafam karışmış hâlde ona baktım. Bu işte bir bit yeniği olmalıydı. “Üç tane alın, hanımefendi, ihtiyacınız olacak. Kaburgalarınızın durumu iyi mi?” Başımı hayır anlamında iki yana salladım, çünkü açıkçası iyi değildi. Tim başını salladı ve bana bir şişe su uzatıp kapağını açtı.

“Neden onun için çalışıyorsun?” Neden sorduğumdan tam olarak emin değildim, ama bunu öğrenmek istiyor ve bir şey söylemeye ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Benimle göz göze gelmekten kaçınarak Tylenol kutusunu kaldırdı. “Seçme şansım yoktu.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cole

Eldivenli ellerimi havaya kaldırıp Mario'nun pozisyon almasını bekledim. Paul ve John önceden benimle antrenman yapmaktan bitkin düşmüş, kanepelere yayılmıştı.

“Logan, üç saatten uzun süredir buna devam ediyorsun.” Mario başını iki yana salladı. “Vücudunun ara vermeye ihtiyacı var, Tanrı biliyor ya bizim de öyle...”

“Tekrar,” diye homurdandım. Eve dönme kararı yüzünden hâlâ içim içimi yiyordu. Hayatımın en zor kararıydı, ama toplanıp yeniden düzen oluşturmamız ve kullanabileceğimiz kaynakları tespit etmemiz gerekiyordu.

Mario iç geçirdi ve sonraki elli dakika boyunca, o en sonunda paydos diyene dek, boksa devam ettik. Hâlâ yakacak enerjim olduğundan, fiziksel olarak yorgunluktan tükenene kadar ağırlık kaldırdım.

Soğuk bir düşün ardından nihayet ofisime geçtim ve kendime bir duble konyak doldurdum. Savannah, kıyafetlerimi çıkardığı sırada ilk sefermiş gibi heyecandan çığına dönen gözleriyle, yatak odamda ona katılmamı bekliyormuş gibi davranmak için çok uğraşıyordum. Bu düşünceyle neredeyse dizlerimin üzerine yığılacaktım. Tanrım, onu seviyorum... ve şimdi... Kafamı toparlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Sonra derin bir nefes verip telefonla bir arama yaptım.

“Ben de senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum.” Frank’in sesi normalden daha kısıktı.

Konyağımı yudumladım. “Bir şey var mı?”

“Luka Donavan, belediye başkanıyla ya da Lynn’le birlikte geri dönmedi.” İç geçirdi. “Onları takip ettiriyorduk ama adamımız onlara ancak havaalanında yetişti. Belediye başkanı basına Lynn’le ikisinin basından uzakta, çok ihtiyaç duydukları bir tatile çıktıklarını açıkladı. Tijuana Havaalanı’ndaydılar.”

“Yani elinde hiçbir şey yok mu?”

Bir anlık bir duraklama oldu.

“Onu teslim ettiler, Logan. Satın alındı, parası ödendi ve öyle sanıyoruz ki Amerikalı’ya verildi.” Frank boğazını temizledi. “Neye ihtiyacın varsa...”

“Blackstone saat yirmide yola çıkacak. Senin ekibi istiyorum, Frank. Şahin Göz’ü istiyorum.”

“Olmuş bil.”

“Texas’a da uğramam lazım.”

“Cindy mi?”

“Evet, çok fazla şey biliyor. Yapmam gerekeni yapacağım.”

“Katılıyorum.”

İçkimin geri kalanını kafama diktim ve Blackstone ekibine altmış dakika içinde çıkacağımızı haber veren bir mesaj gönderdim. Gözlerimi kapatıp kontrolü hayatta kalma içgüdülerime bıraktım.

Ev sessizdi; herkes meşgul görünüyordu. Annemi mutfakta çayını karıştırıp pencereden dışarı bakarken buldum. Ayak sesimi duyunca döndü ve gözlerinin kenarından yaşlar döküldü. Onları hızla silerek güçlü olmaya çalıştı.

“O mücadelecidir, Cole.”

“Aynen öyle.” Tüm dünyanın ağırlığı üzerime devriliyormuş gibi hissederek tabureye yığıldım.

Annem beni teselli etmek için elini omzumda gezdirdi. “Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Seni çok fazla sevdiği için onu suçlayamazsın.”

“Suçlamıyorum.”

“Kurtların orada olduğunu bilmezken kurtlar sofrasına oturmak kolaydır.”

“Güven bana, anne, Savannah artık onların farkında.”

“Logan.” Mark’ın sesiyle kafamı ânında kaldırdım. Şişmiş gözleri muhtemelen açık etmek istediğinden daha fazlasını ele veriyordu. “Şey, benimle haritaya bir bakar mısın?” Başımı salladım, anneme gülümsemek için kendimi zorladığım sırada ayağa kalktım ve Mark’ın yanına ilerledim. Kolumu yakaladı, bana sarılarak beni şaşırttı. Hıçkırdığı sırada, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. Bir yandan da bana sıkıca sarılıyordu. “Çok üzgünüm, Cole.” En yakın arkadaşıma, kardeşime tutundum ve en sonunda ben de biraz ağladım.

Savannah

Panîği kendimden uzak tutmaya çalışarak gözlerimi hiç açmadım. Cole'un tam da onu dudaklarıma doğru çekmek için mükemmel uzunluktaki dağınık, ipeksi saçlarından başladım. Koyu renk gözleri, mükemmel burnu, dudakları, gülümsemesi... Araba durunca öne fırladım. Pence-reden dışarıya şöyle bir bakıp hiçliğin ortasında, dökme demirden dev gibi iki kanatlı bir kapının önünde olduğumuzu gördüm. Güvenlik sisteminin modelini aklımın bir köşesine yazdım ve Tim'in klavyede 55725'i tuşlamasını dikkatle izledim. Kapılar savrulurak açıldı, biz de uzun, toz toprak içinde kalmış bir araç yolunda ilerlemeye başladık.

Gerçi ev bana tuhaf göründü çünkü Louisiana'dan alınıp oraya bırakılmışa benziyordu. İki katlıydı, beyaza boyanmıştı, kepenkleri ise yeşildi. Önde altı sütun ve biri alt diğeri üst katta olmak üzere binayı boydan boya çevreleyen iki balkon vardı. Tanrım, burası devasa bir yer.

Sonra buranın yeni hapisanem olduğu kafama dank etti. Öncekine göre epey aşama kat etmişti tabii ama yine de hapisaneydi işte.

Bahçenin dört bir yanına dağılmış tüfekli adamlar ve her yöne bakan güvenlik kameraları vardı. Tasmalı Alman çoban köpekleri yeri kokluyordu. İçlerinden biri kokumu aldı ve hırlamaya başladı. Tam o sırada Tim de kapıyı açıp tutmuş, harap olmamı, yeni baştan dağılmamı izliyordu. Dikkatlice bana yardım etmek için harekete geçti. Böyle iri yarı bir adama göre tuhaf şekilde nazikti.

Benim için kapıyı açtı ve kâhyayla evin çalışanlarına başıyla selam verdi. Çabucak gözden kayboldular. Tim beni üst kata, hemen soldaki yatak odasına götürdü. Bana buranın benim odam olduğunu ve ihtiyaç duyduğum her şeyin banyoda olacağını söyledi. Amerikalı'nın söylediği şey aklıma geldi. *Bana hazır olduğundan emin ol.* Donakaldım, yarı yolda durdum.

“Bunu yapamam, Tim.” Titremeye başladım. “Lütfen, lütfen beni çıkar buradan!” Yalvaran gözlerle ona döndüm. “Ben buraya ait değilim. Burada olmak istemiyorum. O adamın bana dokunmasını istemiyorum...” Tim dirseğine uzanıp beni odanın diğer ucuna çekti ve banyoya soktu. Kapıyı kapattı, sessiz olmam için parmağını ağzına götürdü.

Bana iyice yaklaşmasıyla kaskatı kesildim. “Ağla,” diye fısıldayıp geri çekildi, tuhaf bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine baktı. “Sana dokunmaya niyetlendiğinde ağla ve hayır de. Yapamayacaktır. Denton şeytan gibi bir piç ama yapmayacağı tek bir şey varsa o da bir kadına kendi rızası dışında dokunmaktır.”

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve Tim'in az önce söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Denton? Amerikalı'nın adı Denton yani. “Neden?” Aklımdakileri düzene sokmak için mücadele ettim. “Ne diye beni buraya getirdi? Benimle yatmasına izin vereceğimi mi düşünüyor gerçekten?”

Tim başını yavaşça iki yana salladı, sonra da saatine baktı. “Denton akıllıdır.” Parmağıyla başına vurdu. “Çok ama çok akıllıdır. Zaten o yüzden bunca yıl kimse ona dokunamadı. İnsanları kontrol etmek için akıl oyunlarını kullanır ve sen daha bir şey anlamadan seni yatağa atmış olur.

Denton bir rahibi adam öldürmeye ikna edebilir; insanları manipüle etmekte o kadar iyidir.”

“Söylediklerinden onun buraya getirdiği ilk kadın olmadığımı izlenimine kapıldım, haksız mıyım?”

“Beşincisin.”

“Beşinci mi?!” diye feryat ettim, ama Tim’in kocaman eli ağzımı kapattı.

Bana bir şey söylediğine pişman olmuş gibi gözlerini kapadı. “Evet, yani bu evde yalnız olmayacaksın.” *Bir dakika! Kızlar burada mı?* “Onlara güvenemezsin, Savannah, hepsinin beyni yıkandı. Ne söylesen Denton’a yetiştirirler, sen de cezalandırılırsın.” Elini indirdi. “Rodrigo’nun yanındayken yaşadıklarından daha kötü şekilde cezalandırılırsın hem de.”

Banyoyu incelediğim sırada gözlerim korkuyla titreşti. “Tim, lütfen bana buradan nasıl çıkılacağını söyle. Dayanamayacağım. Buna hemen şu anda bir son vereceğim.”

Benden uzaklaşıp duşu açarak odayı sıcak buharla doldurduktan sonra bana kapıdan uzaklaşmam ve banyonun arka tarafındaki giyinme odasına geçmem için işaret verdi. Kapıyı arkamızdan kapattı ve minicik lambayı yaktı. Nedenini bilmiyordum, ama Tim’in yanında huzursuz olmuyordum. Belki de bana evdeki çocukları hatırlattığından. İriyarı ama kibar.

“Bak, Savannah, ben kötü biri değilim. Kartel için çalışmayı hiç istemedim. Yalnızca bu hayatın içine doğdum. Babam annemle tanışıp onu hamile bıraktığı zamanlarda kokain kaçakçısıymış. Maalesef annem babamın gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde onu terk etmeye çalışmış. Onun ancak ben doğana kadar yaşamasına izin vermişler.”

Bakışları bir an için yere indi. “Annemi öldüren kişinin babam olduğunu sonradan öğrendim. Seni ayrıntılarla sıklamayım.” *Sağ ol.* “Bu olaydan sonra babam üst mevkidekilerin güvenini kazanmış, kısa süre içinde de silah ve insan kaçakçılığı yapan birkaç grubun idaresine geçmiş. Yaşamak istiyorsam başımı öne eğip ağzımı kapalı tutmak zorundaydım. Beni ufak işlerle başlattılar, ama hiç sorun yaşamadan sınırı geçebildiğimi fark edince beni önce babamın yanına, sonra da buraya verdiler. Denton beni birkaç yıldır tanıyor ve bir sene önce bana onun için çalışacağımı söyledi. Denton’a hayır denmez. Burada olmaktan nefret ediyorum, o kadınlardan da nefret ediyorum. İkisinin Denton’ı oyuna getirdiğinden eminim, çünkü daha ilk günden şeytan gibiydiler; diğer üçü ise yaşam mücadelesi verecek noktayı çoktan geçmiş durumda.”

“Annen için gerçekten üzıldüm, Tim.”

“Sağ ol, ben de aynı şekilde senin annene üzıldüm.”

Bu beni afallattı. “Annemin öldüğünü biliyor musun?”

“Seninle ilgili her şeyi biliyorum, Savannah. Ayak numaranı kadar hem de.”

Alaycı bir ses tonuyla, “Eh, bu o kadar da ürkünç değilmiş,” diye homurdandım.

“Benim işim bu, tıpkı Logan’ın ekibi gibi.”

Nefesim boğazımda tılandı. Cole’un adının Tim’in ağzından çıkması tüyler ürperticiydi. “Logan’ı biliyor musun?”

“Özel Kuvvetler’de olduğunu biliyorum. Uzmanlığının ne olduğunu biliyorum. ABD sınırından geçtiği anda tıpkı Denton gibi ortadan kaybolduğunu biliyorum. Denton yıllardır Logan’ın ekibini takip etmeye çalışıyor, ama

başarılı olamadı. Senin Logan'ın elinde olduğunu öğrendiğinde, şey, iş hayatım oldukça acı verici olmaya başladı demekle yetinelim.”

Bacaklarım ağırlığımı daha fazla taşıyamadığından küçük bir sandalyeye çöktüm. Söyleyeceğim işte. “Tim, bunu bilmen gerek, Logan iyi bir adam.”

“Biliyorum,” diyerek sözümü kesmesiyle duraklayıp bir an için bakakaldım.

“Tamam.” Başımı salladım. “Yani görülmeden sınırı geçebileceğini söylüyorsun. Buradan kurtulup eve dönmem için bana yardım edebilir misin peki?” Ev derken nereyi kastettiğimi söylememeye dikkat ediyordum.

“Eve mi gitmek istiyorsun?” Tek kaşı kalktı. “Babanın yanına mı? Lynn denen o kaltağın yanına mı?”

“Hayır.” Ayaklandım. “Amerika’ya, kendime ait gerçek bir hayat yaşayabileceğim yere dönmek istiyorum.” Belli belirsiz gülümsedi. Aradığı cevabın bu olduğunu tahmin ettim.

“Denton hayatta olduğu sürece o dediğini hayatta yapamazsın.”

Kendimi cesur hissettim. “O zaman o sorunla ilgilenelim.” Gözleri yuvalarından fırladı. “Bak, Tim, daha önce epey ciddi pisliklere bulaştım. Hiç adam öldürmedim, ama iyilerin kötülerin hakkından geldiğini bilirim. Bunu kendin söyledin, Denton tam bir şeytan. O zaman onu ortadan kaldırarak dünyayı birazcık daha iyi bir yere dönüştürmeyi deneyelim.”

Beni inceleyip geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca düşünerek tepemde dikildi. Bu adama güvenip güvenemeyeceğim konusunda şüpheye düşmeye başladığımı hissettim. Ah kahretsin, bu belki de bir testtir!

En sonunda, “Hemen olmaz,” derken ellerini kalçalarına koydu. “Çok belli olur.”

“Aklında ne kadar bir süre var?”

“Birkaç ay.”

“En fazla iki hafta dayanabilirim.”

Suratını buruşturdu. “Bir ay.”

“İki hafta.”

“Üç.”

Seçeneklerimi gözden geçirerek derin, titrek bir nefes bıraktım. Kaçmaya çalışabilirdim, ama Tim’in söylediği gibi cezalandırıyorsa direncimin kırılacağını biliyordum. “Tamam, tek bir şartla.” *Ah Tanrım, ben neye razı oluyorum böyle?*

“Şartın neymiş?”

Cole

Telsizimi cızırdatarak Blackstone ekibine iniş noktasına yaklaştığımıza dair sinyal verdim. Uydu telefonundan bir çağrı geldiğinde beş dakikalık mesafedeydik. Babama şöyle bir baktım, başını iki yana salladı. Bir şey olmadığı sürece kimsenin aramaması gerekiyordu. Herkes sessizdi; yalnızca Land Rover motorunun devir sesi duyuluyordu.

“Mike?” diyerek sessizce cevapladım.

“Buna inanmayacaksın, Logan, ama... konuş bakalım.”

“Cole?” Sesi sanki mideme parende attırıp tekrar boğazımdan aşağı itti.

“Savannah? Neredesin?” Aklımda bir dolu soru vardı, ama kendimi durdurdum.

“Selam.” Sesinden gözyaşlarına engel olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

“Selam, bebeğim,” demeyi başardım. “Neredesin?”

“Tijuana’da bir yerdeyim. Louisiana evlerine benzeyen bir çiftlik. Cole, adı Denton.”

“Amerikalı’nın mı?” diye sordum. Hâlâ sesini duyma-
nın şokunu yaşıyordum.

“Evet. Luka öldü. Amerikalı onu öldürdü. Douglas ve Lynn’in nerede olduğunu bilmiyorum. Ben Amerikalı’nın evindeyim ve burada başka kızlar da var. Beş kız daha.” Aceleyle devam etti. “Amerikalı onların beynini yıkıyor-
muş. Bu gece benimle yatmak istediğini söylüyor, ama...” Çenemi öyle şiddetle kastım ki dişlerimden birini çatlat-
tığımдан emindim. “Tim onun koruması, bana yardım edecek.”

“Bekle.” Söylediklerini algılamaya çalışıyordum, ama dakikada yüz kelime hızla konuşuyordu. “Tim dediğin kim?”

“Amerikalı’nın koruması. Artık Denton için çalışmak istemediğini söyledi. Cole, ondan kurtulmama yardım edecek. Bunu yapmak üç hafta sürecek, sonra da Tim eve dönmem için bana yardımcı olacak.”

Babama bir bakış atıp başımı iki yana salladım. “Savi, beni dinlemen lazım. Yakınında bir pencere var mı?”

“Kilometreler boyunca hiçbir şey yok, Cole. Şey, Depex... a-araç kapısından geçmek için güvenlik şifresi, ah, 55725.”

Savannah’nın verdiği bilgiyi koluma çiziktirdim. “Tamam, sakın ol, yavaşla. Araba yolculuğunuz ne kadar sürdü?”

“Bilmiyorum. Tim bana ağrılarım için Tylenol vermişti, o yüzden yolun büyük bölümünde uyudum.”

Derin bir nefes bıraktım. “Bebeğim, o Tylenol değildi. Seni nereye götürdüğünü görmemen için sana ilaç verdi.”

“Hayır, Cole, Tim bana yardım edecek.”

Son söylediğini duymamışım gibi, “Niye Tylenol alman gerekti ki?” diye sordum. *Sessizlik*. “Savannah?”

“Ailemin tamamı üzerime çullandı; Amerikalı da Luka’yı bu yüzden öldürdü. Sanırım kaburgalarımnda çatlak var. Fiziksel olarak iyiyim, ama galiba Tim bana yardım etmeyi teklif edene kadar zihinsel olarak çöküyordum.”

Onun acısını geçirme isteğiyle gözlerimi kapattım. “Sınırı geçmek üzereyiz. Seni kurtarmaya geliyorum, bebeğim. Bunu kesinlikle yapacağım.” Ağlamaya başladığını duydum ve yumruğumu gösterge paneline geçirip paneli çatlattım. John, Land Rover’ı kenara çekti, diğerleriyle birlikte inip beni Savannah’yla baş başa bıraktı.

Savannah, “Bende minicik,” diye başlayıp sesini toparlamaya çalışarak hıçkırdı, “bir jilet bıçağı var, sutyenimin içine saklamıştım. Onu kullanmayı düşündüm.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Öne eğilip ağırlığımı dengeleyerek ona yalvardım. “Lütfen, Savannah, benim için dayan, sana ihtiyacım var. Eğer bu konuşmadan aklında tek bir şey kalacaksa, bu kalsın. Seni kurtarmaya geliyorum. Sana âşığım, bunu biliyorsun! İyi olacağız. Yalnızca dayanman lazım. Bana bir Fritter daha yapman lazım.”

“Evet, albay.” Sesi aniden değişti; odaya biri gelmiş olmalıydı.

“Orada biri mi var?”

“Evet.”

“Tim mi?”

“Evet.”

“Sen yalnızca olduğun yerde kal, seni almaya geliyorum. Şu söylediğimi tekrar et: *‘Nos encontramos mañana enfrente de la marketa con la puerta roja a las tres de la tarde.’*” İspanyolcayı akıcı konuşabiliyormuş gibi tekrarlardı. “Mükemmel. Tamam, herhangi birimizle ilgili tek kelime etme.”

Savannah’nın, “Anlaştık,” deyip burnunu çekmesiyle benim de içimden ağlamak geldi. “Albay?”

“Evet, bebeğim?”

“Kar tanesi... onu düşünerek dayanıyorum.” Hat kesildi.

Mike’ın hâlâ dinlemede olduğunu ve Savannah’nın o telaşla verebildiği bütün bilgileri not aldığını bildiğimden, “Bir şey buldun mu, Mike?” diye sordum.

“Tek kullanımlık telefon. Güvenlik sistemiyle ilgili aramayı başlattım bile. Haber veririm.”

Az önce yaşanan her şeyi sindirmek için kendime biraz zaman verme ihtiyacıyla telefonu kucağıma bıraktım. Savannah’nın son sözlerini düşündükçe yüreğim sızlıyordu. Ona kar tanesi şeklindeki kolyeyi aldığım gece, ikimizin de birbirimize olan aşkımızı ilan ettiğimiz geceydi. Yaşadığı bunca şeyden sonra, özellikle de o fotoğrafı görmesinin ardından, beni hâlâ sevdiğini bilmek bana iyi gelmişti.

Land Rover’a ilk binen babam oldu. “Söylesene, bizim kız iyi miymiş?”

Gözlerimi sildim. Onunla konuştuğum sırada gözlerimin yaşardığını bile fark etmemiştim. “Göreceğiz.” Babam uzanıp omzumu tüm gücüyle sıktı. Çocukların geri

kalanı içeri doluştu ve John motoru çalıştırırken ben de, “Planlarda bir değişiklik oldu, çocuklar,” dedim.

Savannah

Tim’in tek kullanımlık telefonunu cebine atmasını izledim. Başıyla banyonun kapısını işaret etti.

“Yıkanmış olmanı bekliyor olacak.” Yüzünde üzgün bir ifade oluştu. “Onu neden işimi yapmadığım konusunda şüphelendiremeyiz.”

Bulantının bir dalga hâlinde içimde yükselişini hissederek bakışlarımı yere eğdim. Bu adama gerçekten güvenebilir miyim? Cole’un bana tekrar ettirdiğı cümlelerin anlamını merak ettim. Yalnız olmadığımızda soru sormamam gerektiğini iyi biliyordum. Tim, Amerikalı’nın eve gelişi için bir saat içinde aşağıda olmam gerektiğini söyleyerek kısa bir elbise ve bir çift ayakkabı seçti.

Durup durup bozulan sinirlerimi kontrol ederek hızlıca duş aldım, ancak striptizci stilettoşu olarak tanımlanabilecek ayakkabıları ayağıma geçirdim ve alt kata indim. Attığım her adımla midem iyice düğümleniyor, içimde ön kapıdan koşarak çıkıp ne pahasına olursa olsun özgürlükle aramdaki sınır geçme isteğı uyanıyordu.

Çalışanlardan biri, ufak tefek yaşlı bir adam, bana başıyla belli belirsiz selam verdi ve gitmem gereken yeri işaret etti. Adamın benim burada kendi rızam dışında tutulduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Bildiğinden eminim.

Kocaman bir yemek salonuna girdim ve kendimi kan çıkarmak istiyormuş gibi görünen, oldukça korkunç beş kızın bakışları karşısında buldum. An itibarıyla *Açlık Oyunları*'nın yeni bir çevrimine adım attığımdan hiç şüphe yoktu. Sarışın bir kızın yanındaki boş sandalyeye oturdum; yerime yerleştiğim sırada kıs kıs güldü.

Karşımda oturan, saçları berbat şekilde boyanmış kızıl saçlı kız göstere göstere beni şöyle bir süzdü. Bana pis bakışlar attığı sırada kalemle çizilmiş kaşları havaya kaktı. Ne yapacağımı bilemediğimden peçeteme uzandım ve kucama yerleştirdim.

Kaşlı, "*Esta gringa* yol yordam bildiğini sanıyor," deyip pis pis sırtarak yanımda oturan sarışın kız hariç diğer kızların hepsini güldürdü.

"Adı Savannah," diyen Amerikalı'nın, yani Denton'ın, sesi içimde kalan gücü son damlasına kadar çekip aldı. "Ondan bir şeyler öğrenebilirsin, Tracy." Eğilip parmaklarının tersini yanağımda gezdirdi. Donakaldım, korkudan felç olmuşum.

Tracy, diğer bir deyişle Kaşlı, çatalıyla beni işaret etti. "Lanet olsun, Denton, seni istemiyor bile." Bütün dişlerini sergileyerek gülümserken onu baştan ayağa süzdü. "Seni ne kadar istediğimi göstermemi ister misin?" Ağzını açıp dilini şaklattı. *İğrenç*.

"Kes, Tracy, yoksa seni yine üst kata yollarım." Amerikalı'nın sözleri üzerine Tracy'nin yüzü düştü.

Akşam yemeği servis edildi ve hepsi yemeye başladı. Ben de kusma isteği hissederek tabağımyı seyrettim.

"Bütün kızlar yemek zorunda, Savannah." Amerikalı elini benimkinin üzerine koydu. Onunla herhangi bir te-

mas içinde olmak istemediğimden elimi çabucak çektim. “Her aşamada bana karşı mı koyacaksın, aşkım?”

“Ben senin aşkın değilim.”

“Zamanla olacaksın,” dedi. Sesi oldukça gerçekçiydi. ✖

Alçak sesle, “Canavarları kimse sevemez,” diye homurdanmamla birlikte kızların nefeslerini tuttuğunu duydum.

Amerikalı gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. “Bana karşı saygılı olacaksın, Savannah.”

“Senin bana olduğun gibi mi?” diye karşılık verdim. Burada, kısa süre içinde pek de tatlı olmayan dilime yenik düşmekten korkuyordum.

Amerikalı, kızların geri kalanına, “Bizi yalnız bırakın,” diye talimat verdi. Kızlar tabaklarını hızlıca kapıp odadan dışarı koşturdu. Kaşlı ise çıktığı sırada çatı katıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Tim’in bana bakarak başını hafifçe iki yana salladığını fark ettim. Umursamadım; burada fazla uzun süre kalmayacaktım. Öyle ya da böyle bu evden ayrılacaktım.

Servis görevlilerinden biri bir hışımla tabağımı önümden alırken başka biri de çatalımla bıçağımı kaldırdı.

Denton derin bir iç çekerek peçetesini boş tabağın içine savurdu. “İsim takarak alay edilmesine hoşgörülü bakmam. Senden saygı bekliyorum.” *Tanrım, bu adam amma da küstah.* “Yani bana söylemen gereken şey ne?”

Bunu yapma, bunu yapma, bunu yapma!

“Kuklalarının geri kalanı gibi benim de direncimi kırabileceğini sanıyorsan kafayı yemişsin.” Sandalyeyi yere sürtüp gıcırdatarak ayağa kalktım. Sesim tuhaf şekilde hiç titremiyordu. “Unutuyorsun, *Denton*, ben yedi ay boyunca esir tutuldum. Onlar direncimi kırmadı, yalnızca beni

daha da güçlendirdiler.” Bu yalandı, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Parmağımla başıma vurup ona doğru eğildim. “Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Yani sana söylemem gereken şey şu, *canavar Denton*: Siktir git!” Son iki kelimeyi yavaşça ve düzgün bir telaffuzla söyledim.

Dilini yavaşça dişlerinde gezdirdi, titrediğini görebiliyordum. Ah, damarına bastım. Fakat sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. Başıma geleceklerden hoşlanmayacağımı biliyordum.

“Bence sana hayatının hiç de sandığın gibi olmadığını göstermenin zamanı gelmiş olabilir.” Tim’e başıyla işaret verdi, o da çabucak çıkıp elinde dizüstü bilgisayar ve bir dosyayla geri döndü.

Peki...

Denton bilgisayarı açtı, birkaç tuşa bastı, sonra da ekranı bana çevirdi.

Öne eğildim ve donakaldım. Asansördeki kadının bahsettiği TMZ haberi idi bu. Bakışlarım öpüşen iki kişinin fotoğrafına doğru aşağı kaydığını ve aklımı kaçırmanın eşiğine geldim.

ONUNCU BÖLÜM

Babam kolunu Lynn'in beline dolamış, dilini de boğazına kadar sokmuştu. Amerikalı birkaç görüntüye tıklayıp bana farklı açılardan çekilmiş fotoğraflar gösterdi. Bakışlarımı kaç kez kaçırıp kaç kez geri bakmış olursam olayım ihanete uğramış hissediyordum. Babam Lynn'in babası gibiydi! Lynn onun diğer kızıydı! Babamın bunu söylediğini kaç kez duymuştum! Luka'nın haberdar olup olmadığını merak ettim.

Ben sanki bunu yüksek sesle sormuşum gibi Amerikalı, "Luka da işin içindeydi," dedi. "Bazen Lynn'i kendi aralarında sırayla değiştirdikleri ya da belki de onunla aynı anda birlikte oldukları söyleniyor. Lynn onların eğlencesiydi, ama arka planda bütün bu olayı planlayıp yürüten esas oydu." Amerikalı bilgisayarı kendine çevirdi ve bir şeyler yazmaya başladı. "Görüyorsun ya, Savannah, kendi ailen seninle hiçbir şekilde ilişki içinde olmak istemiyordu. Bu

üçlü ilişki yıllardır sürüyor. Baban ona yanaştığında Lynn daha zar zor reşit sayılırdı. Lynn hırslı kız; kendini bir yerlere getirmek konusunda kararlı, o yüzden bu işe razı oldu.”

Akıl alır gibi değil... Arkama yaslanıp sandalyeme yığıldım.

“Nasıl... bütün bunları nasıl bilebilirsin?”

“O konuya da geleceğim ama... şundan sonra.” Bilgisayarı tekrar bana çevirdi ve kavgacılığım yerini saf, şiddetli bir acıya bırakarak solup gitti. “Evet, Savannah, sen gittiğinden beri albay epey meşguldü.”

“Bu...” derken bir an durup kendimi toparladım, “sadece bir fotoğraf.” *Yığına ekleyecek bir fotoğraf daha.* İçten içe bunun bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum, ama Amerikalı ok tuşuna basarak bana bir fotoğraf daha gösterdi ve kalbime saplanan bıçak biraz daha derinlere doğru büküldü.

“Albayla ilişkiniz olduğunu biliyorum. Luka senin adını söylediğinde adamın yüzünü gördüm. Ona saatlerce işkence edip hiçbir şey öğrenemedik, ama,” derken tek parmağını kaldırdı, “Luka seninle ilgili cinsel imalarda bulunduğu albay tepki verdi. Bu da onun zayıf noktasını bulduğumuzu açık etti.” Omuz silkti. “Fakat artık sen yoksun ve erkeklerin de ihtiyaçları vardır.” Başka bir tuşa basarak bana daha fazla fotoğraf gösterdi. Hepsinde de aynı kız vardı. Texas’taymış gibi görünüyorlardı. Kız uzun bacaklı, koca göğüslü, güzel bir sarışındı ve hayatımda gördüğüm en dar, en kısa giysiler içindeydi. Cole her fotoğrafta ona bir şekilde dokunuyordu. Canımı en çok yakan, kızın saçlarını kulağının arkasına atıp ona benimle aynı şekilde baktığı fotoğraftı.

“Bunları nereden buldun? Hepsi yıllar önce, ben onunla tanışmamışken çekilmiş olabilir.”

Amerikalı, arka planda görülen dijital işareti gösterdi. Kahretsin, iki gün önce.

“Nasıl?”

Amerikalı bilgisayarı kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Unutma, Savannah, herkesin bir fiyatı vardır. Herkes satın alınabilir.” Bu ufak yorumu üzerine gözlerinde eğleniyormuş gibi bir ışıltı oluştu. “İş tümüyle ne istediklerini bulmakta. Ben zengin bir adamım, Savannah. Bazı şeyleri gerçekleştirebilirim.” Başımı iki yana salladım. Çaresizce cevap arayan beynimde bir kasırga kopuyordu. “Albayın adamlarından birine ulaştım. Üniversitede üç çocuğu olduğunu öğrendiğim anda benim için her şeyi yapmaya razı oldu. Ona bir tomar para verdiğimde neredeyse ağladı.”

“Kim?” Bu sözcük sanki dilimin üzerine atılmış bir asitti. Evdeki herkesin yüzü gözümün önünde sıralandı. “York mu?”

“Ah, lütfen, beni aşağılama, Savannah. York, ona yapmasını emrettiğim işi bile bitiremeyen pis sapığın tekiydi.”

“Beni neredeyse öldürüyordu!” Elimi masaya vurdum.

Amerikalı bana elini salladı. “Ama, tıpkı yapması gerektiği şekilde kan tahlilinin sonuçlarını internet üzerinden almadığı gibi, seni öldürmedi de. Bunu yapabiliirdi. Sana zarar vermek konusunda çekincesi yoktu, seni bana teslim etmeye de gönüllüydü, ama üslerinin yerini asla söylemeyecekti. O yüzden yoluma devam ettim; daha genç, biraz araştırma yapacağına güvенеbileceğim birini buldum. York’un işinin bittiğine dair haber yolladım ve ben daha

ona ulaşmadan kendisi yardım teklif etti. Böylece uğraşmam gereken bir sorundan kurtulmuş oldum.”

“Peki o kim?”

“Sence kim?” Gözleri cevap vermem için bana meydan okuyordu, ama ağzımı kapalı tutacak kadar zekiydim.

“Blöf yapıyorsun.”

“Öyle mi?” Bir dosyayı açıp önüme bir yığın fotoğraf fırlattı. Fotoğraflar masanın etrafına saçıldı, bazıları yere düştü. Hepsinde de Cole ve sarışın kadın vardı. Ancak bazıları günün farklı saatlerinde çekilmişti ve kadının üzerinde değişik kıyafetler vardı. Belli ki o ve Cole yakın zamanda birlikte zaman geçirmişti. “Başın beladayken ona güvenebileceğini bilmek güzel, değil mi?” Amerikalı, kolumu okşadı. “Eh, albay besbelli kendi ihtiyaçlarını karşılıyor.” Bir an durakladı. “Hayatın bir yalandan ibaretti. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, ama *bu*, aşkım,” derken öne eğilip bana aç gözlerle baktı, “bu gerçek bir şey olabilir.”

Başım öne düştü. Öyle yorgun hissediyordum ki yalnızca tüm bunların sona ermesini istiyordum. Her şey canımı yakıyordu. Bir yere, herhangi bir yere kaçabilmeyi diledim. Bu sahte bir mutluluk yaratmak zorunda olduğum anlamına gelse bile... En azından huzur içinde hayat güzelmiş gibi davranabilirdim.

“Şimdi, izin ver de seni yatağa götüreyim. Çok daha iyi hissetmeni sağlayabilirim.”

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Aniden içinde bulunduğum uyuşukluk hâinden kurtulup ona öfkeyle baktım. “Bana dokunursan, uyuduğun zaman aletini keserim. Seninle asla yatmayacağım, yani beni satın almakla paramı boşa harcamış oldun. Bu küçük, hastalıklı, sapkın fantezini al da kıcına sok!”

“Ah, ne biçim konuşuyorsun. Sen böyle biri değilsin, Savannah. Sakinleşmen lazım. Şu anda benden başka seni sevecek kimsen yok. Bunun kanıtı geçmişinde. Kanıt o fotoğraflarda. Seni tüm bunlardan kurtaran kişiyi tehdit etmek istediğinden emin misin? Senden kendisine bir şans vermeni isteyen tek kişiyi? Benim olmanı istiyorum.”

Ayağa kalktım. İşim bitmişti. Bu adam kafayı yemiş.

“Asla bir canavarı sevemem. Seni sevmemi nasıl bekleyebilirsin? Vücudumu satın alabileceğini düşünüyor olabilirsin, ama ruhumu satın alamazsın.”

Gözlerinde bir an parıldayan öfkeyi gördüm, sonra beni kolumdan yakaladı, çatı katındaki küçük bir odaya doğru sürükleyerek merdivenlerden çıkardı ve beni yere fırlattı. Tim arkamızdan gelip beni kaldırırken bir daha Amerikalı'yla asla bu şekilde konuşmamam gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Beni duvara kelepçelemek zorunda olduğu için özür diledi, burada sadece birkaç saat kalacağımı umut ettiğini söyledi, sonra da beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Ağır adımlarla merdivenlerden indiği sırada ayak seslerini duyabiliyordum. Otokontrolümü tümüyle kaybederek kıvrılıp tortop oldum ve acımı gözyaşlarımla dışarı attım.

İşim. Bitti.

Cole

Çatının kenarına kadar kaydım, dürbünü kaldırıp hedefimi bulmaya çalıştım. Kırmızı Kapı pazarı kalabalıktı; adamlarımın yerel halkın arasına karışması için mükem-

mel bir ortamdı. Frank'in dört kişilik Şahin Göz ekibi sahadaydı, Blackstone ise çatılarda konumlanmıştı. John ve Paul girişten, Keith ve babam çıkıştan sorumluydu. Mark'la ikimiz de merkezi izliyorduk.

Kalabalığı gözlerimle taradığım sırada yeni açtığım zencefilli sakızı ağzıma attım. Daha önce hiç karşılaşmadığımız birini aramak zordu. Mike bağlantılarıyla birlikte yeteneğini konuşturmuştu ve en sonunda ismi bulmuştuk: Tim Powers. Babası Kartel işlerine fena hâlde bulaşmıştı. *Elbette*. Hatta *Tim*'in oğlu doğduktan sonra kendi karısını öldürdüğüyle ilgili söylentiler bile vardı. İyiymiş... pek de güvenilir bir tip sayılmaz. Fotoğrafa şöyle bir göz atıp *Tim*'in dövmelelerini inceledim. Çoğu hapishane çetelerini simgeliyordu. Ensesinde bir melek dövmesi vardı, yan yana üç tane altı rakamı ise köprücük kemiği boyunca uzanıyordu.

"Karataavuk Bir'den Kuzgun Bir'e," diyen babamın sesi telsizden bir cızırtıyla yükseldi.

"Dinlemedeyim, Karataavuk Bir." Dürbünümü kaldırıp gözlerimle kalabalığı taradım.

"Adamımız batı kapısından girip size doğru gelirken görmüş bulunuyorum. Üzerinde krem rengi gömlek, siyah şapka, siyah pantolon var."

"Anlaşıldı, Karataavuk."

Frank'in ekibinden biri telsiz dalgaları üzerinden, "Şahin Göz İki'den Kuzgun Bir'e. Ben de adamımızın görüldüğünü teyit edebilirim. Bana doğru geliyor," diye ekledi.

Telsizimi cızırdattım. "Anlaşıldı, olduğunuz yerde kalın. Biz onu buradan itibaren takip ediyoruz." Herkes hedefin görüldüğünü teyit ettikten sonra, gözümüzü

ayırmadan her hareketini izledik, hâl ve hareketlerini inceledik, yalnız olup olmadığını görmek için kalabalığa göz gezdirdik.

Kısa süre içinde Tim'in dört kişilik bir grupla ilerlediğini keşfettik. Her biri pantolonlarının belinde açıkça görülen iki silah taşıyordu. Kesinlikle profesyonel değildiler; hepsi de fosur fosur sigara içiyordu, hatta içlerinden biri birkaç şişe birayı kafaya dikmiş, şimdi de yorgunluk emareleri gösteriyordu. Dört adamdan ikisi kardeşe benziyordu ve ilgilerini her şeyden çok telefonlarıyla oynamak çekiyordu. Üç uzun saat boyunca onları izlememizin ardından, nihayet görünürde bir şeyler olmaya başladı. Tim Powers'ın sırtı bana dönüktü, sinirlenmiş görünüyordu.

Mark'a, "Kuzgun İki, bunu duyuyor musun?" diye sordum.

"Olumlu. Sarhoş olan sinirli, kızın onlara tuzak kurduğunu ve bir duvara kelepçelenmesinin israf olduğunu söylüyor. Hâlbuki şu anda bacaklarını açmış..." Mark'ın sesi bir an için alçalarak kesildi, bunun üzerine kendimi piç herifin kafasına kurşun sıkma fikrinden caydırmak zorunda kaldım. Nereye kelepçelendi? "Adamımız bağırarak karşılık veriyor, gidip arabayı almalarını söylüyor."

"Harekete geçmeye hazır olun. Tilki Bir ve İki, gidiyoruz." Paul ve John'a aşağı inip SUV'ye geçmeleri için komut verdim, böylece zamanı geldiğinde hazır olacaktı.

Adamlardan önce arabaya ulaşmak için aceleyle koşan babam, onu korumam için bana sinyal verip kendini yere attı ve Tim'in oraya gelirken kullandığı 1993 model Honda Civic'in altına minicik bir takip cihazı yerleştirdi. Dakikalar sonra kalabalık bir sokakta alçak şasili aracı takip

etmeye başlamıştık. Mark arka koltuktan arabayı takip ediyor, onları gözden kaybetmemiz ihtimaline karşı düzgün sinyal aldığımızdan emin olmaya çalışıyordu.

Kendimizi uzun süreceği anlaşılan bir yolculuğa alıştırdık. Honda'yla aramızda pazar gezmesine çıkmış gibi görünen bir çift ve iki araba daha vardı; bu sayede çaktırmadan onları takip etmemiz kolay oldu. En sonunda, yaklaşık iki saat sonra, Honda'yı yıkık dökük bir evin ufak araç yoluna park ettiler.

"*Mijo!*" Yaşlıca bir kadın evden aceleyle çıktı, kardeşlerinden birini yanağından öpüp öbürünün de tepesine vurdu.

John fark edilmeyeceğimiz kadar uzağa park etti ve neler konuşulduğunu tam olarak duymak için hızlıca teçhizatımızı kurduk.

Daha genç bir kadın mutfaktan, "Tim, Denton'ın yeni kız arkadaşı nasıl?" diye sordu. Kendi kulaklıklarımı iyice yerleştirirken babama da bir çift uzattım.

"Neden bilmek istiyorsun, Gigi?" Tim güldü. "Seninle ilgilenmiyor."

Gigi, "Siktir git be," diye söylendi. "Ben sadece onun da senin gibi *gringa* olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Biri ona bir şaplak atınca genç kız bağırdı.

"*Sí*, o da *gringa*. Küçük güzel bir şey. Denton bunu ele geçirene kadar çok uğraştı, ama kız şimdiden çatı katında. Dili pabuç kadar." Tekrar güldü. "Ona canavar, dedi ve siktirip gitmesini söyledi." Hepsi birden güldü.

Yaşlı kadın birkaç tabağı şakırdatırken kınar gibi bir ses çıkardı. Biz de adamlarımla birlikte bu sesin kulaklıktan bu derece bangır bangır gelmesiyle irkildik.

"Ha! İstedığınız kadar gülün, ama ben Denton'a istediği şeyi verebilirim. Ne diye bir *gringa* istesin ki? Kendimi o

koca evde hayal edebiliyorum, tıpkı *İskelet Anahtar* filmindeki ev gibi. Güzel kıyafetler giyerim ve...”

Adamlar gülerek onun sözünü kesti. Denton’ın birlikte olması gereken kişinin o olduğunu görebilmesi için oraya gidip kızı öldürmesini önererek kadına takıldılar.

Aramızdaki film meraklısı o olduğundan Mark’a baktım; kızın “*İskelet Anahtar* filmindeki ev” derken neyi kastettiğini onun bilip bilmediğini görmeyi bekliyordum. Mark dizüstü bilgisayarın birkaç tuşuna tıkladı, sonra da bana göstermek için çevirdi.

Louisiana tarzı bir ev mi? Burada, Tijuana’da? Bu farklı bir yapıydı ve bulmak kolay olacak gibiydi. Mark başını salladı ve işe koyuldu. Savannah’nın telefonda böyle görünen bir ev olduğundan bahsettiğini hatırladığım sırada içimden kendi kendime tekme atmak geldi.

Evde bir sandalye yere sürtünp gıcırdarken kız, “Peki GI Joe ekibi geldi mi?” diye sordu.

Biri tam olarak anlayamadığım bir şey homurdanarak kıs kıs güldü, sonra da öksürdü. “Kimse gelmedi. Galiba kız bana güvenip güvenemeyeceğini görmek için beni deniyordu. Ona çok yazık olacak.” Burnundan gelen bir sesle güldü. “Hak ettiğini alacak. Denton onun direncini kırmak için hiç acele etmeyecek ve bütün bu süre boyunca da bundan keyif alacak. Denton sapık herifin teki.”

Mark bu herifle baş başa zaman geçirmek için can atan tek kişinin ben olmadığımı bildiğinden bana bakarak suratını buruşturdu.

Gece akıp giderken Mark’la ikimiz ilk nöbeti devraldık ve diğerleri birkaç dakika içinde uykuya daldı. Orduda olmanın kazandırdığı şeylerden biri nerede olursak olalım uyuyabilme becerisiydi; birine uyuması söylendiyse te-

reddüt etmezdi. Bir yer bulup uyurdu. Mark, Tim'in gece yarısı evden ayrılmaya karar vermesi ihtimaline karşı ilerleyen saatlerde John'la yer değiştirdi.

Mark protein barından bir ısırık alırken, "Yine burada Savi'yle birlikte olacağımızı düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Seni affedecek, Cole." Dönüp bana baktı. "Rodri-go'yla çekilen o fotoğrafı açıkladığında anlayış gösterecek ve seni affedecek." O fotoğrafın ne kadar kötü olduğunu bilerek başımı iki yana salladım, ama o işin yapılması gerekiyordu. Mark, "Seni seviyor," derken omuz silkti, "o yüzden endişelenme."

Başımı geriye verip koltuğuma yasladım, yıldızlarla dolu gökyüzünü izledim. Tim'in geç saatlere kadar uyu-yan insanlardan olmamasını tüm kalbimle umut ediyordum, çünkü saat sabah yedi oldu mu o lanet olasıca evi basacaktık.

Savannah

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip konuşan birinin sesini yarım yamalak dinliyordum.

"Sence ona Roth'tan söz etmek akıllıca mıydı?" Tim'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

Bir tıkırtıyla midem altüst oldu. Onun burada olduğunu biliyordum; lanet olasıca botları onu ele veriyordu.

"Sen benim gerekçelerimi mi sorguluyorsun?" Sesini duymamla kanım dondu. "Hayatının sona erdiğini, benimle birlikte yeniden doğabileceğini bilmesi lazım. Hem adamın adını hiç söylemedim, ne kadar yaklaştığını da-"

Dayanamıyordum. Yeniden bana hiç acı çektirmeyen, yalnızca sevgiyi hissettiğim bir yere kayıp gittiğimi hissettim.

Üç saat sonra acıdan kıvranıyordum. Amerikalı beni tokatlayıp sonra da karnıma ikinci kez yumruk attığında feryat ettim. Dilim yine başımı belaya sokuyordu. Sessiz kalmamın daha iyi olacağını biliyordum, ama bu adamla yatmaya mecbur bırakılmaktansa onu kızdırıp dayak yemeyi tercih ederdim.

Abuk kobra botları ahşap zemine çarparken başını eğip bana bakarak, “Benim yöntemlerime uyum sağlayacaksın, Savannah,” diye bağırdı. Son bir saattir beni sorguluyor, Tim’in nereye gittiğine dair benden bilgi almaya çalışıyordu. Kızların birinden ben buraya ilk geldiğimde Tim’in benim odamda biraz vakit geçirdiğini duymuştu. Bana yardım ediyor olması muhtemel tek kişiyi ele vermeyecektim. “Onunla yattın mı, Savannah? Senin küçük bir kaltak olduğunu anlamalıydım. Muhtemelen lanet olasıca ordunun tamamı için bacaklarını açmışsındır.” Korumasıyla yattığımdan şüphelenirse belki de bana dokunmayacağını düşünerek pis pis sıırttım. “Sence bu komik mi?”

“Hayır.” Yavaşça başımı iki yana salladım, acıdan başım dönüyordu. “Bence bu sinir bozacak kadar matrak bir durum. Beni o kadar çok istedin ki bunca zaman peşimden koştun, ama Tim beş dakikada beni duvara yapıştırıp senin o kadar zamandır hayalini kurduğun tek şeyi yaptı.” Eh, işte bu. Amerikalı’nın zayıf noktasını bulmuştum. Gözleri alev alev bir öfkeyle parladığı sırada kocaman oldu. Kontrolü tümüyle kaybettiğini gördüm. Ah, kahretsin.

Dizlerim karnımı, kollarım da başımı koruyacak şekilde tortop oldum ve bekledim. Bu dayak beni dayanabileceğim son noktaya getirmişti ve bunun sonum olabileceğini

biliyordum. Bedenimin aldığı cezayı görmezden gelerek, düşüncelerimi kendi zihnime odaklanmaya zorladım.

On iki yaşındaydım, yatağıma oturmuş bir dergiden beğendiğim resimleri kesiyordum. Annem elinde iki bardak limonatayla odama geldi. Öyle güçsüz düşmüştü ki bardakların ağırlığını zar zor taşıyordu, o yüzden ayağa fırlayıp bardakları ondan aldım, sonra da oturması için yatağımda ona yer açtım. Ne yaptığıma bakmak için eğildi. Bristol kartona resimleri yapıştırma işine geri döndüm, bir yandan da ona bunun aile ekonomisi dersi için hazırladığım resim projesi olduğunu anlattım. Hayalimizdeki mükemmel apartman dairesinin nasıl görüldüğünü göstermemiz gerekiyordu.

“Renklere bayıldım.” Annem kırmızı kanep ve onunla uyumlu kırmızı ev aletlerini işaret ederek gülümsedi. Ona çok üzün süre gözlerimi dikip bakmamaya çalıştım. Verdiği kilolardan dolayı huzursuz oluyordu. Aynada kendi yansıması ve ne kadar yaşlı görüldüğüyle ilgili fikrini söylemişti. Boynuna güzel renkli ipek fularlar bağlamaktan hoşlanmaya başlamıştı. Bana göre hâlâ güzel görünüyordu. Peruğunu takmayıp başına yalnızca eşarp bağladığında bile... Annem kel hâliyle ortalarda gezip yine de ortamdaki en güzel kadın olabilirdi. “Biliyor musun, on sekiz yaşındayken en yakın arkadaşım Jessi’yle birlikte bir ev tutmuştuk. Pek ahım şahım bir yer değildi, ama iki yaz boyunca para biriktirmiştik ve gidip her şeyin yenisini aldık. Kırmızı bir Mixmaster aldığımı hatırlıyorum. Bana çok pahalıya mal olmuştu, ama o gün aldıklarım içinde kesinlikle en sevdiğim oydu. O mikser e bayılıyordum. Yeni tarifler deneyerek öyle çok eğlenmişim ki... Senin çok sevdiğin şu damla çikolata kurabiyeleri yapmaya da böyle başladım.”

"Ah, demek senin meşhur kurabiyelerin hikâyesi bu. Eh, madem öyle..." Arkama uzanıp kırmızı bir Mixmaster resmini havaya kaldırdım ve projedeki tezgâhımın üzerine yapıştırdım. "Artık dairem mükemmel."

Annem uzanıp yumuşacık elini yanağımda gezdirdi. "Bir gün kendi evin olunca ikimiz için birden yaşayacağına dair bana söz ver." İçimden gözyaşlarına boğulmak geldi. Annemin böyle konuşmasından nefret ediyordum ama gerçek buydu, yaşadığımız buydu ve beni her şeyden çok seven annem yavaş, acı dolu bir ölüme ilerliyordu. Her gün burada benim için ve babam için, artık nadiren eve gelen bir baba için, güçlü olmaya çalışıyordu. "Senden tek istediğim, Savi, hayatı dolu dolu yaşayıp mutlu olman. Bunu kendin için olmasa da benim için yap."

Gözyaşlarına karşı koyarak, "Söz veriyorum," diye fisıldadım.

"Ağlayabilirsin, tatlım. Ben de ağlıyorum." Kendini bıraktı ve benimle birlikte onun da gözleri yaşlarla doldu. "Güçlü olmak sorun değil. Yaşamanın bir parçası hissetmek, hissetmenin bir parçası da acı çekmektir." Yanına kıvrılmak için kıpırdandım. "Acının seni tüketmesine izin vermediğin sürece tabii. Bazen hepimizin de işin içinden çıkana kadar zamana ihtiyacı olur."

"Beni bırakmanı istemiyorum, anne." Onun tişörtüne doğru hıçkırdım. "Sensiz ne yaparım, bilmiyorum."

Bana elinden geldiği kadar sıkı sarıldı. "Sırf beni göremiyor olman benim burada olmadığım anlamına gelmez, Savannah. Üstelik sen benim yarımısın, böylece ben asla tam olarak ölmüş sayılmam."

Harap olmuş kaburgalarımın isabet eden sert bir tekme beni bir anda yeniden gerçek hayata döndürdü. Korkunç bir acı tüm bedenime yayıldı ve yeniden kendimden geç-

tiğim sırada her şey karardı. Bu sefer annem görünürde yoktu; yalnızca karanlık, acı ve kayıp hissi vardı. Bir kez daha yapayalnızdım.

“Kalk!” sesi, güzel rüyamı delip geçti.

Annemin görüntüsü yavaş yavaş solup ortadan kaybolmaya başladı ve söylediğini duyduğum son şey, “*Savaş, benim tatlı Savannah’m, hayatın için savaş,*” oldu. Güneş ışığı çatıdaki delikleri yakıp geçiyor, gözlerimi kısıp nereden oluyordu. Amerikalı’nın üzerinde saten pijama altı dışında hiçbir şey olmadığını gördüm.

Ah hayır.

Eğilip kelepçelerimi açtı, beni kollarına alıp göğsüne iyice yaklaştırdı. Dudakları saçıma değdi ve dilimi tutmak için kendimi zorladım. “Canını ne kadar yaktım?”

Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Şaka mı bu?

Beni yürüterek çatı katından çıkardı, merdivenlerden indirdi ve tanımadığım bir koridorda ilerletti. Işıklar loştu, çiçek kokuları burnumu doldurdu, açık duran bir kapıya yaklaştığımız sırada da hafif bir müzik duyuluyordu. Yemekte gördüğüm sarışın kızın çaktırmadan kapıdan bana baktığını gördüm. Geriye doğru bir adım atıp karanlıkta kaybolduğu sırada gözleri yaşlarla doldu.

“Sana kendini daha iyi hissettirmek istiyorum, Savannah.” Sesi alçak ve kontrollüydü, daha önceki gibi değildi. Eşikten içeri adımını atarken, “Burası benim odam,” dedi.

Aman Tanrım.

Bulunabilecek en büyük çift kişilik yatak geniş bir odanın ortasındaydı. Altın rengi desenleri olan kahverengi perdeler tüm ağırlığıyla odanın dört bir yanında asılı duruyordu. Şömine yakılmıştı, bir pikap da eski bir Louisi-ana şarkısı çalıyordu. Mumlar insana zindanları hatırlatan

mumlukların içinde duvara asılıydı. Yatak başından sallanan bir kelepçe daha olduğunu fark ettim.

Artık korkacak noktayı aştığımı sanıyordum, her şeyi gördüğümü zannediyordum.

Beni yatağa bıraktı. “Şimdi, aşkım, ağzını amacına uygun olarak kullanma zamanı. Uzan ve aç bakalım.”

Hayır. Yanılmışım. En derin, en karanlık korkum buymuş.

Cole

Saatime bir kez daha baktım. Her geçen dakika gittikçe daha da fazla öfkeleniyordum. Tek düşünebildiğim, şu şişko herif sıcacık yatağında uyurken Savannah’nın bir duvara zincirlenmiş olmasıydı. Mark’ın ruh hâlinin de aynı olduğunu hissettim. Ona tek bir bakış atmamla ikimiz birden silahlarımızı kaldırarak SUV’den indik.

Geri kalanlar da SUV’den inerken Keith, “Ben de daha ne kadar bekleyeceğimizi merak ediyordum,” dedi.

Saat neredeyse sabaha karşı dörttü ve karanlık evi çevreliyordu. Ekibimiz de gecenin bir parçasıymış gibi hareket ediyordu. Evde kaç kişi olduğuna dair hızlı bir sayım yaptım ve altı kişi olduklarını teyit ettik: Tim Powers, onun üç adamı, anne ve genç kadın.

Babam kilidi kurcalayarak John ve Paul’ün içeri geçmesi için kapıyı açarken rahatlıkla hareket ediyordu. İki kardeş kanepede sızmıştı. Mark’la ikimiz, Tim ve genç kadının olduğu yatak odasına girdik. Mark silahını kadının kafasına doğrulturken başımla ona işaret verdim. Eldivenli elimle Tim’in ağzını kapatıp tüfeğimle adamın yan tarafını

sertçe dürttüm. Tim'in gözleri bir anda açıldı. Hareketlenmeye başladı ama neler olduğunun farkına varınca durdu. Ona sessiz olmasını söyledim ve kafasına silah doğrultulmuş kızı işaret ettim. Tim anladığını göstermek için başını salladı.

“Güzel. Şimdi kalk ve dışarı çık. Adamlarımız evdeki herkesin etrafını sardı. Epey silahımız var, o yüzden çeneni kapalı tut. Herhangi bir şey yapmaya kalkarsan hepsi ölür.”

Tim, “Tamam,” diyerek başını salladı, sonra ben de onu ayağa kaldırıp kapıdan dışarı ittim. Tim, Paul ve John'un arkadaşlarına silah doğrulttuğunu fark ederek salonda ilerledi. Dışarı çıktığında onu aceleyle SUV'ye götürdük. Ona kelepçe taktık, üzerini aradık, sonra da kamyonetin içine ittik. Çelik bir panel arka tarafı aracın geri kalanında ayırıyordu, o yüzden hızla evden uzaklaştığımız sırada babam silahını Tim'e doğrultup o şekilde tuttu. Dakikalar içinde daha önce gördüğümüz açık araziyle giden yola çıktık.

Yoldan ayrılıp kenara çektiğimizde Mark dışarı atladı, kamyonetin arka kapısını açtı, Tim'i yakalayıp yere fırlattı. Herkes silahlarını onun suratına doğrulttu. El fenerimi çıkarıp suratına doğru tutarak kafasını çevirmesini sağladım.

Tim, “Kız için buradasınız herhalde, değil mi?” diye homurdandı. Kayalık zeminde rahatsız olduğunu bariz şekilde belli ederek kıpırdandı. “Ben de sizi bekliyordum.”

Sakince, “İşte geldik; peki kız nerede?” diye sordum.

Beni sinir ederek, “Amerikalı'nın elinde,” diye cevapladı. Lanet olasıca yeri öğrenmek istiyordum, pisliğin zaten bildiğim adını değil...

Adamı gömleğinden yakaladım ve suratına sert bir yumruk indirerek burnunu kırdım. *Oh be, iyi geldi.* Tim

bağırıp öne yığıldı, başını yere çarptı. Mark onu diz çökeceği şekilde kaldırdı.

“Tekrar soruyorum, kız nerede?”

Tim yere kan tükürdü, nefes nefeseydi. “Ona yardım ediyordum, dostum, onu size getirecektim.”

“Saçmalık.” Kolumu geriye doğru kaldırdım ve Mark’a bir bakış attım. “Kardeşleri öldür.” Mark dönmek üzere hareketlendi ama Tim durması için ona bağırdı.

“Lütfen! Yapmayın!” Küfür etti ve bir an için gözlemini sımsıkı kapattı. “Denton’ın evinde, onun yanında.” Devam etmesini bekleyerek elimi yavaşça indirdim. “Kız Denton’ın, yani Amerikalı’nın elinde. *Mierda!* Yalan söylemiyorum. Kız elinde, evde bir sürü kız var. Sizi ona götürebilirim. Kız çatı katında, pabuç kadar dili yüzünden başı belaya girdi, o yüzden...” Tim abartılı bir hareketle omuz silkmek için omuzlarını kaldırdı. “Size nerede olduğunu gösterebilirim ama aileme zarar vermeyin. Kardeşlerim *hombres estupidos* olabilir ama onlardan başka kimsem yok.”

“Önce kız.” John’a başımla işaret verdim, o da Tim’i SUV’nin orta sırasını oluşturan koltuklarına itti. Gölgeler karargâhındaki Mike’ı aradım, ona Amerikalı’nın gerçek adı da dahil her konuda bilgi verdim. Mike bizi almak üzere hazırda beklemesi için bir helikopter ayarlamıştı. Bana bir arkadaşının arkadaşları olan Meksika polisinden birkaç kişiyle bağlantıya geçtiğini anlattı; göreve destek sağlamaya ve ihtiyaç hâlinde Amerikalı’nın işini bitirmeye gönüllüydüler. Hiçbir şey beni Amerikalı’yı öldürmekten daha çok memnun edemezdi ama onu sağ olarak ele geçirmemiz gerekiyordu. Savannah’nınki dışında daha pek çok adam kaçırma davasıyla ilgili yalnızca onun cevaplayabileceği sorularımız vardı.

Kırk dakika boyunca uzun bir çöl yolunu takip ettik, bir saat içinde güneşin doğacağını biliyordum. Zamanımız tükeniyordu. Normalde o geceye kadar beklerdik, ama Savannah'nın o yerde mecbur olduğundan bir saniye fazla kalmasına müsaade edemezdim. Ekiple Fransızca konuşup onlara saldırının nasıl gerçekleştirileceğini anlattım.

“Şuradaki ışığı görüyor musunuz?” Tim elleri arkasında kelepçeli olduğu için çenesiyle işaret etti. “Ev orası. Denton ya çatı katında kız arkadaşınla birlikte ya da arka tarafta, yatak odasında.”

Yaklaştığımız sırada araziye daha iyi görebilmek için öne eğildim. John aracımızı yolun kenarına çekti, diğerleriyle birlikte gece görüş gözlüklerini taktı. Tim'e güvenlik sistemi ve arazi çevresinde sistemi tetikleyecek herhangi bir şey olup olmadığını sormaya başladı. Tim bizi bilgilendirdi ama hepimiz de anlattıklarına şüpheyle yaklaştık.

En sonunda, koordinatları Mike'a göndermemizin ardından, yürüyerek eve doğru ilerledik.

Babamla Keith'e batı, Paul ve John'a da Tim'le birlikte arazinin kuzey tarafına geçmelerini işaret ettim. Bir adamla köpeğine arkadan yaklaştığımız sırada Mark bana başını salladı. Ters yöne bir taş fırlatarak köpeği şaşırttı, o arada da hayvanın ağzına bir bez parçası dolayıp onu uykuya yatırdı. Ben de kolumu adamın boynuna geçirip hiç tereddüt etmeden kırdım. Mark köpeği dikkatle yere yatırdı ve onu hızlıca okşadı.

Devam ederken üç adamla daha karşılaşp onları ânında öldürdük. Biz daha hızlı solumayı duymadan bir renk parıltısının havaya fırladığını ve Mark'ı kolundan yakalayarak dişlerini etine geçirdiğini gördük. Mark silahını hayvanın alt ve üst çenesi arasında sokuşturup kolunu ondan

kurtardı. Köpek eve doğru koşmaya başlarken inildi.

Sıradaki kurbanımızı bulmak için bakınırken, “İyi misin?” diye sordum.

Mark, “Pis hayvan beni ısırtıyor, bir de yüz­süz yüz­süz kendisi ağlıyor. Bu ne be?” diye söylenirken yarasını sardı. “İnsanlar neden kedi beslemiyor ki? Cidden ama, tek yaptıkları orada öylece oturup cinayet planlamak... Bu o kadar kötü mü?”

Pozisyon değiştirirken kıs kıs güldüm, Mark’ın hakikaten iyi olduğunu duyduğum için mutluydum. “Bir dahaki sefere Scoot’a pantolonunu tüy içinde bıraktı diye lanet okurken bunu hatırla.”

Mark, “O tüylü yaratığı seviyorum,” diye homurdandı.

Arkamızdan gelen ani patırtı üzerine lazer silahımı babamın kafasına doğrulttum. “Batı tarafından iş çıkmayacak.” Babam yanına gelen Keith’e başıyla selam verdi. “Ben kuzey kapısından girip dikkat çekmemeye çalışalım, Savi’yi alıp hemen çıkalım derim.”

Hızlıca yeni bir plan oluşturup Paul ve John’a da haber verdik ve güneş doğmaya başlamadan harekete geçmek için acele ettik.

“Adımlarınıza dikkat edin.” Keith üzerine basıldığı anda evdeki alarmı çalıştıracak iki tetik mekanizmasını işaret etti. “Araziyle evin her tarafına bunlardan yerleştirilmiş.” Bunu aklımın bir köşesine yazarak başımı salladım. Bunun üzerine daha önce Amerikalı’nın adamlarından kaçının alarmı tetiklediğini merak ettim.

Tim, “O tetik mekanizmaları endişelenmeniz gereken son şey,” diye araya girip Keith’in tüfeğini karnına yedi. “Sadece sizin başa çıkabileceğinizden daha fazla adam olduğunu söylüyorum.”

“Göreceğiz,” diye homurdandım.

Tetik mekanizmalarının etrafından dolanırken hepimiz de gözümüzü dört açtık.

Kapıdan yaklaşık beş metre uzaklaştığımız sırada bir tı-kırtı sabah havasında yankılandı. Hepimiz donakaldık. Ya-vaşça dönüp John’un buruşturduğu yüzünü gördüm.

John, “Siktir,” diye homurdanıp tetik mekanizmasını tutmakta olan sağ ayakkabısına baktı.

Saldırı olmasını bekleyerek, “Kımıldama,” diye fısılda-dım. Fakat hiçbir şey olmadı.

Babam sakince, “Eğer ayağını kaldırırsan,” dedi, “alar-mı tetikleyecek.”

“Gidin.” John başıyla işaret etti. “Çıkmak üzere hareke-te geçtiğinizde bana haber verin ki ben de arabanın yanına döneyim.”

“Hayır-” Paul bana bakarak onun sözünü kesti. “Siz halledebilir misiniz?”

Ben de Mark’ı asla korunmasız bırakmayacağımı bildi-ğimden başımı salladım. “Haber veririm. Dikkat çekme-yin.”

Verandaya önce babam ulaştı, tetik mekanizmaları olup olmadığını görmek için gözleriyle ormanlık alanı tarıyor-du. Her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. “Saatlerinizi ayarlayın. On dakika içinde girip çıkacağız.”

“Buradan yatak odasına nasıl gidiliyor?” Keith patro-nun kim olduğunu anladığından emin olmak için Tim’i üst kata doğru itekledi. “Konuş.”

“Merdivenler hemen şurada olacak.” Tim girişi işa-ret etmeye çalışarak kelepçe çok sıkıymış gibi omuzlarını gerdi. “Koridorun sonunda çift kanatlı bir kapı var, orası Denton’ın odası. Kız büyük ihtimalle oradadır.”

“Doğru söylüyor olsan iyi olur.” Keith bana bir bakış attı, öfkeden kuduruyordum.

Evin içinde gözden kaybolmalarından önce bizim çocuklara omzumun üzerinden son bir kez baktım.

Kadın hizmetçilerden biri adamların eve girişini izlerken donakaldı.

Telaşla, “Yeni kız?” diye fısıldadım. Kadın İspanyolca konuşarak büyük yatak odasında olduğunu söyledi. Midedem altüst oldu. “Tek kelime etme,” diye fısıldayarak karşılık verdim.

Kadın başını salladı, sonra da tek elini kaldırdı. “Diğerleri de, lütfen,” derken dua ediyormuş gibi ellerini birbirine bastırdı, “gitmelerine izin verin.” Babam sol tarafımdan başını salladı.

“Yürüyün.” Silahı Tim’in sırtına biraz daha sert bastırdım.

Biri başka bir odadan, “Hey!” diye bağırdı. Keith hızlıydı, adamın alnına iki kurşun sıktı. Az önce bize yardım eden kadın çılgınlığını bastırmak için elini ağzına götürdü. Birdenbire arkamızı işaret etti, başka bir adam babamı bıçaklamaya çalışıyordu. Adamın dizine bir tekme atıp ters yönde bükmeye zorladım. Silahın kabzasını kavrayıp adamın şakağına indirdim.

“Yürüyün.” İşlerin çok çabuk hızlandığını görebiliyordum.

Yavaş yavaş merdivenleri çıktık. Soldaki ilk odanın kapısı açıldı... Diğer tüm kapılar kapalı olduğundan bu tuhaf bir durumdu; o yüzden babam hızlı bir tarama yaptı, sonra da tehlike olmadığını işaret etti.

Koridorda ilerlemeye başlamamızdan önce Tim bana, “Burası senin kızın odası,” diye fısıldadı. Işıkların yanık

olma ihtimaline karşı tüm kapıların altına baktım; kimseye görünmeden devam etmemiz gerekiyordu. “Büyük yatak odası koridorun sonundaki çift kanatlı kapısı olan oda. Benim geldiğimi anlaması için iki kez tıklattım.”

Ekibin önüne düştüm. Yaklaştıkları sırada adamlara baktım. En hafif tabirle tansiyon yüksekti. Tim’e başımla işaret verdim, o da ter içindeki yumruğunu kaldırıp kapıyı iki kez tıkladı.

Amerikalı, “Tim, umarım kapıdaki sensindir!” diye bağırdı. Sesi yüksek perdeden bir cıyıklama gibiydi. “Umarım senden istediğim şeyi yapmışsındır!”

Tim kapıyı açıp gülümseyerek içeri girdi. “Evet, Denton, albayı getirmekle kalmadım, herifin bütün ekibini-”

Tuzak... Bu lanet olasıca bir tuzak! Gözlerimin önünde çok fazla şey yaşanıyordu, ama Tim’i yere serip Amerikalı’nın neden bu kadar panik hâlde olduğunu gördüğümde hiçbir şeyin anlamı kalmadı.

Hayır...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Amerikalı, Savannah'nın cansız bedeni üzerine eğilmiş kalp masajı yapıyordu. Çekilen silahları görür görmez ellerini kaldırarak geriye fırladı.

İlk hareketlenen babam oldu. Hızla öne koşup silahının kabzasıyla Amerikalı'ya vurdu. Banyodan iki kadın daha çıkıp Keith ve Mark'a saldırırken çığlıklar gittikçe yükseldi.

Öne fırlayıp Savannah'nın üzerine geçtim. İki parmağımla nabzına bakarken diğer elimle gözbebeklerini kontrol ettim. "Lütfen, bebeğim," diye fısıldadım. Kendimi etrafımda yaşanan savaşa kapatarak Savannah'nın bedenini hayata döndürmeye odaklandım. Hiçbir şey olmadı. Hızla fırlayıp parmaklarımı birbirine geçirip göğsüne basınç uygulamaya başladım; çaresizce içine ulaşip kalbini elime alabilmeyi diliyordum. Bir, iki, üç... Saydım, dudaklarımı onunkilerle birleştirip ciğerlerini kendi nefesimle dol-

durum. Tüm enerjimi onun için kullanarak bir mucize olmasını umuyordum. Öyle küçücük ve kırılgan görülüyordu ki... Bir zamanlar alev alev parlayan gözleri boş bakıyordu, sanki sönmüştü. “Sakin beni bırakma, Savannah. Tanrı şahidim olsun, bana geri dönersen sana dünyaları vereceğim.”

Mark bir anda yanımda bitiverdi, karşısında gördüğü sahneyi algılamaya çalıştığı sırada elleri dört bir yana uzanıyordu. “Mark.” Acı içinde kardeşime bakarken sesim titredi.

“Haydi, Savi.” Mark onun cansız kolunu ovmaya başladı. “Sana ihtiyacımız var.”

“Lütfen, hayır!” diye yalvardım. *Her şeyim*, hayatım boyunca sevdiğim tek kadın, doğmamış bebeğimin annesi ellerimden kayıp gidiyor, beni terk ediyordu; üstelik bu onun tercihi de değildi. Lanet olsun, bu adil değil! Savannah’nın ufacak göğsüne sertçe vurdum. Dünya gelmiş geçmiş en büyük suçu işlemiş gibi hissediyordum... Bu dünyada hiç iyi bir şey yoktu... Yalnızca kötülük vardı.

Birdenbire Savannah güçlükle nefes aldı ve hemen altımda yan tarafına doğru eğilerek öksürmeye başladı. “Savi!” diye bağırdım. Başını kavrayıp onu kendime çektim. Hıçkırmaya başladı ve korkunç bir titreme nöbetine girdi. Nefesi de düzensizdi. Dikkatle sırtını okşadım ve morarmaya başlamış yüzünün yavaş yavaş kireç gibi bembeyaz olmasını izledim. Beni algılayabildiği anda adımı fısıldadı. Onu nazıkçe kollarıma aldım, soluklanmak için kendime zaman tanıdım.

“Cole.” Mark’ın sesi bana ulaştı.

O ruh hâlimden kurtulup yeniden ordu havasına girince başkaları gelmeden önce fazla zamanımız olmadığını farkına vardım. Son birkaç dakika boyunca hissettiğim korkuyu daha sonra düşünmek üzere zihnimden uzaklaştırdım; şu anda herkesi buradan sağ salım çıkarmam gerektiğini biliyordum. Keith bize kızlardan birinin alarmı tetiklediği bilgisini verdi. Paul ve John artık kapıyı koruyor, bizim gelmemizi bekliyordu. Sözü edilen kızıl saçlı kız yüzünde iğrenç bir ifadeyle bize bakıyordu. Kahretsin, fazla sürmeyecek. Hemen çıkmamız lazım. Kızlara baktım ve özgürlüklerine kavuşmak istiyorlarsa derhal defolup gitmeleri gerektiğini söyledim. Sarışın kız Savannah'nın titreyen bedenine şöyle bir göz attı, sonra koşarak koridoru aştı; ama diğerleri oldukları yerde kaldı. Korku yüzünden ya da Tanrı bilir, nasıl bir Stokholm sendromundan falan mustarıplarsa artık... Her neyse, onlar için endişelenecek hâlim yoktu; benim sorunum değildi. "Gidelim!" diyerek adamlarıma direktif verdim. Babamla Mark, kelepçelenmiş Tim ve Amerikalı'yı ayağa kaldırıp koridorda ilerletti.

"Kuzgun Bir'den Tilki İki'ye," diyen John'un sesi telsizden bize ulaştı, "beş dakika içinde tepemize binecekler." Silah sesleri kulaklıklarımızda yankılandı. "Çocuklar, hemen çıkmanız lazım!"

Mark, "Anlaşıldı," diye cevapladı. "SUV'yi hazırlayın, iki rehine getiriyoruz."

"Anlaşıldı, Tilki İki."

John ve Paul, etraflarını sarmaya çalışırken adamlara kurşun saçıyordu. Amerikalı'nın ordusunun yarısından fazlasını yere indirdiler. Geri kalanlar da Blackstone ekibinin elindeki rehinelere görünce geri çekilir gibi oldu.

Babam gözleri bağlanmış iki adamı tutuyordu, onları kamyonete bindirip metal bir çubuğa kelepçeledi. Tim babama onu serbest bırakması için yalvarıp tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu söylerken Amerikalı sessiz kaldı.

Araca gittikçe yaklaştığım sırada Savannah'nın daha sıkı tutunduğunu hissettim. Onu göğsüme bastırıp kucagımda tutarak içeri atlarken bu işi daha iyi planlamış olmayı diliyordum. Mark, babam ve Keith yanıma sıkıştı, Paul ise John'la birlikte öne geçti.

Yola çıktığımızda Paul'e, "Olayı bildir," diye talimat verdim. Araba farları arkamızdan hızla yaklaşıyordu.

Savannah konuşmuyordu. Doğru dürüst kımıldamıyordu bile. Onun iyi olduğundan emin olmak için kıpırdanıp durmak zorunda kalıyordum. Gözleri babamın saatinden ayrılmıyordu ve neredeyse gözlerini kırpmıyordu. Arkama dönüp benden her şeyimi almaya çalışan adamı öldürmemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kalıyordum. Evde ne haltlar döndüğüyle ilgili cevap alma isteği beynimi içten içe kemiriyordu.

On, on beş, yirmi dakika geçti. Yan aynaya bakıp duruyor, aynı araba farlarının karanlık yol boyunca bizi takip etmesini izliyordum. Henüz hiçbir silah ateşlenmemişti.

Amerikalı sessizliğin içinde, "Kokunu alabiliyorum, aşkım," diye fısıldadı. Savannah onun sesini duyunca bir anda içinde bulunduğu trans hâinden kurtulup gerildi. Babam tepki vermeyeceğimden emin olmak için bana bakarak başını iki yana salladı. "Yumuşacık dudaklarını, pürüzsüz tenini ve dilinin tadını hâlâ hissedebiliyorum." Savannah sessizce hıçkırarak yüzünü göğsüme çevirdi.

Kulağına eğilip, “Sinirini bozmaya çalışıyor, bebeğim, sen onu dinleme,” diye fısıldadım. Onu sakinleştirme isteğiyle nazıkçe öptüm.

Amerikalı kıs kıs güldü ve başını geriye vererek pence-reye dayadı. “Ellerimle ciğerlerinden geçen o son minik nefesi hissettiğimde durmam gerektiğini biliyordum, ama gözlerin insanı hipnotize ediyordu. Beni o ânın içinde tut-tun.”

Öne uzanıp Paul’ün şok tabancasını kalçasında asılı durduğu yerden çekip aldım. Savannah’yı dik oturacağı şekilde kıvıltattım, döndüm ve silahın namlusunu parmaklıkların arasından zorla geçirerek daha kimsenin tepki verme fırsatı olmadan Amerikalı’yı boynundan vurdum. Amerikalı, vücudu şokla yukarı fırlarken feryat etti. “Tek kelime daha edersen seni öldürürüm.” Öyle öfkeliydim ki kendi sesimi bile tanıyamadım. Kabloları tabancadan hızla çekip Savannah’yı yeniden göğsüme bastırdım ve arkadaki pislik nefesini kontrol altına almaya çalışırken silahı babama verdim.

“Evden Blackstone’a,” diyen Mike’ın sesi bize ulaştı.

Kulaklığımı çalıştırmak için boynumdaki düğmeye bastım. “Dinlemedeyim.”

“Helikopter hazır bekliyor, destek ekip beş dakika içinde orada olacak, Frank ve Şahin Göz de sizinle sınırın diğer tarafında buluşacak. Uydudan sizi görebiliyoruz, arkanızdakileri takip ediyoruz, eğer harekete geçme emaresi gösterirlerse sizinle irtibata geçeceğiz. Şimdilik yalnızca izliyorlar.”

“Anlaşıldı.”

Savannah

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Cole'un terle karışık sabun kokusuna odaklandım. Beni sakinleştirmek için tam da ihtiyaç duyduğum şeydi bu. Öyle çok şey olmuştu ki odaklanıp bunu sürdürmek zordu. Yorgundum, her yerim ağrıyordu, boynum ve boğazım sanki alev almıştı ve başım zonkluyordu. Amerikalı, Denton ya da adı her neyse, onun benden otuz-kırk santim uzakta oturduğunu bilmek korkunçtu. Beni öldürmeye çalışmış ve neredeyse başarılı olmuştu. Aklıma Tim geldi. Beni kullanıyordu; Tanrı'ya şükürler olsun, yapmaya çalıştığı şey geri tepmişti. Ama güvende miyim? Amerikalı ölene dek bu asla tam olarak sona ermeyecekti. Cole'un elleri benimkinin üzerine kayıp bacağındaki kılıftan tabancasını almama engel olana kadar ne yaptığımın farkına bile varmadım. Cole herhangi bir şey söylemek yerine parmaklarını benimkilere geçirdi, kenetlenmiş ellerimizi müthiş bir sakinlikle bacağıma koydu. Saçlarımı öptü ve dudakları uzun bir an boyunca oradan ayrılmadı, derin nefesler aldı ve keyifsiz bir uykuya dalmama yardımcı oldu.

Bir anda kızılca kıyamet koptu ve kendimi arabadan indirilirken buldum. Artık Cole'un değil Mark'ın kollarındaydım. Bağırışmalar, silah sesleri ve pervanesiyle sabahın erken saatlerindeki sakin havayı çılğınca delip geçen bir helikopterin sesi dört bir yanımda yükseliyordu. Beynim tüm bu çılğınlığa ayak uydurmak için mücadele etti.

Biri Mark'a, "Çabuk, çabuk, çabuk!" diye bağırdı. Paul sol tarafımıza doğru fırladı. Yüzündeki ifadeden nasıl

odaklandığını ve kurşunlar etrafında uçuşurken yükselen tozları görebiliyordum. Her şey bana ağır çekimdeymiş gibi geliyordu. John'u helikopterin içinde, elini uzatmış bana ulaşmaya çalışırken gördüm. John'a doğru koştuğu sırada Mark'ın her adımıyla oluşan sarsıntıyı hissedebiliyordum. Artık hiç ağrım yoktu; hepsi öyle gerçeküstüydü ki... Yeterince yaklaştığımızda John'un kollarına bıraktım ve o da beni helikoptere taşıdı. Beni hâlâ elleri ve gözleri bağlı duran Amerikalı'nın karşısında bir koltuğa yerleştirdi. Devasa helikopteri gözlerimle taradım, Cole'u bulamadım.

Pilot çocuklara binmeleri için bağıırıyordu. John ise hâlâ silahını ateşlemekle meşgul olan Paul'e bağırarak talimatlar yağıdırıyordu. Mark bir anda Daniel'la birlikte içeri fırladı; görünüşe göre Daniel'ın kolunda kanama vardı. Helikopterin pervanesi müthiş bir toz tabakası kaldırıyor, dışarıdaki mücadeleyi görmeyi de duymayı da zorlaştırıyordu. Helikopterin hareketlenmeye başladığını hissettim. Neler oluyor? Cole ve Keith, biz gökyüzüne yükselmeden önce son anda helikoptere atladı ve vücudum hissettiğim rahatlamayla gevşedi.

Gözlerimi Amerikalı'dan ayıramıyordum. Onu böyle zayıf görmek tuhaftı. Kelepçeleri ve bağlanmış gözleriyle beni artık kesinlikle korkutmuyordu. O abuk kobra botlarını giymemişti. Ayakları çıplaktı, üzerinde yalnızca kot pantolon ve bir gömlek vardı. Yatak odasında üzerimde olduğu anlar zihnime hücum etti; Tim'in onun daha da hoşuna gideceğini bildiği hâlde ağlarsam benden uzak duracağıyla ilgili yalanlarını hatırladım. Düşündükçe midem bulanıyordu. Hıçkırıklara ne kadar boğulduysam beni öldürürcesine daha da çok boğmuştu. Onunla mücadele

etmeyi bırakmıştım. O adama boyun eğip bana sahip olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Elbisemin üst kısmına uzandım ve minicik bıçağı yavaşça sutyenimden çıkardım. Etrafa bakınca herkesin bitkin düşmüş durumda olduğunu gördüm. Cole, Daniel'in kolunu sarıyordu, diğerlerinin dikkati de onların üzerindeydi. Vücudum ne kadar acı içinde olursa olsun, zihinsel açıdan ne kadar tükenmiş olursam olayım ve gözlerimi yeniden kapatmayı ne kadar istiyor olursam olayım, bunun benim tek şansım olabileceğini biliyordum.

Sessizce dizlerimin üzerine çöküp öne doğru emekledim. Hareketim bakışlarını üzerime çektiğinde Keith'in yüzünü şöyle bir gördüm, ama beni durdurmadı. Yalnızca izliyordu. Bana döndüğü sırada Mark'ı eliyle durdurdu. Helikopterde bir yerden bir yere gitmek kolay değildi, ama bir buçuk metrelik mesafeyi aştım ve Amerikalı'nın yanında dizlerimin üzerine oturdum. Öne eğilmesi ve saçlarımın omzuna değmesiyle orada olduğumu sezdi ve yüzünde bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı. Yalnızca onun duyabileceği şekilde fısıldadığım sırada dudaklarım kulağının yakınındaydı.

"Herkes satın alınabilir, Denton. Bütün mesele zayıf noktalarını bulmak. Seninki de bendim. Sorun şu ki, ben zaten başka birine aitim ve o kendisine ait olanları her zaman alır. Sen bana asla sahip olmadın, asla da olmayacaksın. O yüzden küçücük hapis hücresinde otururken albayın ellerini üzerimde, bana dokunurken ve beni de her zaman olduğu gibi yalnızca onun için zevkle inlerken hayal etmeni istiyorum."

Çenesini şiddetle kastığı sırada boynundaki kaslar gerildi. "Bu asla bitmeyecek, aşkım." Aniden bana doğru eğil-

di. Gözleri bağlı olmasına rağmen gözlerimi yakıp geçen bakışlarını hissedebiliyordum. “Ben hep kazanırım.” Durdaklarında hâlâ benim için oluşan gülümseme vardı.

Haklıydı. Buna şu anda bir son vermezsem asla özgür olamayacaktım. Bakışlarım uzun boynuna doğru aşağı kaydı ve elimdeki bıçak alev alev yanmaya başladı. Kolumu kaldırdığım sırada geleceğim bir anda gözlerimin önünde belirdi. Bu iş bitmezse sonsuza dek korku içinde yaşayacaktım. Tüm öfkem gün yüzüne çıkarken boynunu hedef alarak vücut ağırlığımı öne verdim. Kocaman bir el bileğimi kavrarken bir diğeri de belime sarılıp beni helikopterin diğer tarafına çekti.

Cole, “Onun istediği bu, Savi,” diyerek kulağıma fısıldadı. “Onu öldürmeni istiyor. Yarattığı cehenneme el konuluyor. Bırak yaşasın da cezasını çeksin.” Bıçağı parmaklarımın arasından alıp Keith’e uzattı. Keith ise, onu şaşırtmayı hiç bırakmıyormuşum gibi, yüzünde bir sırıtişla başını iki yana sallıyordu. “Bitti, Savannah, seni temin ederim, bitti.”

Nihayet Montana’ya, güvenli eve iniş yapmadan önce iki kez durakladık. Artık adının Denton olduğunu bildiğim Amerikalı, Frank ile onun Tijuana’dan yalnızca birkaç saat önce dönen adamlarından oluşan bir ekibe teslim edildi. Daniel’in yaralarının tedavi edilmesi için Kuzey Dakota’da özel bir hastaneye bırakılması gerekti. Tim’e, Amerikalı’nın korumasına, ne olduğunu sorduğumda Keith bana onun kafasından vurulduğunu söyledi. Başımı salladım. Artık Tim’in işin başından beri Denton’a sadık

olduğunu bildiğim için bu işi hangi ekibin yaptığını bilmek istemiyordum. Pazara gelen Cole'u tuzağa düşürmeye çalışmak için beni kullanmıştı. Neyse ki Cole işin iç yüzünü görecektik kadar zeki idi. Bunu kendim yapamadığım için sinir oluyordum.

Sağlam zemine ayak basmak ve manzarayı izlemek oldukça harikaydı, ama Abigail ve June'un bu tarafa koşup bana sımsıkı sarılması çok daha güzeldi. Düşününce, bir daha burada olamayacağımı sandığım bir an yaşadığımı biliyordum. Akıl almaz, darmadağın hayatımın geri kalanını Denton'la birlikte ya da kendim sonlandırana kadar yaşayacağımı düşünmüştüm. Onlar üzerime titrerken karınımda oluşan sıcaklığın kalbime yükseldiğini hissettim.

"Haydi gel, canım, donuyor olmalısın!" Abigail gülümseyerek postallı çıplak bacaklarına bakarken Cole'un ceketine daha da sıkı sarındım. "Haydi seni içeri götürelim." Arkamda kalan Cole'a bir bakış attım, onun da bana gülümseyip başını salladığını gördüm. Gülümsemesine karşılık verdim, ama yürümeye başladığımda, vücudumdaki ağırlar Amerikalı'nın bana fiziksel olarak yaptıklarını hatırlatınca, gülümsemem soldu.

Odamda, yatağımın kenarında otururken hâlâ Cole'un ceketine sarınmış durumdaydım; beni bırakmak bilmeyen tuhaf bir hissi üzerimden atmak istiyordum. Fena hâlde yorgun olduğumu ve duş almak istediğimi biliyordum, yine de yerimden kımlıdayamıyordum. Babam ve Lynn'in nerede olduğunu merak ettim. Şu anda ne yaptıklarını, benim yeniden özgürlüğüme kavuştuğumdan haberleri olup olmadığını merak ettim. Yüzümün ağlamak istiyormuşum gibi tümüyle karıncalandığını hissettim ama ağlamadım. Yalnızca oturup gözlerimi yere diktim.

Birkaç dakikalığına uyuyakalmış olabilirdim, çünkü kendimi rahatsız bir şekilde yatağa yığılmış hâlde buldum. En sonunda kendimi kalkmaya zorladım, duş aldım, giyindim ve aşağı inip herkesi bir görevden döndükten sonra en iyi yaptıkları şeyi yaparken buldum. Salonda içki içiliyordu. Buraya geri dönmek harikaydı. Birden Derek'i düşündüm, onu bir daha göremeyeceğimin farkına vardım. Burada bizlerle olmamasının, gömülüyor olmasının, küçük yeğeninin New York'ta onun için seçilen kar küresini asla alamayacak olmasının benim suçum olduğunu bildiğimden onun yasını tutmak istiyordum. Onu öldürtmüştüm; o ölümden ben, yalnızca ben sorumluydum.

“Sana bir Marcus Martini.” Mark sırtıırken bakışları aşağı kaydı; benim de banyodaki aynadan kendimi kontrol ederken gördüğüm gibi, boynumu morun çeşitli tonlarında bir kolye gibi kaplayan çürükler vardı. İçkiyi memnuniyetle aldım ve kürdandan bir zeytin çıkardım. “Cole birazdan iner, sadece raporunu hazırlıyor. Bak, Savi, çok şey atlattığını biliyorum. Umarım hepimizin de sana ne kadar değer verdiğini biliyordur. Konuşmak istediğin bir şey var mı? İyi misin?”

“Bu ağır bir soru,” diyerek dürüstçe cevapladım.

Mark gülümseyen ve sohbet eden arkadaşlarımızla dolu odaya bakarak başını salladı. “Bu büyük bir gün. Yalnızca seni eve geri getirdiğimiz için de değil, Savi... Aynı zamanda Amerikalı'nın işini bitirdiğimiz için. O piçin peşinde koşarak uzun, yedi yıllık bir süre harcadık. Bizim için tam bir baş belasıydı ve bu çocukların hepsinin de kutlama yapmak için sebebi var.”

Kendi hislerimi bir kenara bırakıp kadehimi Mark'ın birasıyla tokuşturdum. “Haklısın, Mark. Sizleri sevdiğimi

ve hepinizin de benim için tüm yaptıklarından sonra size daha fazla minnet duyamayacağımı biliyorsun. Şimdi gidip kutlama yapalım.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde yastığımın üzerine uzandım ve akşamı düşündüm. Cole, Amerikalı'nın yakalanması hakkında Frank ve başka önemli kişilerle video konferansı olduğu için, sonunda kutlama yapmaya gelemedi. Ben de birkaç saatten daha fazla dayanamayacak kadar yorgundum ve yalnızca uyuyup bir süreliğine zihnimi kapatmaya ihtiyacım vardı. *Düşünmenin önemi fazla abartılıyor.*

Cole'un yatakta yanıma kıvrıldığını fark ettiğimde saat gece üç civarıydı. Soğuk bir şey tenime değdi ve kar tanesi şeklindeki kolyeyi yeniden yerine yerleştirip boynuma taktığını hissettim. Kolyenin yarattığı huzuru ne kadar özlediğimin farkına vararak gözlerimi sımsıkı kapattım. Cole kolunu uzatıp sırtımın onun göğsüne yapışacağı şekilde beni kendine çekti. İç geçirdi, derin bir nefes alarak kokumu içine çekti, sonra da yüzünü boynuma gömüp parmaklarını benimkilere geçirdi ve ikimiz birden derin bir uykuya daldık.

Hafta tuhaf bir kargaşa içinde geçip gitti. Ben herhangi bir şeye odaklanamadan oradan oraya sürüklenirken herkes kendi işini yapıyor gibiydi. Cole fazlasıyla meşguldü; onu iki kez akşam yemeğinde görmüştüm, ama pek konuşmuyor ve dalgın görünüyordu. Koridorda bana çok

fazla çalışmaktan zihinsel olarak tükendiğini söyleyip hızlıca sarılmıştı. Abigail ve June, cenaze işleri için Derek'in kız kardeşine yardım ediyor, ama benimle bu konuda konuşmuyordu. Bunu yalnızca kibarlıktan yaptıklarını biliyordum, ama beni bu işin dışında bırakılmaktan dolayı onların kibarlık yaptığını düşünmek yerine kendimi yapayalnız ve suçlu hissediyordum. Keith, John ve Paul pek ortalıkta görünmüyordu ve Mike da ancak arazinin çok fazla dışına çıkarsam benimle konuşuyordu.

Bu evde kendimi tuhaf, biraz kaybolmuş gibi ve dürüst olmak gerekirse, biraz da acı çekiyormuşum gibi hissediyordum. Hayır, daha doğrusu, gerçekten acı çekiyorum. Ruh hâlimin daha da çöktüğünü hissedince kalbim göğsüme baskı yapmaya başladı. Kendimi alt kata, eğlence odasına çekilirken buldum. Pürüzsüz ahşap tabureye geçtim, parmaklarım kapağı kaldırarak insanı sakinleştiren, fildişi rengindeki tuşları açığa çıkardı.

Gözlerim kapandı ve onun yanıma oturduğunu hissedince kalbim sevgiyle doldu. Yavaşça derin bir nefes bıraktığım sırada parmaklarım hafiften tuşlara dokundu.

Annem omzuma şöyle bir vurup sırtarak, "Haydi bizim şarkımızı çalalım, ama içine biraz senden bir şeyler katarak," diye önerdi. "Haydi, tatlım, canını sıkan her neyse bırak parmaklarından akıp gitsin." Derin bir nefes daha aldım ve acının ruhumdan dışarı akmasına müsaade ettim.

Otis Redding'den *These Arms of Mine* şarkısının ilk sözcükleri dudaklarımdan döküldü ve notalar şarkının güzel melodisini oluşturmaya başladı.

Cole

Çabucak yiyeceğim bir şey arayarak mutfakta dolanıp durdum, ama hiçbir şey iştah açıcı görünmüyordu. Abigail yanıma geldi, elindeki gazeteyi önüme, tezgâha bıraktı. Öne eğilip manşetleri okudum, Amerikalı'yla ilgili haberin baş sayfada yer aldığını gördüm. "Amerika'nın en çok aranan kaçaklarından biri yakalandı."

"Esas soru, sırada Savannah'nın babası mı var?" Abigail önüme bir sandviç bıraktı. "Elmadan daha fazlasını yemen lazım. Ben kendime bir tane daha yaparım. Savi nerede? Son zamanlarda onu pek göremedim."

Mark sandviçi tabaktan kapıp üç koca ısırık alırken, "Şunu duymuyor musunuz?" dedi. Salona geçtim, piyanoyu ve Savannah'nın derin, duygulu sesini duydum. İnanamayarak dönüp Mark'a baktım. "Evet, on dakikadır falan devam ediyor. Kızda müthiş yetenek var."

Benim daha fazlasını duymaya fırsatım olmadan şarkı bitti. Piyanonun kapağının kapanma sesiyle birlikte Abigail'le ikimiz tekrar mutfağa sıvıştık, Savannah merdivenlerden çıkıp odaya girerken meşgulmüşüz gibi yaptık. Bizi görünce hafiften kızardı. Evin bu bölümünde yalnız olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Abigail, "Hey, Savi," derken buzdolabının önünde dikiliyordu. "Susadın mı? Daha şimdi biraz limonata yapmıştım."

Savannah başını salladı, mutfak adasına gelip benim yanımda durdu. Eğildim ve onu yanağından öptüm, ama

sanki o bunu istemiyormuş gibi vücudu belli belirsiz diğer tarafa döndü. “İyi misin?” Vücut dili bu soruya bağıra çağıra olumsuz yanıt verse de Savannah başını salladı.

Mark ağzı kurabiyeyle dolu hâlde, “Gerçekten mi, Savi?” dedi. “Logan’a yalan mı söyleyeceksin?” diye homurdanırken havaya kırıntılar saçtı. “Bizim mesleğimizi unutmuş gibisin. Ayrıca, o şarkıyı çalıp söylemen beni neredeyse gözyaşları içinde dizlerimin üzerine indirecekti.”

Abigail kaşlarını çatarak, “Mark!” dedi. Bunun üzerine Savannah da nefesini tuttu. Abigail, “Ağzından çıkanı kulağın duysun, oğlum,” diyerek Mark’ı azarladı.

“Ne?” Mark omuz silkti. “İltifat ediyordum.”

Savannah

Adamın tabletine bir şeyler not almasını izlerken kıpırdandım. Arkasında kalan camdan dışarıda kar yağdığı görülüyordu; kar tüm pis yerleri aydınlatıyor, manzarayı yumuşatarak yeniden bir kış masalına çeviriyordu. Dr. Roberts, “Söylesene, Savannah, geri dönmek sana nasıl hissettiriyor?” diye sordu. Bir yandan da Cole’un ofisinin hemen yanında, her zamanki buluşma noktamızda kahve-lerimizi yudumluyorduk. Bu sabah ondan gelmesini isteyen bendim. Bir tuhaflık varmış gibi geliyordu ve bunun kaynağını bulmak istiyordum.

“Harika hissettiriyor... yani iyi. Geri döndüğüm için çok rahatladım tabii.”

“Ama...” Gözlüğünü burnundan aşağı indirdi, daha fazlası olduğunu biliyordu.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilemeyerek omuz silktim. “Bilmiyorum. Bir haftadır buradayım işte. Mutluyum. Güvendeyim. Çocuklara çok minnettarım... Sadece bu durumda biraz daha farklı hissedeceğimi düşünmüştüm.”

“Nasıl farklı?”

Yeniden kıpırdanıp elbisemi bacaklarımın etrafında biraz daha sıkıştırdım. Bu soruya cevap vermek beni geri yordu; yüksek sesle dile getirdiğim anda gerçek olacağını biliyordum. “Sanki burası olmam gereken yer değilmiş gibi geliyor.”

Yüz ifadesiyle ondan beklediğim kafa karışıklığını sergilemek yerine beni anlıyormuş gibi başını salladı. “Savanah, hasta olduğu sırada dört yıl boyunca annene bakmak zorunda kaldın. Vefat ettiğinde on dört yaşında değil miydin?” Üzüntüyle başımı salladım. “Yani duygusal açıdan fazlasıyla yetişkin olmayı gerektiren bir görevi üstlendiğinde on yaşındaydın, haksız mıyım?” Doğru olduğunu belirterek başımı salladım. “Pekâlâ, sonra, annenin vefatının ardından, baban belediye başkanlığı yolunda siyasi yükselişine başladı ve seni de kendi dünyasının içine çekti. Bir anda basın peşine düşmeye başladı, hayatın altüst oldu ve sorunlarla karşılaşmaya başladın; bu yüzden de bir kez daha ebeveynlerin için hayatını askıya aldın. Birkaç yıl sonra da kaçırıldın ve korkunç yedi ay boyunca alıkonuldu.” Rahatsızlık içinde boğazımı temizledim ve bir şey söylemeye başladım, ama Dr. Roberts elini kaldırıp devam etti. “En sonunda kurtarılıp buraya getirildin. Sonra,” derken parmakları havadayken durakladı, “birkaç ay geçmişken yeniden kaçırıldın, ardından kurtarıldın ve yeniden buraya getirildin.” Tek kaşını kaldırarak bana baktı, bir cevap bekliyordu.

Ağzımdan çıkan tek şey, “Evet...” oldu.

“Demek istediğim, Savannah, kendine yalnızca kendin için harcayacağın şekilde biraz zaman vermen gerekiyor. Olup biten her şeyi iyice sindirmen lazım. Henüz *kendi* hayatını yaşamaya fırsatın olmadı. Yirmi dokuz yaşındasın ve-”

“Hâlâ hangi yöne gideceğimi bilmeden ve yolun sonunu göremeden bir kısır döngü içinde dönüp duruyorum,” diye cevapladım. Dr. Roberts’ın tam da sorunumun kaynağına ulaştığını hissediyordum. “Kim olduğumu ve ne istediğimi tam olarak bilmiyorum. Şimdi de hayatımı değiştiren tüm ciddi sorunlar sona eriyormuş gibi görünürken kaybolmuşum gibi hissediyorum.” Aniden aklıma Cole gelince karnımda korkunç bir his oluştu.

“Kendini bulmak herhangi bir şeyden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece yalnız kalmak için biraz zamana ihtiyacın olduğunu gösteriyor.”

“Yalnız kalmak,” diye fısıldarken gözlerimi kapattım. “Sanırım yalnızca *kendime* ayırmak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Cole

Frank’le üç saatlik uzun bir konuşmanın ardından telefonu kapattım. Görünüşe göre, daha düşük bir ceza almak için onu satmaya gönüllü olan Joe Might sayesinde Lynn’i mahkûm etmek için yeterli kanıtımız vardı. Ancak belediyeye başkan tüm suçu Luka Donovan’ın üzerine atıyordu.

Hayatta olan, konuşabilecek birindense ölenleri suçlamak daha kolaydı.

Kendime bir fincan kahve koydum ve kar yağışını izleyerek pencereye yaslandım. Fırtına yaklaşıyordu. Kar kalınlığının bir metreden fazla olacağı söyleniyordu. Neyse ki babam dün gece sağ salim eve ulaşmıştı. Bir kurşun omuzunu sıyrıp geçmişti ve şimdi Mark'la birlikte birbiriyle uyumlu yeni yara izlerini aslında planladıklarını söyleyerek dalga geçiyorlardı.

“Cole?” Savannah arkamdan fısıldadı. Son zamanlarda ne zaman bir araya gelsek oluşuyormuş gibi görünen tuhaflığı hissederek döndüm. Derek konusunu ele almamızın gerçekten gerekli olduğunu biliyordum; o konuda acısı hâlâ taze olmalıydı. Geri döndüğünden beri farklı davranıyordu ve normalde benimle böyle mesafeli olmazdı. Bu beni öldürüyordu. Ben hemen cevap vermeyince, “Cole,” diye tekrarladı, “biraz zamanın var mı?”

Başımı salladım ve yüzümü ovuşturdum. Tanrım, yorgunum. Savannah karşıma geçerken ben de kanepeye oturdum.

Hiç düşünmeden, “Neden?” diye sordum.

“Ne neden?”

“Neden burada, yanımda değil de oradasın?”

“Çünkü sana o kadar yakın olduğumda düzgün düşünemiyorum.”

“Eh, bu hoşuma gitmiyor,” diye itiraf ettim.

Bir an için bana baktı, sonra da gelip yanıma oturdu. Elimi otomatik olarak onu daha da yaklaştırmak için uzattım, ama Savannah beni durdurdu. Huzursuz görünerek kanepenin öbür ucuna kayd.

Ona tekrar uzanmayacağımı göstermek için elimi kaldırarak, “Pekâlâ, dinliyorum,” dedim.

Bu birkaç dakikasını aldı, ama sonunda boğazını temizledi. “Bazı fotoğraflar gördüm.”

Hiç duraksamadım. “Savannah, biz Jose’yle dört ay önce buluştuk. Bizim Karteller içinde iş aradığımızı sanıyordu. Adam biraz ahmak, hemen senin nerede olduğuna ilişkin istihbaratı aldık. O kafede onunla birkaç kez buluştuk, görünüşe göre Amerikalı da aynısını yapmış. Seni öyle bulduk-”

Savannah, “Hayır,” diyerek sözümü kestiği sırada yüzü soluyordu, “o fotoğraf değil.”

Ona daha iyi bakabilmek için tek bacağımı kaldırarak döndüm. “Hangisi o zaman?”

“Sarışın kızla olan.” Midem kasıldı. *Ah, siktir*, bu ne şimdi? “Onu aynı bana yaptığın gibi kollarına aldığın, ona benimle aynı şekilde baktığın, beni öptüğün dudaklarla onu öptüğün fotoğraflar.” Durakladı, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. “Sanmıştım ki...” Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve aramıza daha fazla mesafe koydu. “Emimin onunla bunları yapmanın bir sebebi vardır, ama...”

“Var,” diye araya girdim.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. “Ama ne olursa olsun, o ufak şeylerin benim için bir anlamı var. Onların yalnızca benim için olduğunu sanmıştım.”

“Öyleler.” Ayağa kalkıp yanına gittim, ama Savannah bir adım geriledi. İstedğim zaman ona dokunamamaktan nefret ediyordum. Bu bilgileri paylaşmamam gerekiyordu, ama yine de anlattım. “O kız Gölgeleler için muhbirlik yapıyor. Kartel hakkında bilgi almamıza yardım eden kişi o.

Ağabeyi Kartel'dekilerle sıkı fıkı. Kız da ezelden beri bana âşık ve sen kaçırılınca buna mecbur olduğumu biliyordum... Senin nerede olduğuna dair herhangi bir şey öğrenebilmek için kirlili oynadım. Fakat, Savannah, o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hepsini senin için, bizim için yaptım.” Onun içten içe benden uzaklaştığını hissedebiliyordum, kocaman güzel gözleri yine yaşlarla doluyordu. “Seni seviyorum, Savannah, hep sevdim. Lütfen benden kaçma. Kalbim seni tekrar kaybetmeyi kaldıramaz.”

Savannah öne doğru bir adım attı, sonra da kocaman, sessiz gözyaşları yanaklarından akarken durdu. Düşen her bir gözyaşıyla birlikte kalbimden bir parça da kopuyordu. “Keith’e bir iş için yardım etmeye söz verdim.”

“Savannah, lütfen.” Onu elinden yakaladım, ama başını iki yana sallamasıyla onu hemen bıraktım.

Kapıya ulaştığı sırada kafasını kaldırmadan döndü. “Seni seviyorum, Cole, ama kendini benim yerime koy. Gerçekten iyi bir sebebi olsa bile beni başka bir adamla birlikte, ona *o şekilde* bakarken görmenin canını ne kadar yakacağını düşün.”

“Bu beni mahvederdi,” diye itiraf ettim. Midem bulanıyordu.

Savannah bir kez başını salladı, sonra da kapıyı kendi arkasından yavaşça kapattı.

Konyak kadehlerimden birini elime alıp odanın karşısına fırlattım. Her türden berbat hissi aynı anda yaşıyordum. Kadeh de kalbimle birlikte parçalanıp milyonlarca parçaya ayrıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Savannah

Gölün yarısını dolanarak yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Yalnızca her şeye bir anlam vermeye çalışıyordum. Eve geri döndüğümde kafam çıkarken olduğundan daha da karışmıştı. Saat geç olmuştu, güneş batıyordu ve kar gittikçe hızlanıyordu. Odama hızlıca uğrayıp mutfğa gittim, bir şişe şarap, bir kadeh, bir de tirbuşon aldım ve aşağı indim. Şansıma çocukların büyük çoğunluğu Amerikalı davasının kapatılmasıyla meşguldü, o yüzden görünürde herkes kendi işine bakıyordu.

Ayağımda parmak arası terliklerle buz gibi havada dışarı çıktım. Bir sandalyenin üzerine çıkıp benim olduğum tarafa bakan kamerayı bir tişörtle kapattım. Üzerimdeki bluzu çıkarıp attım, şortumu da indirip bir tarafa fırlattım. Saçımı toplayıp dağınık bir topuz yaparken insanı

mest edecek kadar sıcak suyun içine gömüldüm. Müthiş bir histi. Gerginliğin vücudumdan akıp gittiğini anında hissettim. Kış aylarında jakuziyi yan kanatları açılan bir tenteye kapatıyorlardı. Ben yalnızca tek bir kanadı açtım, böylece karşımda bana özel bir göl manzarası oluştu.

İkinci kadehe geçtiğimde oldukça rahatlamış hissediyordum. Buraya daha önce gelmemiş olduğuma inanamıyordum. Gözlerimi kapatıp arkama yaslanarak etrafı dinledim; kar her şeyi nasıl da sessizleştiriyordu... Bu benim için mükemmel bir an olma yolunda ilerliyordu.

“Görüyorsun ya, Savi, burası tatil yapmak için mükemmel.” Lynn dudakları arasında limon yeşili bir pipetle sırttı. Bir saat önce plaja inmemizden bu yana dördüncü margaritasını içiyordu. Doğum günüm için Fiji’ye bir seyahat ayarlayarak bana sürpriz yapmıştı. Castaway Island’da küçük bir bungalovda kalıyorduk. Kimse beni tanımıyordu, böylece kalabalığın arasına tam olarak karışıp arada kaynayabiliyordum.

Güneş gözlüklerimi taktım, mojito’mun kenarındaki kavunu çıkarıp ağzıma attım. Sulu meyvenin soğukluğu insanı ferahlatıyordu. “Evet.” Sabahki yoga eğitmenimiz Diogo bir kürek sörfü kapıp tertemiz, masmavi okyanusa doğru ilerlerken dudaklarımda bir sırıtış oluştu. “Galiba bana verdiğin en güzel hediyelerden biri.”

Lynn içkisini benimkiyle tokuşturarak güldü. Adam evli olabiliirdi ama öyle bir poposu varken hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Bronzlaşan kısımları nerede bitiyor acaba?” Ona seytani bir sırıtışla baktım.

Lynn başını iki yana salladı. “Bende deniz gözlüğü var, gidip bakmak ister misin?”

“Evet!”

Lynn'in üzerinde bir gölge belirdi, eğlencemizi kimin böldüğünü görmek için gözlerimi kıstım.

"Merhaba, hanımlar, benim adım Jerry. Oteldeki konuklarımıza tüplü dalış dersi veriyorum." Jerry, inci gibi beyaz dişlerini tümüyle sergileyerek sırttı ve bize otel kimliğini gösterdi. "İlk dersimiz on dakika içinde başlıyor. Katılmak ister misiniz?"

Suratında edepsiz bir sırıtışla içkisini kafaya diken Lynn'e şöyle bir baktım.

"Evet, Jerry, bu harika bir plana benziyor."

Zavallı Diogo.

Gerçek hayat sert bir darbeyle yüzüme çarpıp gözlerimi bir anda açmama sebep olana kadar sırttığımın farkında bile değildim. Kalbimin üzerinde bir noktayı ovdum; mutlu, sahte anılarımızı düşündükçe orası fena hâlde sızıyordu. Sırf beni basından uzak tutmak için bütün o seyahati babamın ayarlayıp ayarlamadığını merak ettim.

"Geçmişimden nefret ediyorum," diye söylenirken Lynn'in suratını zihnimden attım.

"İyi ki kamerayı kontrol etmesi için Dell'i dışarı yollamamışım." Cole'un bunu söylerken tentenin açık tarafında, tam önümde durmasıyla yerimden sıçradım. Elleri ceplerindeydi; kar taneleri üzerine düşüp kazağının altındaki vücut ısısının etkisiyle ortadan kayboluyordu. Siyah kazağı ve kot pantolonuyla çok seksiydi. "Bu bikini sayılıyor mu ki?" Üzerimdeki bikiniye bakmak yerine görüntüsünü kafamda canlandırdım. Beyaz bağcıkları biraz ince olabilirdi, ama planlarımda yanıma birinin gelmesi yoktu. "Yalnız kalmak ister misin?" Başımı iki yana salladım ve onu pür dikkat izleyerek şarabımdan yavaş bir yudum aldım. Cole kazağını çıkarıp attı ve güçlü kolları, göğsü ve sırtına göz-

lerimi dikip bakmam için bana zaman tanıdı. Vücudumun ona verdiği doğal tepkiyi saklamaya çalıştım, ama bu imkânsızdı. O ne zaman yakınlarda olsa saf bir şehvet içimde yükselip yüzeye çıkıyordu. Kazaktan sonra pantolonu da çıkardı ve postallarının yanına dikkatle bıraktı; içindeki asker dışarı çıkıyordu. Bacaklarını iki yana uzatarak karşımda suyun içine yerleşti. Karşılıklı olarak birbirimizi izliyorduk. İkimiz de ilk günden beri birbirimize karşı fiziksel bir çekim hissettiğimizizin bilincindeydik, o yüzden ikimiz de bakışlarımızı kaçırır gibi bile yapmadık.

İsteyip istemediğini sorar gibi kadehimi ona doğru eğdim. Yanına gitmem için elini uzatarak başını salladı, ama önce geriye uzanıp kadehime biraz daha şarap doldurdum. Suyun altından çıkmadan, gözlerimi onunkilerden ayırmadan ona doğru ilerledim. Tam önünde durdum, ama tam olarak birbirimize değiyor sayılmazdık. Aniden öne uzanıp kalçalarımı kavrayarak beni bacaklarımı iki yanına uzatarak kucağına oturacağım şekilde havaya kaldırdı. Şarap kollarıma ve göğsümden aşağıya dökülünce hafifçe bağırdım; soğukluğuyla ürpermişim. Cole eğildi ve sıcak dilini tenimde gezdirdi. Göğüslerimin arasından, sonra da kürek kemiğim boyunca şarabı yalayarak ilerledi. En sonunda da kulak mememe ulaşip hafifçe dişledi. Tepki vermemeye, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım; ama onun yerine mantığım yere çakılırken kesik bir nefes bıraktım. Cole bardağı benden aldı, o muhteşem kara gözlerini benden ayırmadan yarısını içti. Sonra beni öpmek için eğildi ve o anda benim için iş bitti. Başımı yana çevirdim; bir anda kafamda canlandırabildiğim tek görüntü o dudakların sarışın kızinkilerle birleşmesi olmuştu. Cole şarabın geri kalanını kafasına dikti ve kadehi yana bıraktı.

Rüzgâr hızlanıp karları üzerimize uçuşturdu. Aşağıya ve geriye doğru kaydım, Cole da aynısını yaptı; böylece ikimiz de artık tipiye çevirmekte olan fırtınadan daha iyi korunuyorduk. Cole beni tekrar kucağına çekti ve oldukça hararetli bir bakışla karşılaştım. Parmakları sırtımdan yukarı çıkıp bikinimin arkasındaki bağcıkları çözdü. Cole kafamdan geçirerek çıkarırken bikini üstüm öne fırladı. Bikinimin altı da aynı hızla ortadan kalktı, Cole sonra kıpırdanarak kendi çamaşırını çıkardı.

Sertliği acı içindeki bacak arama gelecek şekilde durdu, ona zar zor değiyordum. İlk hamleyi benim yapmamı isteyerek bekledi. Kendi içimde bir mücadele yaşarken tereddüt ettim, ama sonunda şehvet kazandı. Yavaşça üzerine kaydım ve ikimiz de başımızı geriye atarak iç geçirdik. Ben oldukça yavaş bir şekilde hareket etmeye başlarken bir kolunu belime doladı, diğeriyle de omzumu kavradı. Kaslarının gerildiğini, kontrolü bana vermek için çok uğraştığını görebiliyordum. Göğüslerim tam ağzının önünde hoplayıp çıkmaya başlamış kirli sakalına değdikçe ürperirken Cole'un çenesi tümüyle hareketsiz duruyordu. Soğuk hava ve sıcak suyun tezatlığı insanda şiddetli bir heyecan yaratıyordu. Cole bir kez daha bir öpücük almak için bana yaklaştı, ama yüzümü çevirip aynı hızda devam ettim. Cole inledi ve dişlerini sıktı. Bir yandan da daha hızlı hareket etmemi sağlamaya çalışarak kalçalarını oynatıyordu, ama hızlanmadım. Hatta daha da yavaşladım. Evet, onu cezalandırıyordum, ama bu benim de canımı yakıyordu. Canımın yanmasından, hele de canımı yakan kişinin Cole olmasından nefret ediyordum. Boğazımda büyüyen yumruyu bastırmak için yutkundum, o hissi bir kenara bırakmak için çaresizce çabalıyordum.

“Bu kadar saçmalık yeter.” Beni havaya kaldırıp jakuzinin yan tarafına çevirdi ve kendini tekrar içeri itti. Göğsünü sırtıma bastırmış beni olduğum yerde tutuyordu. “Beni cezalandırmayı bırak,” diye hırladı. “Ben yalnızca seni geri almak için yapmam gereken şeyi yaptım. Onu yalnızca öptüm, başka hiçbir şey olmadı. Bundan nefret ettim, ama senin hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa tekrar da yaparım.” Geri çekildi, sonra kendini sertçe tekrar içeri itti. “Çok fazla sorunla başa çıktığını biliyorum, ama beni de hayatına dahil etsen iyi olur. Eğer söylemen gereken bir şey varsa söyle ama sakın,” derken beni bağırtacak kadar sert bir darbeyle kendini tekrar içeri itti, “dudaklarını benden esirgeme, Savannah.” Kendini tekrar iterek jakuzinin kenarından suları taşırdı. Geri çekilmesiyle inildedim. “Dudakların bana ait, tıpkı bunun gibi,” deyip popomu avuçladı, “ve bunun gibi,” dediği sırada ise parmakları içeri kayarak beni çılgına çevirdi. Daha fazlasını isteyerek kalçalarımı ona sürttüm. Diğer eli kalbimin üzerinde durmayı ihmal etmeden göğsümün üzerinde ilerledi. “Tüm bunlar benim. Tıpkı benim de her şeyimin sana ait olması gibi...” Ağırlığını geriye vererek iki eliyle birden kalçalarımı kavradı ve sertliğinin yalnızca ucunu hafifçe içeri itti. “Seni becermeyi bitirdiğimde beni öpecek misin?” Cevap vermedim. İçimde öyle bir heyecan birikmişti ki, jakuzinin dışına fırlayıp biraz da olsa rahatlayabilmek için kendimi karların içine atmak üzereydim. “Savannah!”

Cole bana tekrar tekrar sertçe çarparken, “Evet!” diye haykırdım. Bunun sona ermesini istemiyordum. Mümkün olan tüm duyguları hem aynı anda, hem de ayrı ayrı her birini hissetmemi sağlayan tek erkek oydu. Bu insa-

nın aklını başından alıyordu. Erotikti. Bu... bu... bu... Her bir kasım kasılıp beni karlı geceye doğru fırlatırken çılgılık attım. Cole da bağırdı ve omuzlarımı kavradı. Tüm bedeni benimkinin üzerinde titriyordu. Geri çekildi, beni döndürdü ve dudaklarıma abandı. Sanki o aç bir hayvandı ve ben de aylardır yediği ilk yemektim. Dakikalar içinde kendini yeniden içeri itti, ama bu sefer ben bacaklarımı iki yana uzatmış şekilde kucağındaydım, yüzüm ona dönüktü. Ben pelte gibi olduğumdan bütün işi o yaptı, ama duyularımın onun ritmine ayak uyduracağım şekilde uyanması uzun sürmedi.

Cole boynumu ısırp göğsümü ovarken, “Cole,” diye inledim. “Canımı yakmış olman sinirime dokunuyor,” diye itiraf ettim. Artık bunu içimden atmak istiyordum. “*Senin* canımı yakan kişi olman sinirime dokunuyor.” Hızım arttı; artık sona yaklaşmıştım. Nefes nefeseydim ve onun konuşmak için durmak zorunda olması yüzünden kendi içinde yaşadığı mücadeleyi, devam etme istediğini hissedebiliyordum. O yüzden yüzünü kavrayıp onu öptüm. Ben de iki arada bir derede kalmıştım ama şu anda bu yakınlığa ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. Bu onu harekete geçirdi. Beni kendinden ayırmadan ayağa kalktı ve beni en üst basamağa, neredeyse suyun dışına oturttu, bacaklarımı omzunun üzerine geçirdi. Kendisi de jakuzinin kenarına tutunup ulaşabildiği kadar derine ilerledi. Onun etrafında kasıldım; o tam da en çok istediğim yerleri bulurken kendimi tamamlanmış hissettim. Gözlerim tentenin tepesine doğru yukarı kaydı, bir tutku denizine düştüğüm sırada birçok rengin dansını izledim. Daha mutlu olamazdım. Bu şekilde hissetmemi yalnızca Cole sağlayabilirdi.

Cole bir kez daha kendi sıcaklığının patlamasıyla içimi doldururken, “Başka kimse değil,” diye homurdandı.

Bitirdiğimizde ikimiz de tümüyle tükenmiş durumdaydık. Beyaz brandayı, evden gelen bir ışık huzmesi içinde dans eden kar tanelerini izleyerek Cole’un kollarında oturdum. Artık bir metre ötemiz zar zor görülüyordu. Cole duramıyormuş gibi boynumu yavaşça öptü.

“Cole?” diye fısıldadım. Bu anı bozmak istemiyordum ama maalesef buna mecburdum. Hissettiğim huzursuzluk hâlâ yerinde duruyordu.

“Mmmm.” Göğsü titreşti.

“Ben- Ah, şey.” *Siktir.*

“Söyle. Halledemeyeceğimiz bir şey değildir.”

Kahretsin, yapamam. Ahhh... Korkup caydım, o yüzden onun yerine aklımda olan başka bir şeyi sordum. “Babama ne olacak?”

Cole iç geçirdi ve bana daha da sıkı sarıldı. “Zaman alacak, ama o da bir yerlerde hata yapacak ve onu yakalayacağız.” Durakladı. “Babanın hapse girmesini istiyor musun?”

Açıkça, “Evet,” dedim, çünkü kızını babamın yaptığı gibi kendi isteğiyle başkasına teslim edebilen, Derek’i öldürüp Paul’ü vurabilen bir baba... Bu adam benim babam değildi. Başka biriydi. “Derek’in ölümü yüzünden kendi kendimle mücadele ediyorum.”

Cole parmağıyla yüzümü kendisine çevirdi, bakışı ciddiye. “Bir şeyi anlamam lazım, Savannah. Derek’in yaptığı şey yanlıştı. Arkasında hiç destek olmadan seni oraya götürmek onun kendi hatasıydı. Yaptığı şey, eğitimi sırasında öğrenmiş olması gereken her şeye tersti. O bunun iyi bir fikir olduğunu düşünsün ya da düşünmesin, iyi bir

fikir değildi. İşte bu yüzden Derek asla Blackstone ekibine dahil olmayı başaramazdı. Tehlikeli seçimler yapıyordu. Ölümü senin suçun değil.” Elleri onun gözlerine bakacağı şekilde yüzümü kavradı. “İnan bana, olanlar onun kendi suçuymdu. Kimse seni suçlamıyor.”

Herhangi bir şey söylemekten korkarak başımı salladım. Bu konuda fena hâlde acı çekiyordum. Cole’un söyledikleri mantıklıydı. Yalnızca... zamana ihtiyacım vardı... Ağzımı açıp bu kelimeleri ona söylemeye çalıştım ama yapamadım.

“Gelip beni bulmanız için sizi kim tuttu? Bunu babamın yapmadığını biliyorum.”

Cole avuçlarına biraz su alarak omuzlarımı ısıttı. Hermen cevap vermedi. Benim sorumu ve kendi cevabını düşündüğünü biliyordum. “Bazen, davalar seninki kadar büyüüp gazetelere iyice yayıldığında, daha aile istemeden kendi inisiyatifimizle araştırırız. Senin davanla ilgili şüpheli bir durum olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Biz araştırdıkça bulduklarımız tutarlılıktan daha da uzaklaşmaya başladı. O yüzden adamlarımı görevlendirdim ve senin izini sürdük.”

Çocukların ipuçlarını takip etmesini kafamda canlandırarak, “Vay canına,” diye fısıldadım.

Cole, “Fotoğrafını gördüğümde,” deyip durakladı. Bunun üzerine kafamı kaldırıp ona baktım. “Gözlerimi almadım. Beni kendine çekiyordun. O kadar güzelsin ki, Savannah. Sırf bizi sana götürecek bir ipucu bulmak için mümkün olan herkesi araya soktuk, mümkün olan herkesten bir şeyler rica ettik, herkesten habersiz bir yerlere sızdık. Ben de utandığım birkaç şey yapmış olabilirim ama umurumda değil.”

Parmağı çenemi yakalayıp yukarı kaldırdı. Gözleri gece kadar karanlıktı. “Bebeğim, senin için her zaman kirli oynayabilirim.”

Gülümsedim ve onu çenesinin altından hafifçe öptüm. Parmaklarını benimkilere geçirerek yeniden kucağına yığıldım, elini de karnıma götürdüm. Bazen bana bebek onu hissedebiliyormuş gibi geliyordu.

“Seninle bu noktaya geleceğimizi hiç bilemezdim.” Bana biraz daha sıkı sarıldı, sonra da eğilip dudaklarını kulağıma değdirdi. “Başına gelenler için üzgünüm, ama senin izini sürdüğüm ve sana âşık olduğum için asla pişman olmayacağım.”

“Fena hâlde sessizsin.” Keith şoför koltuğundan bana şöyle bir baktı. Bugün öğle yemeğinde Sue’yla buluşmak üzere program yapmıştık. Onu özlüyordum ve döndüğümünden beri onu yalnızca bir kez görmüştüm. Keith’in de kasabaya inip Christina’nın dükkânından bir şey alması gerekiyordu, o yüzden beni bırakmayı teklif etmişti.

“Sadece düşünüyorum.”

“Ne hakkında?”

“Öylesine... öylesine bir şeyler işte.”

“Ne tür şeyler?” diyerek tekrar denedi.

Başımı iki yana salladım. Ne kadar da meraklı. “Sadece bazı şeyleri sindirmem gerekiyor.”

“Ben harika bir dinleyiciyimdir.” Sırıttı. Keith, ağabey rolünü iyice üstlenmişti.

Aklımdan geçenleri anında gördüğü için Keith’in aklın-

da herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyordum, o yüzden yön değiştirdim. “Dell şeyin yerine mi geldi?”

“Rent’in mi?”

“Evet, Derek’in yerine mi geçecek?” Bana şöyle bir bakarak başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Dell uzun zamandır Gölgele için çalışmayı bekliyor. Böylece gereken özelliklere sahip olup olmadığını görmek için bir şansı olacak. Ayrıca Logan hâlâ ay başında yapılan eğitimdeki adaylardan birini almak için inceleme yapıyor.”

Keith adaylardan söz edince aklımın bir köşesinde sıkıntılı bir düşünce oluştu, ama çabucak uçup gitti. Ne olduğuna tam olarak odaklanamıyordum. Keith, SUV’yi UPS’in önüne park edip onu takip etmem için işaret etti. “Sorun değil, arabada kalabilirim,” derken ona güvence vermek için gülümsedim.

Keith indi, arabanın etrafından dolanıp benim olduğum tarafa geldi ve kapıyı açtı. “Amerikalı’nın gözaltında olması tüm tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyor.” İnmemeye yardım etti. “Üstelik daha sana takip çipimi takmadım.”

“Ah, evet, çok komiksin.” Christina’yı yeniden görmek için hiç istek duymadan onu dükkâna doğru takip ettim. Keith kapıyı açıp suratında haşarı bir ifadeyle benim için tuttu.

“Şaka yaptığımı kim söyledi?”

Vay canına, burası amma sıcak! İçerinin sıcaklığı kırk derece falan olmalıydı. Ceketimin önünü bir hışımla açıp gülmeye başladım. Keith bana tuhaf tuhaf baktı, sonra durumu anladı.

“Evet, artık neden ceketlerimizi burada unuttuğumuzu anlamışsındır.” Gözlerini devirdi ve tezgâhı işaret etti.

“Şimdi de Victoria’s Secret’ın en büyük hayranını göreceksin.” Sonra onu, Christina’yı, fark ettim. Üzerinde hayyatımda gördüğüm en kısa ve dar elbiselerden biri vardı. Çocuk gömleği giyse de olurmuş. Vay canına, bunun elbise olarak tanımlanabileceğini sanmıyorum. Biraz daha yakından bakınca... Yok, ipek bir sabahlık bu. Saçı dümdüz küt kesilmişti, son gördüğümünden farklıydı. Kırmızı dudakları ve ağır göz makyajıyla bana pin-up kızlarını hatırlatıyordu.

Keith’e bakarak gözlerini kırıştırdı, ama beni görünce kaşlarını çatı. Kendimi gülümsemeye zorlama zahmetine girmedim bile. Nazik davranacak ruh hâlinde değildim.

Christina, “Merhaba, Keith,” diye cıvıldarken göğüslerini tezgâha yasladı. “Yanılmıyorsam elimde sen ve diğer çocuklar için bir paket var. Gidip getireyim.” Arka tarafa geçtiği sırada kalçalarını salladı.

“İğrenç,” diye fısıldayarak Keith’i güldürdüm. Christina ise biraz sonra üç koca kutuyla geri döndü. Gerçi ona hakkını vermem gerekiyordu, o stilettolarla yürümeyi nasıl başardığından tam olarak emin değildim. Özellikle Montana dağlarının arka tarafında, bir de UPS’te olduğumuz düşünülünce kız kesinlikle komik görünüyordu.

“Baksana, Keith, ben bugün Cole gelecek sanıyordum.” *İşte başladık.* “Senin yakışıklı suratını görmek hoşuma gitmediğinden değil tabii.” Bana gözlerini dikti. “Yalnızca onunla konuşmam lazım.” Akıl almaz derecede kıpkırmızı olan dudaklarını sarkıttı. Keith kutuları kaldırdı ve kapıyı işaret ederek bana başını salladı, ama kımıldamadım.

Gözlerimi Christina’ya dikerek, “Cole meşgul,” diye cevapladım, “ama ben ona selamını iletirim.”

Kollarını göğsünde kavuşturup sahte göğüslerini şişi-

rerek döndü. “Aslında ona uğramasını söyleyen daha iyi olur.”

“Ya da mesajını ona iletebilirim,” diye karşı çıktım. Bir yandan da o yapma göğüsleri patlatmak için can atan tırnaklarımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Tezgâhın altına uzanıp bir zarf çıkardığı sırada gülümsemesi biraz da olsa büyüdü. “Ah, peki o zaman, bana bir iyilik yapıp bunu ona ver. Geçen akşam yemeğe çıktığımızda vermeye fırsatım olmadı.”

Kımıldamadım. Tamamen hareketsiz kaldım. Hayatımda yeteri kadar gafil avlandığım için bu tepkiyi vermekte ustalaşmıştım. Öne doğru bir adım atıp zarfa uzanırken şeytan kırmızısı tırnaklarına değmekten kaçındım.

“Ona teşekkür ettiğimi söyle,” derken bana bakarak gözlerini kırptırdı, “bir de kuru temizlemeden gelir gelmez gömleğini ona geri vereceğimi.”

“Adın Claressia’ydı, değil mi?” İçimde alev alan öfke gün yüzüne çıkmaya başlıyordu, bastırmak için tüm gücümü harcadım.

Keith, “Saaavi?..” diyerek uyarır gibi bana seslendi. “Geç kalacağız.”

Geri dönüp dışarı çıktığım sırada tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiştim. Derin, insanı sakinleştiren bir nefesle soğuk havayı içime çekmek kendimi toplamama yardımcı oldu. Kontrolü beynimdeki otomatik pilota bıraktım ve SUV’ye atladım. Keith motoru çalıştırırken yüzümü inceliyordu. Klimadan gelen sıcak havayı bana doğru esecek şekilde ayarladı, ama kendi içimde inşa ettiğim buzdan duvarın çözülmesini istemediğim için kapattım.

“Bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun. Christina kaltağın teki, o sadece-”

“Sue bekliyor,” diye hatırlatarak emniyet kemerimi taktım. Keith neyse ki sustu ve buzlu yoldan Zack’in restoranına doğru ilerlemeye başladık.

Kahverengi toprak. Altın zincir. Leylak çiçekleri. Turkuvaz deniz. Ametist taşı. Kar beyazı. İçimden, “K-A-L-T-A-K!” dedim. Bu Dr. Roberts’ın kendimi kötü hissettiğimde yapmamı söylediği bir şeydi. Duruma en uygun kelimeyi seç, harflere bölerek başka şeylere dönüştür ve daha güzel bir kelime oluşturun. Şöyle söyleyeyim, hiç işe yaramıyor.

Sue beni sımsıkı kucaklayarak karşıladı, hatta yanağıma bir öpücük bile kondurdu. Tanrım, bu kadını seviyorum; öyle sıcakkanlı ve sevecen ki... Bazen onda biraz da olsa annemden bir şeyler görebildiğime yemin edebilirdim.

Kırgınlığımı uykusuzluğa yorarak, “İyi uyuyor musun?” diye sordu. Başımı salladım ve karşısındaki sandalyeye geçip menüyü aldım. Zack’in restoranına ilk geldiğimiz zamandan beri hiç menüden sipariş vermediğimiz düşünülünce, bu yaptığım bir sorunum olduğu konusunda onu ciddi şekilde şüpheyi düşürdü. Zack daima günün özel yemeğini denememiz için ısrar ederdi, biz de öyle yapardık.

Sue dikkatini tümüyle bana vermeden önce Keith bardaki yerine yerleşene dek bekledim. Zack bizi birer kadeh Pinot Grigio’yla karşıladı ve Dijon hardallı somonu çoktan tavaya attıkları söyledi.

“Pekâlâ, dökül, Savi.” Sue yalan söyleme ihtimalime karşı bana meydan okuyarak sert bakışlarını üzerime dikti. Yalan söylemedim, bu konuda bunu yapamazdım. Onun yardımına ihtiyacım vardı.

“Tek bir şartla.”

“Şartın neymiş?” Ben çaresizce rahatlamaya ihtiyaç duyarak ona aklımdakileri, içimi kemiren çılgın düşünceleri anlatmaya başlarken Sue da bana iyice yaklaştı.

Cole

Arabayı Green Water Kampı'na çektim. Blackstone burada iki haftadır gönüllü olarak hizmet veriyordu, aynı zamanda ben de evde göreve almak üzere yeni birini arıyordum. Adayların fazladan eğitim görmek üzere geri döndüğü üçüncü büyük depoya ilerledim. Bunlar ilk elemeyi geçen adamlardı. Adamların ellerinde bir tuğlayla havuzun dibinde yürümeleri için düdükle çalan yüzbaşıya başımla selam verdiğim sırada botlarım yerde gıcırdayıyordu. Yüzbaşı düdüğü bir kez çaldı ve adamlar havuzun dibine battı. İki başçavuş maskeleriyle havuzdaydı, ihtiyaç hâlinde yardımcı olmaya hazır bekliyorlardı. İki başçavuş da havuzu kuşbakışı görebilmek için yukarıdan izliyordu.

“Albay Logan.” Yüzbaşı Miles başını iki yana salladı. “Adamlarımdan birini almaya geldiniz, öyle değil mi?”

Herkesin Gölgeler'e dahil olma şansı için yanıp tutuştuğunu bildiğimden sııttım. Ünümüz maceraperest olan herkesi heyecanlandırıyordu... yani erkeklerin büyük bölümünü. “Birkaç kişi aklımda, ama yalnızca tek bir adama ihtiyacım var.”

Adaylar havuzun diğer ucunda yüzeye çıkarken Miles onları seyretti. Düdüğü tekrar çalıp onları geldikleri yoldan geri dönmeleri için hareketlendirdi. “Üç tur daha devam edeceğim, sonra hepsi sizindir.”

“Güzel.” İlgimi çeken numarayı yakın markaja alarak gözlem yaptım, ama sonra dikkatimi başka bir aday çekti. Havuzun kenarına doğru ilerleyip durumu yakından izledim. Başçavuşlardan biri hareketlenmeye başladı, ama ne olacağını görmek istediğimden onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Adamlardan biri, halatına takılmış bir ekip arkadaşına yardım etmek için durmuştu. İkisinin de nefes almaya ihtiyacı vardı, zorlanıyorlardı, ama bu aday pes etmiyordu. Hatta tatbikatı bitirdikleri sırada arkadaşını kendisiyle birlikte sürükleyecek kadar işi ileri götürdü. Turu tamamladıklarında aday kafasını zar zor toplayabiliyordu ve arkadaşısı da baygındı, ama çabucak kendine geldi.

Adamın numarasını aklımın bir köşesine yazıp gülümsedim. Savannah memnun olacaktı.

Ayağa kalktığı anda, “Dokuz numara,” diye seslendim. “Biraz konuşabilir miyiz, lütfen?”

Adam benim orada olduğumu algıırken gözleri kocaman olmuştu. Nefes nefese, “Albay,” diye homurdandı.

“Onbaşı Davie, havuzda iyi iş çıkardın.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Yüzümü ovuşturdum. Olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordum. “Suyla ilgili bir sorunun olduğu izlenimine kapılmıştım, ama az önce tanık olduklarımdan sonra korkunu aştığını düşünüyorum.”

Davie arkasına dönüp arkadaşına bakarak derin bir nefes aldı. “Eh, efendim, kimse arkada bırakılmaz. Eğer o bitiremiyorsa biz de bitiremeyiz.” Biraz güldü. “Dürüst olayım, aynısını tekrar yapmak için içimde hiç istek yok, ama gerekirse yaparım.” Dönüp arkadaşına baktı. “Pipes iyi bir yüzücüdür, efendim, yalnızca yönünü şaşırdı.”

Cevabını beğenerek başımı salladım. Daha iyisini istemeyezdim. “Kurulan, eşyalarını topla ve otuz dakika içinde benimle ana ofiste buluş.”

“Ah- peki, efendim.” Kafası karışmış gibi görünüyordu, ama kendisine söyleneni yaptı.

Tam olarak otuz dakika sonra Davie çantasını ayağının dibine bırakıp oturdu. Ofiste etrafına bakındı, görünüşe göre eski depodaki ciddi eşya eksikliğini inceliyordu. Dosyayı kapatıp Keith’den haber bekleyerek cep telefonuma şöyle bir baktım. O ve Savi bu saate kadar eve dönmüş olmalıydı, ama arayacak vaktim olmadığını biliyordum.

“Davie, dürüst olmam lazım. Gölgelede işe almak üzere aklımda başka bir aday vardı, ama az önce gördüklerimizden sonra sanırım fikrimi değiştirmem gerekebilir.”

“Öyle mi?” Davie heyecanını gizleyemiyordu. Daha uzun olmasına alışkınmış gibi sarı, kısacık kesilmiş saçlarını ovaladı.

“Gölgeler’de çalışmak ilgini çeker mi?”

“Evet, hem de çok.”

Masanın üzerine eğildim, net bir şekilde anlaşıldığından emin olmak için sözlerimi vurgulayarak konuştum. “Eve katılarak nelerden feragat edeceğini anlıyor musun? İlişki kurmak neredeyse imkânsızdır, sırlar tüm hayatını oluşturur, günde on iki-on dört saatlik vardiyalar alışılmışın dışında değildir, üstelik çetin koşullarda geçer. Ev ve ekip senin ailen olacak. Ben adamlarıma iyi davranırım. Henüz hiç şikâyet almadım.”

Davie oturduğu yerde biraz daha dikleşti. “Anlıyorum, efendim. Gölgele hep ilgimi çekmiştir. Ne tür fedakârlıklar yapacağımı biliyorum, ama kaybedecek pek bir şeyim yok. Tek ailem babamdı, o da iki ay önce vefat etti. Beni

bir yere bağlayan hiçbir şey yok. Zaten şimdiden bir gölge sayılırım.”

Davie'nin babasından, balığa çıktıkları tekneden düşüp nasıl boğulduğundan haberim vardı, ama Davie bunu bir bahane olarak kullanmak için bir kez bile dile getirmemişti; bir adamda olması gereken oldukça güzel bir özellikti bu. Sertti, duygularını kontrol edebiliyordu. Davie, Gölgeler için besbelli mükemmel bir adamdı.

“Eşyalarını topla, Davie, bir saat içinde çıkıyoruz.”

Davie'nin yüzünde beliren gülümseme herkesi keyiflendirmeye yeterdi. Çantasını alıp ayağa fırladı, tokalaşmak üzere elini uzattı. “Teşekkür ederim, Albay, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Öyle yapmayacağını biliyorum.”

Davie, tam Roth, yani elli dokuz numara kapıyı tıklatmak üzereyken çıktı. Dosyasını açıp evraklarına göz attığım sırada ona oturmasını söyledim. Onun her şeyiyle gerçek bir aday olduğunu biliyordum. İlk günden beri gözüme kestirdiğim aday oydu. Roth, Gölgeler için yaratılmıştı, ama yine de kafamı kurcalayan bir şeyler vardı. “Roth, eminim adaylardan birini ev için işe almayı düşündüğümü duymuşsundur.”

“Duydum.” Kendine oldukça güvenerek arkasına yaslandı. Bu beni biraz rahatsız etti. York da kendini beğenmişin tekiydi.

“Fakat arada güven duygusu olması lazım.” Üst dudaklarının üzerinde minicik ter damlaları belirirken onu izledim. “Güvenilir olduğunu düşünüyor musun?”

“Ben- evet,” diye kekeledi. “Çizelgemi gördünüz. Tüm aşamaları yüksek puanlarla geçtim. Karşıma çıkardığınız tek bir görevde bile başarısız olmadım.”

“Ben fiziksel gücünü ya da becerilerini sorgulamıyorum. Onları biliyoruz zaten. Ben güvenden bahsediyorum. Arada güven yoksa ekip de yoktur. Ekibin olmaması, işinin de olmadığı anlamına gelir.”

“Bana *güvenebilirsiniz*.” Bu sözcükler Roth’un ağzından çıktı ve beni huzursuz etti. Bir tuhaflık vardı. İçgüdülerime güvenecek kadar uzun süredir bu işin içindeydim ve şu anda içgüdülerim Roth’la tüm iletişimi kesmem için çığlık çığlığa bağıyordu.

“O zaman neden Pipes’ın tatbikatı bitirmesine yardım ettiği sırada Onbaşı Davie’nin yanından geçip gittin? O senin kadar iyi bir yüzücü de değil üstelik.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “O şekilde puan kazanılmıyor,” derken dosyasını işaret etti, “zayıfları toparlayarak yani.”

Dilimi tuttum, içgüdülerime teşekkür ettim ve Roth’un yüzünü inceleyerek sessiz birkaç saniye geçirdim. “Eh, dürüst olduğun için teşekkür ederim, Roth. Şimdi sıra bende. Gölgeler’e uygun olduğunu düşünmüyorum.” Roth’un yüzü düştü; belli ki bunu beklemiyordu.

“Albay, bana bir şans veremez misiniz? Her şeyi yaparım. Yalnızca eve gelmeme izin verin, size bunu kanıtlayacağım.” Roth neredeyse paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Roth’un söylediklerini gözden geçirdim.

“Üzgünüm, Roth, ama kararım kesin. Şimdi,” derken ayağa kalkıp eşyalarımı topladım, “gitmem gerek. Kendine iyi bak, Roth. İyi bir askersin. Başarılı olacaksın.”

Davie eşyalarını toplamış, yüzünde heyecanlı bir sırıtlıla ön kapıda dikiliyordu. Arkadaşlarından birkaçı onu tebrik ediyordu. Beni gördüğünde biraz daha dikleşti ve

benim için kapıyı açıp tuttu. Saygılıydı, evet, doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Tüm evraklar imzalanana kadar onu eve götüremeyeceğim için doğrudan Zack'in restoranına gittik. Frank'in sözleşmelerin üzerinden geçmesi, Davie'ye gizlilik sözleşmesini imzalatması ve kendisinden beklenenleri tam olarak anladığından emin olması gerekiyordu. Davie belli ki bilgili ve akıllı bir adamdı, sorulması gereken tüm soruları soruyordu. Onunla vakit geçirdikçe yaptığım seçim konusunda daha da iyi hissediyordum.

"Size başka bir şey getirmemi ister misiniz?" Masamızdan sorumlu garson, Adam, elinde bir sürahi suyla gelip bardaklarımızı tekrar doldurdu.

"Hayır, teşekkürler." Frank daha fazlasını istemediğini göstermek için eliyle bardağının üstünü kapattı. "Sadece Zack'e kalktığımızı haber ver, lütfen."

"Tabii, Nicole'un evrak işlerini çoktan halletmiştir o da."

Savannah'nın takma adını duyar duymaz kafam yukarı fırladı. "Ne?"

Adam başını salladı, tabaklardan birini alıp elinde dengeledi. "Evet, Zack bugün öğleden sonra onunla tam bir saat görüştü. Nedenini bilmiyorum, ama Zack'i tanırıyorsunuz. Adam sır küpü. Her neyse, Nicole ve annen biriyle buluşmaları gerektiğini söyleyerek yaklaşık iki saat önce çıktı." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok güzel ve tatlı, hem de tam gerektiği kadar seksi... Of, nasıl bir karışım ama." Isık çalarak masadan ayrılırken ona attığım öldürücü bakışı kaçırdı.

"Umarım Nicole'den bahsediyordur." Frank burnun-

dan gelen bir sesle gülerek Davie'yi kahkahalara boğdu. Ben bile gülümsedim, ama yalnızca bir anlığına... Kafam karışmıştı. *Ne halılar dönüyor?*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Savannah

Saate baktım. Eve döndüğümüzde altıyı biraz geçiyordu. Sue akşam yemeği için bize katılmaya karar vermişti. Nedenini biliyordum ve bunun için minnettardım. Ant-reye girdiğimizde bizi Daniel karşıladı. Kolu hâlâ ona acı veriyormuş gibi görünüyordu, ama kol askısı kullanmayı kabul etmiyordu. *Erkekler işte*. Sue'ya bir öpücük verdi, bana da her zamanki sınıksız Logan kucaklamasıyla sarıldı. Bir yandan da bize günümüzün nasıl geçtiğini soruyordu. Ben mantomla botlarımı çıkarıp üzerime bir elbise giymek için üst kata çıkarken Sue onunla konuştu. Abigail'in dolabın sol tarafından bir şey seçmemi önermesinden o akşam misafirimiz olacağını anlamıştım. Üzerimi değiştirip ortama uyma ihtimali yüksek olan siyah, mini bir elbise giydim. Kahverengi gözlerimle de uyumluydu. Babamdan çok anneme benzediğimi fark edince elimde olmadan

aynada kendime gülümsedim. Makyajımı da hızlıca tazeledikten sonra memnuniyet içinde aşağı indim.

Dell, “Vay vay vay, kimleri görüyorum... Müstakbel eşim,” diye takılarak bana esprili bir gülümsemeyle baktı ve hafifçe sarıldı. “Ne kadar iyi görünüyorsun.”

“Sen de öyle, Dell. Geri döndüğünü duymuştum, doğru olduğunu görmek güzel.” Odanın karşı tarafında Frank ve sırtı bana dönük olan biriyle konuşan Cole’u gördüm.

“Sana içecek bir şeyler getireyim mi?” Dell kaşlarını indirip kaldırdı. “Şeytanların Masalı’ndan ister misin?”

Güldüm ve koluna vurdum. “Hayır, sağ ol! Geçen sefer ondan iki tane içtim ve Mark beni yatağa taşımak zorunda kaldı.”

Mark tek kolunu omzuma dolayarak, “Aslında eğleneliydi,” diye takıldı. “O akşam havaya bilgi saçıyordun.”

“Mmmmm.” Ne kadar sarhoş olduğumu hatırlayarak gözlerimi devirdim.

Mark, “Seninle biraz konuşabilir miyiz?” diye sorup Dell’den müsaade istedi.

Beni Cole’a doğru ilerletirken kolunu omzumdan ayırmadı. “Bugün Sue’yla ne yaptınız, Savannah?”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordum. Keith kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermişti ve sözlerini tutardı. Mark araya girmeden önce ağızımdan çıkan tek şey, “Neden?” oldu.

“Melanie uğradığınızı söyledi, bazı sorular sormuşsunuz.” Kahretsin, ona bu olayı gizli tutmasını söylemeyi unuttum. “Gerçekten kasabada iş mi arıyorsun?” Ah, iş aradığımı sanıyor. Pekâlâ, ben Cole’la konuşana kadar öyle sanmaya devam etsin.

Yalan söylemekten nefret ettiğim için, “Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım.

Yanına gittiğim sırada Cole yüzümü inceledi.

“İşte burada.” Frank başını salladı. “Savannah, seni-”

“Onbaşı Davie!” Gülümseyerek ve güzel bir şaşkınlık içinde tokalaşmak için elimi uzattım. “Nasılsın?”

Frank kafası karışmış hâlde ikimize birden baktı. “Tanıştığınızdan haberim yoktu.”

Davie elimi sıktı. “Savannah birkaç hafta önce kampa geldiğinde tanışmıştık. Seni yeniden görmek güzel.”

Ben de Davie’ye onu yeniden görmenin de güzel olduğunu söyleyerek karşılık verirken Keith yanımızda belirdi. Bana bakıp başıyla Cole’u işaret etti; onunla konuşup konuşmadığımı merak ediyordu. Başımı hızlıca hayır anlamında iki yana salladım.

“Güzel, Keith, gelmişsin.” Cole sırtıttı. “Sana şunu sormak istiyordum, Blackstone ekibine katılmak ilginizi çekermi?”

“Onur duyarım.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Savannah’nın,” derken durakladı ve sesini alçalttı, “davası kapanır kapanmaz aktif göreve başlarsın.”

Tüm bunlardan nefret ederek gözlerimi devirdim.

“Başka türlü olmasını istemezdim.” Keith bana bir bakış attı. “Sıra sende, tatlım.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım.

“Bize müsaade eder misiniz, lütfen?” Cole sırtıma koyduğu eliyle beni gruptan ayırıp ofisine yönlendirdi. İçeri girip gürültüden uzaklaştığımız anda bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu.

“Evet, sen ne içiyorsan,” diye cevapladım. Bunun üzerine durup bana baktı. Daha önce hiç konyak istememiştim.

İçkilerimizi hazırlamaya başladığı sırada ve ben onun masasına dayanarak birkaç adım uzağında konyağımı yudumlarken beni inceledi. Çok gergindim. Dikkatli olmazsam bu iş tamamen ters tepebilirdi.

Cole, “Ne zaman hazır hissedersen,” diyerek beni teşvik etti. “Bütün gece boşum, bebeğim.”

İç geçirdim. Kahverengi içkiden oldukça büyük bir yudum alıp aşağı inerken içimi yakıp geçtiğini hissettim. Sue’yla bunu uzun uzun tartışmıştık, ama Cole’un kalbini kırmak üzereymişim gibi hissediyordum... Muhtemelen kendiminki de.

“Artık Amerikalı yakalandı, Luka öldü, Lynn gözaltına alındı, yakında babam da yakalanacak ve gerçek en sonunda ortaya çıktı,” diye başladım. “Hayatımın büyük ölçüde berbat bir yalandan ibaret olduğunu görebiliyorum. Hayatım paramparça oldu ve artık parçaları toplama zamanım geldi. Bu sefer geri döndüğümünden beri çok farklı duygular içindeyim.” Yüzü biraz gerildi. Söyleyeceklerimin onu tümüyle afallatacağını hissedebiliyordum. “Bir değişiklik yapmam lazım.” İçkisini kafasına dikti, kadehi bir kenara bıraktı ve tepki vermemek için kendini tutuyormuş gibi kasılan kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu işi uzatmadan, tek seferde bitirmeye karar vererek gözlerini kapattım. “Evden ayrılmam lazım.” Sessizlik. Gözlerimi kırpıştırarak açıp onu yere bakarken buldum. “Cole, yoluma devam etmeden önce kim olduğumu bulmam lazım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var.” Yavaşça başını salladı.

“Henüz tamamen güvende değilsin. Baban-” Bana bakmıyordu.

“Babam New York polisinin takibinde, o yüzden bu tarafa gelecek olursa sana haber verirler. Ben sadece kasabaya taşınıyorum, annenlerin evinin hemen bir sokak aşağısına. Sevimli, küçük bir yer. Tek yatak odası var, tatlı küçücük bir mut-”

Aniden kaskatı kesildi. “Çoktan ev buldun yani?”

Bunun ne kadar görünüyör olması gerektiğini fark ederek yalnızca başımı salladım. “Zack’in restoranında işe girdim. Başımın belaya girmesi ihtimaline karşı annenle baban hemen yakınımnda ve Melanie de komşum. Senin için şok olduğunu biliyorum ama bunu gerçekten yapmam lazım, Cole. Lütfen anlayış göster.”

Cole başını iki yana salladı ve ben hariç her yere baktı. “Peki bu durumda biz ne olacağız?”

Doğru kelimeleri kullandığımdan emin olmak istiyordum. Ayrılmak istemediğimi bilmesi gerekiyordu; onu seviyordum. Yalnızca biraz kendi hayatımı yaşamak, Savannah Miller olmak için kendime ait bir alana ihtiyacım vardı: karanlık bir geçmiş olan, ama kendi ayakları üzerinde durup kimse ona bakıcılık yapmadan hayatını aydınlığa çıkarmaya hazır bir kız... Bu ev harikaydı. Burası benim evimdi ama çocuklar fazla korumacıydı. Artık tehdit büyük ölçüde ortadan kalkmışken hayatımı geri almaya hazırdım, ama daha benim ona tüm bunları söyleme fırsatım olmadan Cole dünyamı biraz daha altüst etti. “Biliyor musun, belki de bir süre ayrı kalmak bizim için iyi olur. Yakında bir seyahate çıkacağım ve burada olmadığım süre boyunca senin için endişelenmek zorunda olmayı istemem.”

“Benim için endişelenmek zorunda olmayı istemez misin?” İçimde yarattığı acıyı hissederek sözlerini tekrarladım. “Ayrılmak mı istiyorsun?” diye zar zor fısıldadım. Kan ayaklarıma doğru çekilirken bütün vücudumun ürperdiğini hissediyordum. Sözleri beni delip geçmişti. Benim için endişelendiğini biliyordum, ama bunu ne kadar dert ettiğinden haberim yoktu.

Cole bardağını alıp hızla odanın diğer ucuna geçti, kendine bir içki daha doldurdu. “Her şeyi çözmüş gibisin. Görünüşe göre bu da senin planına uyuyor. Hem zaten bunun bir gün mecburen sona ereceğini biliyorduk. Sen şehirli bir kızsın, ben taşra çocuğuyum. Bu bir film değil, Savannah. İşler böyle yürümez. Her zaman mutlu son olmaz. Artık buraya ait değilsin. Artık seni korumamıza ihtiyacın yok.”

Tam bir şok içinde sırtına baktım. Redstone’a taşınyordum! Buradan on beş-yirmi dakika uzaklıktaydı, New York sayılmazdı! Düşünemiyordum bile. O yüzden onun yerine kadehimi bir bardak altlığının üzerine bıraktım ve elbisemin cebindeki kâğıdı elimi yakıyormuş gibi hissederek çıkardım. “Christina sana bunu vermemi istedi. Yemek için teşekkür etti.” Ben zarfı kadehime dayayarak bırakırken Cole hızla döndü. O başka bir şey söyleyemeden çıktım ama gitmeden önce Cole’un yüzündeki şoktan donakalma ifadesini de kaçırmadım. Ayrılmak istemiyordum, ama başka bir kadın onunla vakit geçirirken hazırda bekleyecek türden bir kadın da değildim.

Gün bir kargaşa içinde geçti ve akşam yemekte de masa, ekibin en yeni üyesi Davie’yle ilgili haberle çalkalanıyordu. Dell’le ikisi epey iyi anlaşmaya başlamış gibi görünüyordlardı. Kendimle ilgili haberi evdekilerle paylaşmak için tat-

lılara geçilmesini bekledim. Keith beni izliyordu. Sanırım gideceğim için endişeliydi ama bana bir şey olmayacaktı. Cole solumda oturuyor, hiçbir şey yemeden içkisini yudumluyordu. Kapalı kapılar ardında kendi başıma kalana dek hissettiğim acının ortaya çıkmasına izin veremezdim. *Şimdilik*. Eğer şu anda zayıflık gösterirsem evden ayrılmama asla razı olmazlardı.

Hafiften başımın döndüğünü hissederek ayağa kalktım ve masadaki uğultu kesilip tüm gözler bana çevrilirken boğazımı temizledim.

Mike başını sola yatırarak, “Neler oluyor, Savi?” diye sordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve konuşmaya başladım. “Şey, sadece benim için yaptıklarınızdan dolayı hepinize teşekkür etmek istiyorum. Çok şey atlattım ve siz olmasanız bunu başaramazdım. Fakat herkesin dediği gibi, her güzel şeyin bir sonu vardır. Kötü adamları yakaladınız ve artık özgürüm.” Şaka yapmaya çalıştım, ama onun yerine gözlerim doldu. “O yüzden kendime kasabada, Daniel ve Sue’nun yakınında küçük bir ev buldum. Yani yakın zamanda Savannah’dan resmen kurtulmuş olacaksınız.” Hepsinin yüzünün düşmesini ve gözlerinin Cole’la ikimiz arasında gidip geldiğini görmek zordu. Cole ise gözlerini ayırmadan içkisine bakıyordu.

Acı dolu sessizliği bozarak ilk konuşan Dell oldu. “Ama bu güvenli mi?”

Daniel usulca, “Redstone’da kalırsa sorun olmaz,” dedi. “Biz ona göz kulak oluruz. Aynı şekilde Zack de öyle.”

Mark başını iki yana salladı, öfkelenmiş görünüyordu. “Gitmek zorunda değilsin, Savannah. Hiçbirimiz gitmeni istemiyoruz.”

“Çok tatlısın, Mark,” dedim. Zırhımdaki çatlaklardan içeri sızan acıyı hissediyordum ve bu beni sinirlendiriyordu. “Fakat ben şehirli bir kıyım, hatırladın mı? Buraya ait değilim.”

Mark, “Cole,” diyerek ona yalvardı, “bir şey söyle.”

“O yeterince konuştu,” diyerek araya girdim. Yalnızca yukarı çıkmak istiyordum. “Bakın, millet, sizler benim hiç sahip olmadığım ailemsiniz. Yalnızca kasabada olacağım. Beni yine sürekli göreceksiniz; sadece artık benim için endişelenmek zorunda değilsiniz. Dünyadaki başka insanlar için kahramanlık ve şövalyelik yapmaya geri dönebilirsiniz.”

John gülererek masadaki gerginliği dağıttı. Mark gülümsemi ama mutlu olmadığını görebiliyordum.

Saate şöyle bir bakıp gece iki olduğunu gördüm. Uyku benim için gerçekleşmeyecek bir hayal gibiydi. Abigail’in eve ilk geldiğinde benim için aldığı her şeyi toparlamıştım ve bavullarım çoktan SUV’ye yüklenmişti. Ertesi gün öğleden sonraya kadar gitmeyeceğim konuşulmuştu, ama şu anda çıkıp gitmem gerekiyordu. Evet, kaçıyordum, ama bu sefer elimde değildi. Cole benimle konuşmuyor, bana bakmıyordu ve çektiğim acı dayanılmaz olmaya başlamıştı. Yalnızca hemen gitmek istiyordum. Çabucak giyinip yatağımı topladıktan sonra, buraya geldiğim ilk günü hatırlayarak odama son bir kez baktım. Ne kadar korkuyordum, ne kadar yalnız hissediyordum... Hayata dönmeyi başara-bileceğimi sanmıyordum. Cole’un bana ilk kez dokunduğu, beni ilk kez öptüğü ve duşta benimle ilk kez seviştiği

zamanları hatırladım. Dudaklarımda buraya veda eden hafif bir gülümseme belirdi, çünkü gülümsemezsem ağlayacaktım ve henüz ona hazır değildim.

Koridorda ilerlediğim sırada botlarım fazlasıyla ses çıkarıyordu. John'un ceketinden araba anahtarlarını aldım, ama girişte yanan farları gördüğümde onları çabucak yerine bıraktım. Tam yolcu tarafındaki cam açılırken dışarı çıktım. Kim olduğunu biliyordum; bekliyor olmalıydı. Keith'e suçlu bir gülümsemeyle bakarak ön koltuğa geçtim.

"Gece gideceğini biliyordum." Isıtmalı koltukları yukarı kaldırdı ve ilk kapıya doğru yola koyulduk. Bir zamanlar benim güvenli evim olan devasa binanın aynada gittikçe küçülmesini izledim. Kalbimin bir parçası koşarak geri dönmek istiyordu... ama esas istediği ev değil Cole'du. Fakat o beni istemiyordu. Gözlerimi ileriye bakmak için zorladım. Yoluma devam etmeli, arkama bakmamalıyım.

Cole

Christina'dan gelen, açmadığım mektubu elimde sımsıkı tutarak yatağın kenarına oturdum. Ne yazdığını, ondan gelen mektuplarda her zaman yazılı olanları biliyordum. Beni geri istiyordu, biz birbirimiz için mükemmeldik ve bensiz yaşayamıyordu. Bu mektubu Savannah'ya vermiş olması beni huzursuz ediyordu. Christina'ya güvenmiyordum, davranışları da gittikçe daha da saldırganlaşıyordu. Savannah'nın mektubu okumasını umut ettiğine şüphe yoktu. **Zaten** ona bir yemek yalanı satmıştı. İçimden

mektubu şömineye atmak, onunla ilgili anıların yanıp kül oluşunu izlemek geldi, ama bir şey beni durdurdu. Sonradan başka bir iş çevirmeye kalkması ihtimaline karşı diğer mektuplarla birlikte kanıt olarak saklamaya karar verdim.

Annem açık duran kapımdan, “Tak tak,” diye fısıldadı. Üzerinde geceliği vardı. “Girebilir miyim?”

“Tabii ki.” Annem odayı boydan boya geçip ateşin başındaki deri koltuğuma otururken onu izledim. Hafifçe iç geçirerek ellerini ısıtıyordu.

“Lütfen Savannah’nın kendine bir daire bulmasına yardım ettiğim için bana kızma.”

Mektubu komodininin üzerine fırlattım ve yatak başına yaslandım. “Kızmadım. Sadece beni bırakıp gitmek istediği için kırıldım. Birlikte kalabilmek için çok mücadele ettik, ama gitme şansını yakaladığı ilk anda bu şansını kullandı.”

Annem, “Durumun böyle olduğunu mu sanıyorsun?” diye sorup başını iki yana salladı. “Canım, o gitmek *istemedi*, gitmek *zorundaydı*.” Suratımı buruşturdum, söylediklerini anlamıyordum. “Bugün öğle yemeğinde uzun uzun konuştuk. Seni her şeyden çok seviyor, Cole. Kendi içinde kendini kaybettiğini hissettiği için gitti. İkinizin de çift olarak daha iyi ilişki kurabilmeniz için güçlenmek üzere gitti. Ona karşı davranışlarında bencil olma, Cole. Kim olduğunu bulmak için bu süreye ihtiyacı var.”

Gözlerimi kapattım; pisliğin tekiydim. İkinci kez duygularıma yenik düşmüş ve sinirimi ondan çıkarmıştım. “Akşam konuştuğumuzda benden ayrılacağını sandım, o yüzden önce davrandım,” diye fısıldadım. Utançla yüzümü kapattım. *Siktir*.

“Eh, anlaşıldı o zaman. Ah, canım, kadınlar hakkında öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki.” Islık çaldı ve koltukta arkasına yaslandı.

Ayaklarımı yataktan aşağı sallandırdım. “Ne anlaşıldı?”

“Neden gecenin bir yarısı gittiği.”

“Ne?” Neredeyse bağıırıyordum. “Gitti mi?”

Annem kalkıp yanıma geçti. “Keith onu götürdü.” Elini dizime koydu, ben araya girmeden beni durdurdu. “Ona birkaç gün ver, Cole. Bırak yeni düzenini kursun, sonra gidip bunu telafi edersin. Bir yere gittiği yok. Unutma, o kasabanın dört bir yanında gözümüz kulağımız var. Ona bir şey olmayacak.”

Gözlerimi ateşe diktim. Annemi dinliyor, haklı olduğunu biliyordum, ama içgüdülerim onun yanına koşturam, ona sınıksı sarılmam ve onu güvende tutmam gerektiğini söylüyordu. Annem ben küçükken yaptığı gibi nazıkçe sırtımı ovdu. Uzunca bir süre ateşin çıtırtılarını dinleyerek oturduk. Yavaş yavaş rahatladım ve Savannah’nın evden, çocuklardan ve benden uzakta zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu kafama iyice yerleştirmeye çalıştım.

En sonunda sesim titreyerek, “O benim her şeyim,” dedim. “Onu seviyorum, anne.”

“Biliyorum, oğlum.” Beni hafifçe yanağımdan öptü. “Onu yeniden kazanacaksın.”

“Evet, öyle yapacağım.”

SON

Teşekkürler

Onbaşı George Myatte ve polis memuru Darcy Wood'a
kocaman teşekkürler...

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million. The number of people who are malnourished has increased from 1.2 billion to 1.5 billion. The number of people who are obese has increased from 100 million to 300 million.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The cost of obesity to the world economy is \$100 billion per year. The cost of undernutrition to the world economy is \$100 billion per year.

J. L. Drake Nova Scotia, Kanada'da doğup büyüdü. Daha sonra, şu anda da eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşamakta olduğu Güney Kaliforniya'ya taşındı. Yazmadığı zamanlarda ailesiyle zaman geçirmekten, seyahat etmekten ya da evde geçirdiği bir gecenin tadını çıkarmaktan hoşlanır. Kitaplarında fark edebileceğiniz bir şey de dört mevsime olan sevgisidir. Kanada'nın doğu kıyısında büyüdüğünden, mevsim değişiklikleri onun kanında var ve kitaplarında sıkça bahsi geçer.

James Patterson'ın kitaplarına fazlasıyla düşkün olan J. L. Drake, sıklıkla onun gizem ve entrika dolu pek çok hikâyesinden ilham alıyor. Sizlerin de onun kitaplarını okurken kendisinin yazmaktan aldığı kadar keyif almanızı umuyor.

PARÇALANMIŞ

Ben Savannah Miller. Özel Kuvvetlerden Cole Logan'a deliler gibi âşığım. Onu kaybetmemek adına kendimi tehlikeye attım. Bunu yaparken kendimi hiç sorgulamadım ama sorgulamam gereken başka şeyler olduğunu fark ettim. Ailem, arkadaşlarım, inandıklarım...

Cinayetler gördüm, işkenceler gördüm, kaybetmeyi öğrendim ve kazanmak için bedel ödemem gerektiğini...

Evet, ben Savannah Miller. Seçimlerimden ben sorumluyum ve her zaman inandığım şeyler için cesur olmayı hayat bana bir kere daha gösterdi. Aşkın nelerin üstesinden geleceğini öğrendim, aşkın her dibe vuruşta beni nasıl ayakta tuttuğunu öğrendim. Hayatımdaki tüm kirli ilişkileri şimdi bir bir çöpe atma zamanı dediğimde hâlâ kendimi bulma çabasıdayım.

"Seni seviyorum, Cole, canımı en çok acıtan da bu." Savannah Miller

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

₺ 20

ISBN: 978-6059441104

9 786059 641104